

၀ နှိ ရ ဆန်း ကြယ် လုံး ချင်း ၀ ဣ သပ်

ကြိတ်

၀၂

မဂ္ဂလာသေတမ်း

တြိစက္ခ

မရုဏာသေတမ်းစာ / တြိစက္ခ - ရန်ကုန်၊
အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၁၀။
၁၅၀ - စာ၊ ၁၃.၅ x ၂၁ စင်တီ။
(၁) တြိစက္ခ

ပုံနှိပ်ပုဂံတမ်း

တပုဂံနှိပ်ရက်အမှတ် ၅၀၀၅၆၀၄၀၉ မျက်နှာခုံးစွင့်ပြုရက်အမှတ် ၅၀၀၇၄၂၀၆၀၉

ထုတ်ဝေသူ

ဦးအောင်မြင့်၊ အမှတ်(၇)၊ သီတာလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းနှင့်ပျက်နှာပုံနှိပ်

ဦးအောင်မြင့်၊ အောင်မြင်ပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ်(၁၆)၊ သစ်ရာပင်လမ်း၊ သုဝဏ္ဏ၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖြန့်ချိရေး

အောင်မြင်စာပေ၊ အမှတ်(၁)၊ အောင်ဘာလေလမ်း။

ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကုန်မြို့။

၅၄၁၇၄၅၊ ၅၅၂၁၀၃။

၀၉ ၈၀ ၃၄၅၈၁၊ ၀၉ ၅၀ ၂၁၃၅၄။

ပထမအကြိမ် - ၂၀၁၀ ခုနှစ်။

(ဇန်နဝါရီလ)။

အုပ်စု(၅၀၀)။

တန်ဖိုး(၂၀၀)ကျပ်

ဒဿနုလက်ဆောင်

- စူးစမ်းလေ့လာမှုကြောင့် ထိခိုက်နစ်နာမှု မရှိနိုင်ပေ။ စူးစမ်းသင့်သောအရာကို မစူးစမ်းမိမှသာ ဆုံးရှုံးမှု ရနိုင်ပါသည်။
- နှလုံးသားကို ပျော်ရွှင်အောင် မလုပ်ပေးသမျှ မည့်သည်အရာမှ ပျော်စရာကောင်းမည် မဟုတ်ပေ။ ကြည်နူးပျော်ရွှင်နေသော နှလုံးသားသည် အရာအားလုံး၏စွမ်းအားဖြစ်သည်။

➤ သင့်ဘဝမှာ အောင်မြင်မှုများနှင့်
ထိုက်ထိုက်တန်တန် နေလိုလျှင်
ထိုကဲ့သို့ နေနိုင်ဖို့
နည်းလမ်းကောင်းများ စတင်ရှာဖွေရပါမည်။

➤ လူတို့ ရရှိသော ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာမှုများနှင့်
သုခချမ်းသာသည် ကံကောင်းမှုသက်သက်ကြောင့်
မဟုတ်ပေ...။
ကံကောင်းမှုထက် အခွင့်အရေးကို ကောင်းစွာ
အသုံးပြုတတ်ခြင်းသာ အဓိက ကျပါသည်။

➤ အောင်မြင်မှုအတွက်
သင်ကိုယ်တိုင် သံနို့ဌာန် ချထားမှုသည်
အခြားအရာရာတိုင်းထက် အရေးကြီးဆုံးဖြစ်သည်ကို
စိတ်အာရုံတွင် အမြဲမှတ်သားထားပါ။

➤ အခြားသူများ ရရှိထားသော
အဆင့်အတန်းမြင့်မားမှုများမှာ
အလွယ်တကူ ရရှိထားသည်ဟု
ဘယ်သောအခါမှ အလွယ်တကူ မတွေးသင့်ပါ။

➤ အခြားသူများ အိပ်စက်နေချိန်တွင် သင်လည်း အိပ်နေမည်ဆိုလျှင် အခြားသူ ရသော ရလဒ်မျိုးထက် ပိုမိုထူးခြားသော ရလဒ်မျိုး ရမည်မဟုတ်ပေ။

➤ အခက်အခဲများကို ဘဝတစ်ခုလုံးအတွက် အောင်မြင်မှုအတွက် အခွင့်အရေးများအဖြစ် ပြောင်းလဲအသုံးပြုနိုင်လျှင် အခက်ရှိတော့မည် မဟုတ်ပေ။

➤ သင်တစ်ယောက်တည်း ပညာရှိဖြစ်နေခြင်းထက် သင် ပညာရှိဖြစ်ကြောင်း အသိအမှတ်ပြုပေးမည့်သူ ဒါမှမဟုတ် အခြားပြိုင်ဘက် ပညာရှိတစ်ဦးရှိဖို့ အမှန်တကယ် လိုအပ်ပါသည်။

➤ မိမိကို သူတစ်ပါးက နားလည်လာဖို့ထက် မိမိက သူတစ်ပါးကို နားလည်နိုင်အောင် ပိုမိုကြိုးစားသင့်ပါသည်။

- သင်လုပ်နိုင်သမျှ ကောင်းတာတွေကို
သင်တတ်နိုင်သမျှ နည်းလမ်းတွေ သုံးပြီး
သင်ပြုနိုင်သည့်ပုံစံအတိုင်း
သင်ရောက်သည့်နေရာတိုင်း
သင်တတ်နိုင်မည့်အချိန်တိုင်းတွင်
သင်တတ်နိုင်သမျှ စွမ်းအားအတိုင်း ပြုလုပ်ပေးပါ။

- သဘာဝက သာယာလှပသောအချိန်ကို
ပေးထားပါရန်နှင့်
ထိုလှပသောအချိန်များကို
အကျိုးမဲ့ မဖြုန်းတီးပစ်သင့်ပေ။

ဤဝတ္ထုတွင်ပါသော အခန်းများ

- အခန်း(၁) အမဲသားဟင်း တစ်ပိဿာ ကုန်သော လူမမာ
- အခန်း(၂) ဖုတ်ဝင်နေသူနှင့် ယုတ်မာသော အကြံအစည်
- အခန်း(၃) မရွှေလေးရဲ့အကြံအစည်
- အခန်း(၄) လျှို့ဝှက်သော သေတမ်းစာ
- အခန်း(၅) သချိုင်းစောင့်သရဲနှင့် ဖုတ်ဝင်နေသော အလောင်း
- အခန်း(၆) သချိုင်းစောင့်သရဲ၏ သေတမ်းစာ
- အခန်း(၇) အမှောင်ရိပ်အတွင်းမှ ကြောက်စရာ သဏ္ဍာန်
- အခန်း(၈) စုံထောက်ကျော်စွာနှင့် ခရုပတ်ဝက်ပါ
- အခန်း(၉) သချိုင်းစောင့်သက်သေ
- အခန်း(၁၀) လောဘကြီးသူတို့နိဂုံး

အားနိုး(၁)

အမဲသားဟင်း တစ်ပိဿာ ကုန်ဆွေ ရှေ့မာ

(၁၉၄၈) ခုနှစ်နောက်ပိုင်းကာလတွင် သံလျင်သည်

တစ်စတစ်စ စည်ကားလာသည်ဆိုသော်လည်း မြို့တွင်းနေရာများသာ
ဖြစ်ပြီး မြို့ပြင်နေရာများမှာတော့ လူနေအိမ်ခြေ သိပ်မများသော်လည်း
တဖြည်းဖြည်းနှင့် လာရောက်နေထိုင်သူများရှိကြလေသည်။

သန်လျင်နှင့် ကျောက်တန်းဘက် သွားသော ကားလမ်းအနီး
မှာတော့ လာရောက်နေထိုင်သူအချို့ရှိကြပေသည်။

အများအားဖြင့်တော့ ထိုနေရာဘက်မှာ လာရောက်နေထိုင်ကြသူများမှာ လက်လုပ်လက်စားများသာဖြစ်ကြပေသည်။

မော်တော်ကားလမ်းဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ တောင်ကုန်းများ၊ ချိုင့်ဝှမ်းများနှင့် သစ်ပင်များသာ ရှိလေသည်။

ကားလမ်းတလျှောက်တွင် လူနေအိမ်ခြေ သိပ်မရှိလှဘဲ ပါဒကြီးမြို့တော်ဟောင်းနှင့် ကျောက်တန်းဘက် ရောက်မှသာ လူနေအိမ်ခြေများ ထူထပ်စွာ ရှိလေသည်။

ယခုနောက်ပိုင်းမှာတော့ သန်လျင်သည် မြို့ပြင်္ဂါရပ်နှင့် ညီညွတ်လာခဲ့ချေပြီ။

သန်လျင်မြို့နယ်သည် ပဲခူးမြစ်၏အရှေ့ဘက်ခြမ်း၌ တည်ရှိပြီး ရှေးမွန်ဘုရင်များလက်ထက်ကပင် ထင်ရှားခဲ့သော ရှေးဟောင်းဒေသတစ်ခုဖြစ်ပေသည်။

(၁၉၁၂)ခုနှစ်၊ ဧပြီလ(၁၈)ရက်နေ့တွင် မြို့နယ်တစ်ခု ဖြစ်လာပြီး ယခုအခါ သန်လျင်မြို့နယ်ကို ရပ်ကွက်(၁၇)ခုနှင့် ဖွဲ့စည်းထားလေသည်။

သန်လျင်သည် မွန်ဘာသာအမည်(ချန်ဩောင်) အသံထွက် ဒုံရင်းမှ ဆင်းသက်လာပြီး စရင်းမှာ သန်လျင်းဟု အဓိပ္ပာယ်ရပါသည်။

မြန်မာမှတ်တမ်းများ၌ ပါဒမြို့စားကြီး အရိန္ဒ(ခရစ်နှစ် ၆၂၃-၆၃၄) လက်ထက် (၆၂၉)ခုနှစ်တွင် စကားကင်းသူကြီး ဦးသန်လျင်က စတင်တည်ထောင်ကြောင်း အဆိုရှိလေသည်။

သန်လျင်မြို့ဟောင်းတွင် မြို့တံခါး(၁၅)ခု ရှိရာ ကွမ်းသီးတံခါး၊ အိုးထိန်းတံခါး၊ ဒေးဝန်းတံခါး၊ ဒလကုန်းတံခါး၊ ဇင်ပြွန်းတံခါး၊ သစ်ဆိမ့်ကုန်းတံခါး၊ ကျေးဘုရားကုန်းတံခါး၊ သောတာပန်တံခါး၊ သရက်တစ်ပင်တံခါး၊ ဘယတံခါး၊ ပိဿာတံခါး၊ ပင်လယ်တံခါး၊ မြင်းတင်တံခါး၊ ဆင်ထွက်တံခါးနှင့် ဝက်သာတံခါး စသည်တို့ ဖြစ်ကြပေသည်။

သန်လျင်မြို့ဟောင်းတွင် ထင်ရှားသောစေတီနှင့် အဆောက်အဦးများမှာ ကျိုက်ခေါက်စေတီ၊ ရှင်မေ့နွမ်းစေတီ၊ ဝန်ကြီးပဒေသရာဇာဂူ၊ နတ်ရှင်နောင်သင်္ချိုင်းဂူနှင့် သန်လျင်ရေနံချက်စက်ရုံတို့ဖြစ်ကြသည်။

သန်လျင်မြို့သည် ရှေးဟောင်းမြို့တစ်ခုဖြစ်သော်လည်း အင်္ဂလိပ်တို့ အုပ်ချုပ်သော ကာလတလျှောက်မှာတော့ ရေနံချက်စက်ရုံ တိုက်မှာသာ စည်ကားမှုရှိပြီး အခြားမြို့ကွက်များမှာတော့ သာမန်မျှသာရှိပေသည်။

အထူးသဖြင့် ကျောက်တန်း၊ ပါဒကြီးဘက် သွားသော ကားလမ်းတလျှောက်မှာတော့ လူနေအိမ်ခြေ သိပ်မရှိလှပေ။

ရှေးက ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း သစ်တောများ၊ သစ်ပင်ချုံနွယ်များ၊ တောင်ကုန်းချိုင့်ဝှမ်းများသာ ပေါများလေသည်။

ထိုနေရာသို့ ထင်းခွေရန် သွားကြသူများ၊ အမဲလိုက်ရန် သွားသူများမှာ နွားလှည်းများနှင့် သွားလေ့ရှိကြသည်။

ရှေးအခါက ၎င်းတောများအတွင်း၌ သမင်၊ ဒရယ်၊ ယုန် အစ

ရှိသော တောတောင်ငယ်များ ရှာဖွေရရှိကြသည်။
 သန်လျင်မြို့အနီးတဝိုက်တွင် တောချုံများ ပေါများသလို
 သင်္ချိုင်းဟောင်းနေရာများကလည်း များစွာပေါများလှသည်။
 အုတ်ဂူဟောင်း၊ အုတ်ဂူပျက်များမှာ နေရာမလပ်ရှိနေတတ်
 သည်။
 သစ်တော်များ၊ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ ရှုပ်ထွေးနေသောနေရာ
 များမှာလည်း အုတ်ဂူဟောင်းများ၊ ဘုရားပြိုဘုရားပျက်များစွာတို့ ရှိကြ
 လေသည်။
 ကိုလိုနီခေတ်နှောင်းပိုင်းအချိန်က သန်လျင်မှ ကျောက်တန်းသို့
 သွားသော ကားလမ်းနံဘေးမှာ ရွာအချို့ ရှိသော်လည်း စည်ကားသော
 နေရာတော့ သိပ်မရှိလှပေ။
 မြို့စွန်ကားလမ်းဘေးနေရာမှာ လယ်ပိုင်ရှင်မြေပိုင်ရှင်များ နေ
 ထိုင်သော အိမ်ကြီးအိမ်ဟောင်းအချို့လည်း ရှိပေသည်။
 ထိုအထဲတွင် မောရမြိုင်ရွာမှ မြေပိုင်ရှင်သူဌေးကြီး ဦးရွှေ
 မောင်၏နေအိမ်လည်း ပါဝင်ပေသည်။
 ဦးရွှေမောင်သည် အသက်ငါးဆယ်ကျော် ခြောက်ဆယ်
 အရွယ်နီးပါးဖြစ်ပြီး ဆွေစဉ်မျိုးဆက် ချမ်းသာသူများဖြစ်သည်။
 မောရမြိုင်မြောက်ဘက်၌ ရှိသော လယ်ကွက်အတော်များများ
 မှာ ၎င်းပိုင်ဆိုင်သောလယ်ကွက်များဖြစ်သည်။
 စုစုပေါင်း လယ်ဧက တစ်ရာငါးဆယ်ကျော်ရှိလေသည်။

ထို့ပြင် အတွင်းပစ္စည်းရွှေငွေများလည်း အတော်များများရှိ
 လေသည်။
 ဦးရွှေမောင်၏ပထမဇနီးမှာ ဒေါ်စိန်ခြယ်ဖြစ်သည်။
 ဒေါ်စိန်ခြယ်နှင့် သားဖြစ်သူနီမောင်နှင့် သမီးဖြစ်သူမြလေး
 နွယ်တို့ ထွန်းကားပြီးနောက် ဒေါ်စိန်ခြယ်မှာ လူကြီးရောဂါနှင့် ကွယ်
 လွန်သွားလေသည်။
 အချို့ကလည်း ဒေါ်စိန်ခြယ် သေရသည်မှာ သွေးရိုးသားရိုး
 သေခြင်းမဟုတ်ဘဲ အပြုစားခံရသောကြောင့် သေခြင်းဖြစ်သည်ဟု
 စွပ်စွဲပြောဆိုကြသည်။
 အကြောင်းကလည်း ရှိလေသည်။
 သန်လျင်မြို့ထဲမှာ ၎င်းနှင့် ဆွေနှီးမျိုးစပ် တော်စပ်သော မရွှေ
 လေးဆိုသော မိန်းမတစ်ယောက်ရှိသည်။
 မရွှေလေးသည် အသက်သုံးဆယ်ဝန်းကျင်အရွယ်ခန့်ရှိပြီး လုံး
 ကြီးပေါက်လှနှင့် ရုပ်ရည်အသင့်အတင့်ရှိသော မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်
 သည်။
 ၎င်းသည် ဒေါ်စိန်ခြယ်နှင့် တူမဝမ်းကွဲတော်စပ်ပြီး အိမ်သို့
 မကြာခဏ လာရောက်လေ့ရှိသည်။
 ငွေကြေးအသုံးလိုလျှင်လည်း ဒေါ်စိန်ခြယ်ထံမှာ အပူကပ်ကာ
 မကြာခဏ ချေးငှားသုံးစွဲလေ့ရှိသည်။
 ထိုသို့ချေးငှားပြန်လျှင်လည်း ဘယ်တော့မှ ပြန်ပေးလေ့မရှိပေ။

နီမောင်နှင့် မြလေးနွယ်တို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်ကတော့ မရွှေလေး အိမ်သို့ အဝင်အထွက်ပြုနေကြသည်ကို သဘောမကျကြပေ။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် . . .

မရွှေလေးသည် ဒေါ်စိန်ခြယ် အိမ်မှာ မရှိသောအခါများတွင် ဦးရွှေမောင်အနားကပ်ကာ ပွတ်သီးပွတ်သပ် နေတတ်သောကြောင့်ဖြစ် သည်။

ဦးရွှေမောင်မှာလည်း အသက်ငါးဆယ်ကျော် ခြောက်ဆယ် နားနီးနေပြီဖြစ်သော်လည်း ကျန်းမာသန်စွမ်းနေဆဲရှိသေးသောကြောင့် ထိုကဲ့သို့ နေရသည်ကိုပင် သဘောကျနေဟန်ရှိလေသည်။

တစ်ခါမှာတော့ ဒေါ်စိန်ခြယ်မှာ အကောင်းသားကနေ ရင်ထဲ မှာ 'အောင့်တယ် . . . အောင့်တယ်' ဟု အော်ဟစ်ကာ အိပ်ယာထဲ လဲသည့်အခြေအနေမျိုး ရောက်ရာ ကျေးရွာမှာ ရှိသော ဆေးဆရာများ က ဆေးတိုက်သော်လည်း အခြေအနေက မသက်သာလှပေ။

ညအချိန် ရောက်လာလျှင် . . .

“ဟိုမှာ ကျုပ်ကို လာခေါ်နေကြပြီ၊ ကျုပ်သွားရတော့မယ်၊ ကျုပ်သွားရတော့မယ်”

ဟု အသံနက်ကြီးဖြင့် အော်ဟစ်နေတော့သည်။

“မစိန်ခြယ် သတိထားလေ၊ အပြင်မှာ ဘာမှမရှိပါဘူး”

“တော် မမြင်ရဘူး မဟုတ်လား၊ ဟိုအမှောင်ရိပ်ထဲမှာ အစွယ် ပြူးပြူးနဲ့ မည်းမည်းကြီး ငုတ်တုတ်ထိုင်နေတာ မမြင်ကြဘူးလား”

ထိုသို့ပြောသဖြင့် ဦးရွှေမောင်နှင့် သားသမီးတို့က ကြည့်ကြ သော်လည်း ဘာမှမတွေ့ကြရပေ။

“အမေကလည်း . . . သတိထားပါ၊ ကျွန်တော်ကြည့်တာတော့ ဘာမှမတွေ့ပါဘူး”

“နင်မမြင်ရပေမယ့် ငါမြင်နေရတယ်၊ ဟိုမှာ အစွယ်ပြူးပြူးနဲ့ ထိုင်ပြီး လက်ယပ်ခေါ်နေတယ်”

ထိုသို့သာ ပြောနေသဖြင့် နီမောင်က ဖခင်ဖြစ်သူကို ပြောရ သည်။

“အဖေ . . . အမေ့ရောဂါအခြေအနေက သိပ်မရိုးဘူးထင် တယ်၊ အိမ်မှာ ဘုန်းကြီးပင့်ပြီး ပရိတ်ကလေးဘာလေး ရွတ်ရရင် မကောင်းဘူးလား”

“မင်းက ဘယ်လိုထင်နေလို့လဲ”

“အမေ့ကို ပယောဂတွေဘာတွေများ ကပ်နေသလားလို့ပါ”

“ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူးကွာ . . . သွေးလေဖောက်ပြားပြီး ဖြစ် နေတာပဲဖြစ်မှာပါ”

ဦးရွှေမောင်က သိပ်အလေးအနက် မထားဘဲ ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် ပြောလေသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်ကတော့ အိမ်မှာ ဘုန်းကြီးပင့်ပြီး ပရိတ်ရွတ် ကမ္မဝါ ဖတ်ပစ်ချင်တယ်”

နီမောင်က ဇွတ်ပြောသောအခါ ဦးရွှေမောင်က အတင်း

အကျပ်တော့ မတားပေ။

“ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ်တော့ မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ မင်းအမေ သဘောလည်း မေးကြည့်ပါဦး၊ တော်ကြာ ငါတို့အပေါ်မှာ အထင်လွဲ သွားပါဦးမယ်”

ဟု ပြောသဖြင့် နီမောင်နှင့် မြလေးနွယ်တို့ မောင်နှမနှစ် ယောက်က မိခင်ဖြစ်သူအနီးသို့ ကပ်ကာ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလေ သည်။

“အမေနေကောင်းသွားအောင် အိမ်မှာ ပရိတ်ကလေးဘာ လေး ရွတ်ရရင် မကောင်းဘူးလား အမေ”

ဟု ပြောသောအခါ ဒေါ်စိန်ခြယ်က နီမောင်ကို မျက်ထောင့်နီ ကြီးဖြင့် စိုက်ကြည့်သဖြင့် မောင်နှမနှစ်ယောက်စလုံး လန့်ဖြန့်သွားကြ သည်။

“နင်တို့က ငါ့ကို မြန်မြန်သေအောင် လုပ်နေကြတာလား” ဟု မေးသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး အမေရယ်၊ အမေမြန်မြန်နေကောင်းအောင် လုပ်မလို့ပါ၊ အမေမကြိုက်ရင် မလုပ်ပါဘူး”

“ငါ့ကို မြန်မြန်နေကောင်းစေချင်ရင် အားရှိအောင် ငါစားချင် တဲ့အစားအစာတွေ များများချက်ကျွေးကြပေါ့”

“အမေဘာစားချင်သလဲ ပြောလေ၊ သမီးချက်ကျွေးမှာပေါ့”

“အမဲသားဟင်း စားချင်တယ်”

“ဟင်. . .”

ထိုစကားကြားသောအခါ မောင်နှမနှစ်ယောက်စလုံး အံ့ဩ သွားကြလေသည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော်. . .

ဒေါ်စိန်ခြယ်မှာ နေကောင်းစဉ်အချိန်က အမဲသား၊ ဝက်သား လုံးဝမစားသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

“အမေ. . အမဲ. . အမဲသား စားချင်လို့ ဟုတ်လား”

“အေး. . . ဟုတ်တယ်”

“အရင်က အမေ အမဲသား ဝက်သား မစားဘူးမဟုတ်လား”

“လျှာရှည်လိုက်တာ. . . အခု နေမကောင်းဖြစ်နေတော့ ခံတွင်းကောင်းမလားလို့ စားချင်တာပေါ့”

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း အမေစားချင်တာကို ချက်ကျွေးပါမယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ မောင်နှမနှစ်ယောက် တိုးတိုးတိတ်တိတ် တိုင် ပင်ကြရလေသည်။

“မြလေး. . . ငါတော့ အမေ့အခြေအနေ ကြည့်ရတာ သိပ် မရိုးဘူးနဲ့ တူတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်ကိုရဲ့”

မြလေးနွယ်ကတော့ အသက်အရွယ်ကလည်း ငယ်ရွယ်သေး သောကြောင့် ထူးခြားမှုများကို ရိပ်မိဟန်မတူပေ။

“အမေက အရင်က အမဲသား ဝက်သားဆိုရင် လှည့်တောင်

ကြည့်တာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ အခုမှ စားချင်သောက်ချင်တယ် ဖြစ်နေတာက တော့ သိပ်ပြီးမရိုးဘူးထင်တယ်”

“နေမကောင်းဖြစ်နေတော့ စားချင်စိတ် ဖြစ်နေလို့ဖြစ်မှာပေါ့၊ အမေ စိတ်ချမ်းသာအောင် ချက်ကျွေးလိုက်ပါ အစ်ကိုရယ်”

ဟု မြလေးနွယ်က ပြောသဖြင့် နီမောင်လည်း ဘာမှထပ် မပြောတော့ပေ။

နောက်တစ်နေ့မနက်ပိုင်းတွင် မြလေးနွယ်က အမဲသားအစိတ် သား ဝယ်၍ချက်ပေးရာ မနက်တစ်နပ်တည်းနှင့် ကုန်သွားတော့သည်။

ညနေစောင်း ထမင်းစားချိန် ရောက်သောအခါ အမဲသားဟင်း မပါသောကြောင့် ဒေါသပူနံ ထနေလေသည်။

သို့ကြောင့် နောက်တစ်နေ့ ငါးဆယ်သား ဝယ်၍ချက်ကျွေး သည်။

ငါးဆယ်သားချက်လည်း တစ်နပ်တည်းနှင့် ကုန်ပြန်လေသည်။ သို့ကြောင့် နောက်တစ်နေ့မှာ တစ်ရက်လျှင် အမဲသား တစ်

ပိဿာ ချက်ပေးရသည်။ ထိုအခါမှ မြလေးနွယ်မှာ ရိပ်မိလာတော့သဖြင့် အစ်ကိုဖြစ်သူ ကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောရလေသည်။

“အစ်ကိုပြောတာ ဟုတ်များဟုတ်နေရောလားမသိဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အမေက အရင်နဲ့ မတူတော့ဘူး၊ အမဲသားဟင်း မပါရင်

ဆူညံနေတာပဲ၊ စားပြန်တော့လည်း လူမမာတစ်ယောက်နဲ့ လုံးဝမတူ ဘူး၊ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ပြီး မျက်လုံးပြူးပြူးကြီးနဲ့ ထိုင်စားနေတာ တွေ့ ရတယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်မလဲဟင်”

နီမောင်မှာ မနက်ပိုင်းကတည်းက အိမ်မှ ထွက်ကာ အလုပ် သမားများကို စီမံခန့်ခွဲပြီး ညနေအလုပ်သိမ်းမှ အိမ်ပြန်ရောက်လာလေ့ ရှိသည်။

ထိုသို့ရောက်လာမှ နှမဖြစ်သူကို အခြေအနေ အကျိုး အကြောင်း မေးရလေသည်။

“ပါဒကြီးမြို့ဟောင်းရွာဘက်မှာ ဆေးဆရာကြီးတစ်ယောက် ရှိတယ်လို့ သတင်းကြားတယ်၊ သူက ပယောဂတွေ အတော်နိုင်တယ်လို့ ပြောသံကြားတယ်၊ သူ့ဆီ သွားပြီး အကျိုးအကြောင်း ပြောပြရရင် မကောင်းဘူးလား ညီမလေး”

“အစ်ကို ကောင်းမယ်ထင်ရင် လုပ်ပေါ့၊ ကျွန်မတော့ ကြောက် လာပြီ”

ထိုသို့ မောင်နှမနှစ်ယောက် တိုင်ပင်နေသည်ကို မြင်သောအခါ မရွှေလေးက လာပြောသည်။

မရွှေလေးမှာ ဒေါ်စိန်ခြယ်ကို ပြုစုပေးရန်ဟု အကြောင်းပြကာ သန်လျင်သို့ပင် မပြန်တော့ဘဲ အိမ်မှာပင် နေလေသည်။

“ငါ့မောင်တို့ ဘာတွေ တိုင်ပင်နေကြတာလဲ၊ ဒေါ်လေးရောဂါ က ရိုးရိုးဖြစ်နေတဲ့ လူကြီးရောဂါမျိုးပါ၊ သွေးဆုံးမီးယပ်ရောဂါဆိုတာ

အခုလိုပဲ ဝယ်ယူချော့ချော့ ဖြစ်လေ့ရှိပါတယ်... တလွဲမထင်ကြပါနဲ့”

“ကျွန်တော်တို့က ဘယ်လိုထင်နေလို့လဲ”

နီမောင်က မရွှေလေးသဘောနှင့် အပြုအမူကို သိပ်သဘောကျသောကြောင့် လေသံမာမာနှင့်ပင် ပြောလိုက်သည်။

“မသိပါဘူးကွယ်... မင်းတို့မောင်နှမ ကြည့်ရတာ ဒေါ်လေးကို တစ်မျိုးထင်နေသလားလို့ပါ”

“အဲဒါက ခင်ဗျားကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားက ဒေါ်လေးတော်တယ်ဆိုပေမယ့် ဝမ်းကွဲပဲ တော်တာပါ၊ ကျုပ်တို့က မွေးအမေအရင်းပါ၊ ပူပန်စရာရှိရင် ကျုပ်တို့ပဲ ပူရမှာပါ”

ဟု ပြောလိုက်သောအခါ မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

“ငါက စေတနာနဲ့ ပြောတာပါကွယ်”

ဟု ပြောကာ အနားမှ ထွက်သွားလေသည်။

“ဒီမိန်းမက နေရာတကာမှာ သိပ်ပြီးလူလည်လုပ်တာပဲ၊ ကျွန်မတော့ သူ့ကို သိပ်မသင်္ကာချင်ဘူး”

“သူများအပေါ်မှာ တစ်ဖက်သက် အထင်မမှားစေချင်ဘူး၊ တစ်နေ့ အဖြေပေါ်လာမှသာ သူ့ထိုက်နဲ့သူ့ကံ ရှိပါစေတော့”

“ဒါပေမယ့် ဒီမိန်းမအခြေအနေ ကြည့်ရတာ သိပ်ပြီးအကဲမလှဘူး၊ အစ်ကိုပြောတဲ့အတိုင်းသာ ဆရာနဲ့ သွားတိုင်ပင်မယ်ဆိုတာ အမြန် သွားတိုင်ပင်ပေးတော့”

“စိတ်ချပါ”

ထိုသို့မှာကြားပြီး နီမောင်တစ်ယောက် ပါဒကြီးမြို့ဟောင်းရွာဆီသို့ လျှို့ဝှက်စွာ သွားလေတော့သည်။

အခန်း(၂)

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့၏ ပစ္စည်းကိစ္စအကြောင်း

အမှောင်ထုက ပတ်ဝန်းကျင်တဝိုက် ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိသည်။ မိုးဦးကျရာသီဖြစ်သောကြောင့် မိုးက တဖြောက်ဖြောက် ရွာနေလျက်ရှိပြီး ပတ်ဝန်းကျင်မှာလည်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိနေလေသည်။

ထိုအချိန်မျိုးတွင် မောရမြိုင်ရွာအစွန်ဘက်မှာ ရှိသော ဦးရွှေ

မောင်၏အိမ်ကြီးမှာ အမှောင်ရိပ်အောက်တွင် မကောင်းဆိုးဝါးကြီးတစ်ကောင် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသကဲ့သို့ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေလေသည်။

ဦးရွှေမောင်မှာ လယ်ယာလုပ်ငန်းအတွက် ငှားရမ်းထားသော အလုပ်သမားများ ရှိသည်ဆိုသော်ငြားလည်း သက်ဆိုင်ရာ လယ်ကွင်းများ၌သာ တဲထိုးနေသောကြောင့် အိမ်ကြီးပတ်ဝန်းကျင်တွင် အနည်းငယ်သာရှိသည်။

ယခုကဲ့သို့ မိုးတစ်စုံစီမုံ ရွာနေသောအချိန်မျိုး အလုပ်သမားများမှာလည်း အပြင်မထွက်ကြတော့ပေ။

တစ်နေ့ကုန် ပင်ပန်းစွာ အလုပ်လုပ်နေကြရသောကြောင့် အိပ်နေကြချေပြီ။

အိမ်ကြီးပေါ်မှာတော့ မြေပိုင်ရှင်သူဌေးဦးရွှေမောင်၊ နာမကျန်းဖြစ်နေသော ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်စိန်ခြယ်၊ တူမဖြစ်သူ မရွှေလေး သမီးဖြစ်သူ မြလေးနွယ်တို့သာ ရှိကြပြီး နီမောင်ကတော့ ပါဒကြီးဘက်သွားနေလေသည်။

ထိုအချိန်မျိုးတွင် မြလေးနွယ်က မိခင်အခန်းထဲမှာ အိပ်ယာတစ်ခုနှင့် အိပ်လေသည်။

ဦးရွှေမောင်က သူ့အခန်းနှင့်သူ့ မရွှေလေးက အခြားအခန်းတစ်ခု၌ တစ်ယောက်တည်း အိပ်လေသည်။

မရွှေလေး အိပ်သောအခန်းမှာ အနောက်ဘက်အဆောင်၌

ရှိသဖြင့် အတော်ဝေးသည်။

ထိုသို့ နီမောင်မရှိသောအချိန်မှာ မြလေးနွယ်မှာ တော်တော်နှင့် အိပ်မရပေ။

အမေအတွက် စိတ်ပူသည်ကတစ်ကြောင်း၊ အစ်ကိုဖြစ်သူ နီမောင် အိမ်မှာ မရှိသည်ကတစ်ကြောင်းကြောင့် ကောင်းစွာမအိပ်ဝံ့ဘဲ ရှိလေသည်။

ညဦးပိုင်းအချိန်တွင် ဖခင်ဖြစ်သူဦးရွှေမောင်အခန်း ရှိရာဘက်မှ ချောင်းဟန့်သံ၊ ချောင်းဆိုးသံများ မကြာခဏ ကြားနေရပြီး အတော်ကလေး ညဉ့်နက်ပိုင်း ရောက်သောအခါ အသံရပ်သွားလေသည်။

ဒေါ်စိန်ခြယ်က နံရံဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်ကာ ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေသဖြင့် စိတ်သက်သာရာတော့ ရပေသည်။

ဦးရွှေမောင်အခန်းဘက်မှ ချောင်းဟန့်သံ ပျောက်သွားခြင်းမှာ အခြားတော့ မဟုတ်ပေ။

ခြေသံမကြားအောင် အခန်းထဲမှ ထွက်ကာ မရွှေလေးရှိရာ အခန်းဘက်သို့ ထွက်သွားသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ထိုအခန်းသို့ ရောက်သောအခါ အခန်းတွင်းသို့ လျင်မြန်စွာ ဝင်လိုက်ပြီး တံခါးကို ပြန်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

အခန်းထဲမှာ မီးရောင်မှိန်မှိန်ရှိသောကြောင့် ခြင်ထောင်ထဲမှာ အိပ်နေသော မရွှေလေးကို မြင်ရသည်။

တံခါးစေ့သံကြားတော့ မရွှေလေးက လှည့်ကြည့်သည်။

“မရွှေလေး အိပ်ပြီလား”

ဟု လေသံတိုးတိုးနှင့် မေးလိုက်သည်။

“မအိပ်သေးပါဘူး အစ်ကိုကြီးရဲ့”

ဟု ပြန်ပြောသဖြင့် ခြင်ထောင်အတွင်း ဝင်ကာ နံဘေးမှာ အသာလှဲလိုက်သည်။

“လူမမာအခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ”

မရွှေလေးက မေးသည်။

“ခုညဦးပိုင်းတော့ အသံတိတ်နေတာပဲ၊ အိပ်နေတယ် ထင်ပါရဲ့”

“ဒါထက် အစ်ကိုကြီးကို မေးရဦးမယ်၊ နီမောင်က ဘယ်ကို သွားတာလဲ”

“လယ်ထဲမှာ အလုပ်တွေ အရေးကြီးလို့ သွားဦးမယ်လို့တော့ ပြောသွားတာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ မရွှေလေးရဲ့”

“အစ်ကိုကြီး မသိဘူးနော်၊ သူတို့မောင်နှမနှစ်ယောက် တစ်ခုခု ကို တိုင်ပင်နေကြတယ်ဆိုတာ ကျွန်မရိပ်မိတယ်၊ သားသမီးတွေဆိုပြီး သိပ်လျှော့တွက်မနေနဲ့ဦး”

“သူတို့မောင်နှမက လူတစ်ဖက်သားအပေါ်မှာ ယုတ်မာတဲ့ အကြံအစည်မျိုးတော့ မလုပ်တတ်ကြပါဘူး”

“အစ်ကိုကြီးက သားသမီးတွေအပေါ်မှာ အတော်ကလေး ထင်နေတာကိုး၊ သားသမီးယုံ စုံလုံးကန်းတဲ့ စကားပုံဆိုတာ အလကား

ထားခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ အစ်ကိုကြီးရဲ့”

ထိုစကားကြောင့် ဦးရွှေမောင်က သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက် လေသည်။

“ကဲပါလေ... ဒါတွေထားလိုက်ပါတော့၊ ကျွန်မအတွက်က ရော ဘယ်လိုများ စဉ်းစားထားသလဲ ပြောပါဦး”

“မစိန်ခြယ် မရှိတော့ရင် မရွှေလေးကို တရားဝင် လက်ထပ်ပါ့မယ်၊ ကျုပ်ပိုင်ဆိုင်တဲ့ဥစ္စာပစ္စည်းတွေကိုလည်း ထိုက်သင့်သလောက် ခွဲဝေပေးပါ့မယ်”

“အစ်ကိုကြီးမှာ ဘာတွေရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်မမှ မသိတာ၊ တကယ်လို့ ကျွန်မအတွက် ဒီလိုစိတ်ကူးရှိတယ်ဆိုရင်လည်း ပြောပြ ထားဦးမှပေါ့”

“အစ်ကိုကြီးပိုင်ဆိုင်တာတွေက လယ်ဧကပေါင်း(၁၅၀)ကျော် ရှိတယ်၊ အတွင်းပစ္စည်းအနေနဲ့ ရွှေက ပိဿာနဲ့ ရှိတယ်၊ ကျောက်မျက် ရတနာနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ လက်ဝတ်လက်စားတွေက သမီးအတွက် တစ်စုံစာ၊ မစိန်ခြယ်အတွက် တစ်စုံစာ ရှိတယ်”

“ငွေသားကရော”

“ငွေသားကတော့ အခု လယ်ထွက်စပါးတွေ ရောင်းထားပြီးတဲ့ ငွေနဲ့ ပေါင်းရင် တစ်သိန်းကျော်လောက် ရှိမှာပေါ့”

ထိုခေတ်ကာလက ငွေတစ်သိန်းရှိလျှင်ပင် ရန်ကုန်မြို့မှာ လူချမ်းသာစာရင်းဝင်အဖြစ် နေနိုင်လောက်အောင် တန်ဖိုးရှိပေသည်။

ထိုစာရင်းများကို သိရသောအခါ မရွေးလေးမှာ များစွာကျေနပ်သွားလေသည်။

“ဒါပဲနော် အစ်ကိုကြီး၊ ဒေါ်လေးရှိသည်ဖြစ်စေ မရှိသည်ဖြစ်စေ အစ်ကိုကြီးကတိအတိုင်း ကျွန်မအတွက် ရည်စူးထားတာတွေထံ ပေးဖို့တော့ မမေ့နဲ့နော်”

“မမေ့ပါဘူးဗျာ... မမေ့ပါဘူး”

ဟု ပြောဆိုလိုက်လေသည်။

အချိန်မှာလည်း ညဦးပိုင်းအချိန် ရောက်လာပြီမို့ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိပေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဒေါ်စိန်ခြယ် အခန်းထဲမှာ ရှိနေသော မြလေး နွယ်မှာ အိပ်ပျော်နေလေပြီ။

ဒေါ်စိန်ခြယ်ကတော့ တဖက်သို့ စောင်းကာ အိပ်နေရာမှ ဖုတ်ကနဲ မျက်လုံးပွင့်လာသည်။

သူသည် စောစောက အိပ်ပျော်နေခြင်း မဟုတ်ဘဲ မျက်စေ့တို့ တမင်မှိတ်ထားခြင်းဖြစ်ပြီး ယခု အခန်းထဲမှာ မြလေးနွယ် အိပ်ပျော်သွားသောအချိန်ရောက်မှ မျက်လုံးပွင့်လာခြင်းဖြစ်သည်။

နေမကောင်းဖြစ်နေသောအချိန်ကာလအတွင်း တစ်နေ့လျှင် အမဲသား တစ်ပိဿာ မှန်မှန်စားနေသော်လည်း အသားအရေမှာ ပြည့်မလာဘဲ အရိုးပေါ်အရေတင်ဘဝသို့ တဖြည်းဖြည်းရောက်နေချေပြီ။

ယခင်က လူတွဲမှ ထနိုင်လောက်အောင် ကယ်မ်းကယ်ိုင် ဖြစ်

နေသောလူမှာ ယခုလိုအချိန်မျိုးမှာ သူ့ဖာသာ ထနိုင်ပြီး မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်နေလေသည်။

သူသည် မလှမ်းမကမ်းမှာ ခွေခွေကလေး အိပ်ပျော်နေသော မြလေးနွယ်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ပြီးမှ နေရာမှ ထလေသည်။

ဒေါ်စိန်ခြယ်မှာ အရိုးပေါ်အရေတင်နေသော အခြေအနေမျိုး ဖြစ်နေပြီး ကျိုးတိုကျဲတဲ့ ဆံပင်များက မျက်နှာပေါ်သို့ ဖွာကျနေသည်။

ထမိကို ဖြစ်သလို ဝတ်ထားပြီး အင်္ကျီက ပွယောင်းယောင်းနှင့် ဖိုးရို့ဖားရားဖြစ်နေလေသည်။

အတန်ကြာသည်အထိ နေမကောင်းဖြစ်နေသူမှာ ယခုကဲ့သို့ ထလိုက်ပြန်တော့လည်း သန်သန်မာမာဖြစ်နေပြန်သည်။

ဒေါ်စိန်ခြယ်သည် မြလေးနွယ်ကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ အပြင်သို့ ထွက်ရန် ခြေတစ်လှမ်းလှမ်းလိုက်သည်နှင့် ကြမ်းပြင်က နိမ့်ကနဲဖြစ်သွားကာ ‘ကျွဲ’ကနဲ အသံမြည်သွားလေသည်။

ထိုအခါ မြလေးနွယ်က ဆတ်ခနဲ လန့်နိုးလာသည်။

“အမေဘယ်သွားမလို့လဲ... ဘာလိုချင်လို့လဲ”

ဟု မေးကာ အိပ်ယာမှ ထသည်။

ထိုအခါ ဒေါ်စိန်ခြယ်လည်း ရှေ့ကို သွားနေသောခြေလှမ်းကို ပြန်ရုတ်ပြီး အိပ်ယာထဲသို့ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

“ဘာမှမလုပ်ပါဘူးအေ... အပေါ့သွားချင်လို့ပါ”

“အပေါ့သွားချင်ရင် ကျွန်မတွဲပို့မယ်လေ အမေ”

“နေပါစေတော့အေ... မသွားတော့ပါဘူး”

ဟု ပြောကာ အိပ်ယာပေါ်သို့ ပြန်လှဲကာ တစ်ဖက်သို့ စောင်း

ကာ နေလေတော့သည်။

မြလေးနွယ်လည်း တစ်ယောက်တည်း နေရသဖြင့် ကြောက်နွံ

လာသောကြောင့် မအိပ်ဝံ့တော့ပေ။

မြလေးနွယ် မအိပ်မှန်း သိသောအခါ ဒေါ်စိန်ခြယ်လည်း

နောက်တစ်ခါ မထတော့ပေ။

နောက်တစ်နေ့မနက်ပိုင်းတွင် နီမောင်ပြန်ရောက်လာသည်။

“အစ်ကို... ဆရာကြီးနဲ့ တွေ့ခဲ့လား”

“အင်း... တွေ့ခဲ့တယ်”

“ဒီတော့ ဆရာကြီးက ဘာပြောလိုက်သလဲဟင်”

“လူနာရဲ့ရောဂါလက္ခဏာတွေကို ပြောလိုက်တော့ ဆရာကြီး

ကတော့ ပယောဂ ကပ်နေတယ်လို့ ပြောတယ်၊ ဒီမှာ ဆေးပေးလိုက်

တယ်၊ အင်းချပ်လည်း ပေးလိုက်တယ်၊ ဆေးကို အမေစားတဲ့အစာထဲ

မှာ ထည့်ပေးရမယ်။

ဒီအင်းချပ်ကိုလည်း သူ့အိပ်တဲ့အိပ်ယာအောက်မှာ သူမသိ

အောင် ထည့်ထားရမယ်လို့ မှာလိုက်တယ်”

ဟု ပြောကာ သူ့ယူလာသောဆေးထုပ်နှင့် အင်းချပ်ကို ထုတ်ပြ

သည်။

“ဖြစ်ပါ့မလား အစ်ကို”

“ဆရာကြီးကတော့ ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့လို့လည်း မှာလိုက်တယ်၊

တကယ်လို့ ပယောဂ ကပ်နေရင် ထွက်သွားလိမ့်မယ်လို့ပြောတယ်၊

(၉၆)ပါးရောဂါ ရှိနေရင်တော့ သူ့ရောဂါအတိုင်းရှိမှာပေါ့”

ဟု နီမောင်က ပြုလုပ်ရမည့်အစီအစဉ်များကို ပြောပြရာ

ညနေဘက်အချိန် ထမင်းကျွေးသောအခါ ၎င်းကြိုက်သော အမဲသား

ဟင်းထဲသို့ ဆေးထည့်ပေးလိုက်လေသည်။

ညအချိန်ရောက်သောအခါ အိပ်ယာပြင်ပေးရင်းနှင့် အိပ်ယာ

အောက်မှာ အင်းချပ်ကို ထည့်ပေးလိုက်သည်။

ညဦးပိုင်းအချိန်ရောက်သောအခါ မောင်နှမနှစ်ယောက်စလုံး

ဒေါ်စိန်ခြယ်အခန်းတွင်းသို့ ဝင်အိပ်ရင်း အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်

ကြလေသည်။

ညဉ့်နက်လာသောအခါ ဒေါ်စိန်ခြယ်အမူအယာမှာ တဖြည်း

ဖြည်းနှင့် ပျက်လာလေသည်။

လှဲအိပ်နေရာမှ ထထိုင်လိုက်၊ ဟင်းကနဲ သက်ပြင်းချကာ ပြန်

လှဲချလိုက်နှင့် ဂဏှာမငြိမ်အောင်ရှိနေလေသည်။

နီမောင်နှင့် မြလေးနွယ်တို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်တို့မှာ အိပ်

ပျော်နေဟန်ဆောင်၍ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေကြလေသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ညဉ့်နက်ပိုင်း ရောက်လာသောလေလေ

ဒေါ်စိန်ခြယ်မှာ ဂဏှာမငြိမ် ပိုဖြစ်လာလေလေဖြစ်၏။

သန်းခေါင်ယံအချိန် ရောက်သောအခါ ၎င်းထံမှ ငြီးငြူသွား ပေါ်လာလေသည်။

“အဟင်းဟင်း... အဟင်းဟင်း”

“ပူလိုက်တာနော်... ရင်ထဲက ပူလိုက်တာ”

ထိုအသံကြားသောအခါ မြလေးနွယ်က နေရာမှ ထရန် ငြင်း ဘောအခါ နီမောင်က လက်ကို ဆွဲထားကာ ငြိမ်ငြိမ်နေရန် အချက်ပြ လိုက်သည်။

“ငါ့ရင်ထဲက ပူလိုက်တာနော်... နေလို့မရတော့ဘူး”

ဟု ပြောကာ လှဲအိပ်နေရာမှ ဝုန်းကနဲ ထထိုင်လိုက်ရာ နီမောင် တို့မောင်နှမပင် လန့်သွားသည်။

ဒေါ်စိန်ခြယ်သည် မလှမ်းမကမ်းမှာ အိပ်နေကြသော နီမောင် နှင့်မြလေးနွယ်တို့ ရှိရာသို့ မျက်ထောင့်နီကြီးဖြင့် လှမ်းကြည့်နေသေး သည်။

နီမောင်တို့ကလည်း မိမိတို့အား တစ်ခုခု လာလုပ်လေမလား ဟု ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် အခြေအနေကြည့်နေရလေသည်။

အတန်ကြာသောအခါ နေရာမှ ဝုန်းကနဲ ထရပ်လိုက်သည်။

နီမောင်တို့မောင်နှမလည်း လှဲနေရာမှ ထထိုင်လိုက်ကြသည်။

“အမေ”

“နင်တို့ ငါ့ကို အမေလို့ မခေါ်နဲ့၊ ငါ နင်တို့အမေ မဟုတ်ဘူး”

ဟု အသံတစ်မျိုးနှင့် ပြောလေသည်။

“အမေ... ကျွန်တော်တို့က အမေ့ရဲ့သားသမီးတွေလေ၊ မမှတ်မိတော့ဘူးလား”

“ပါးစပ်ကတော့ သားသမီးလို့ ပြောတယ်၊ ငါ့ကိုတော့ မနေနိုင် အောင် လုပ်ကြတယ်၊ နင်တို့အကြံကို ငါမသိဘူးလို့ ထင်နေတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး အမေရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကို အထင်မလွဲပါနဲ့၊ အမေ နေကောင်းအောင်လို့ လုပ်တာပါ”

“နင်တို့က အကြံဦးသွားတော့ ရှိပစေဦးပေါ့၊ တစ်နေ့ကျရင် ငါ့အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိစေရမပေါ့”

ဟု ကြိမ်းမောင်းကာ “ပူတယ်... ပူတယ်” ဟု ပါးစပ်မှ အော် ရင်း ရင်ဘတ်ကို လက်ဝါးဖြင့် ဖိကာ အိပ်ယာပေါ် ပြန်လဲသွားလေ တော့သည်။

“အမေ... အမေ”

နီမောင်နှင့် မြလေးနွယ်တို့က အနီးသို့ သွားကာ ပွေ့ယူလိုက် သောအခါ ဒေါ်စိန်ခြယ်မှာ အရပ်ကြီးပြတ်သကဲ့သို့ ဖြစ်ကာ အသက် တို့ ဖုတ်လိုက်ဖုတ်လိုက် ရှူနေရလေသည်။

“အမေ... အမေ”

နီမောင်က အမေဖြစ်သူကို ပွေ့ဖက်ကာ တတွတ်တွတ် ခေါ် နေလေသည်။

မြလေးနွယ်ခမျာလည်း မျက်ရည်ကလေး အဝိုင်းသားနှင့်

အနားမှာ ခြေမကိုင်မိလက်မကိုင်မိ ဖြစ်နေလေသည်။

ဒေါ်စိန်ခြယ်အခြေအနေမှာ ယခုအခါ ပုံမှန်လူမမာအတိုင်း မလှုပ်နိုင်သော အနေအထားသို့ ပြန်ရောက်နေချေပြီ။

“အမေ သတိရပြီလား”

အသာအယာ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“အမေသေသွားရင် ဒီအိမ်မှာမနေကြနဲ့၊ ဒီအိမ်မှာ နေရင် မင်းတို့ပါ သေလိမ့်မယ်”

ဟု လေသံတိုးတိုးဖြင့် မှာနေသည်။

လေသံမှာ သဲ့သဲ့ကလေးသာ ရှိတော့သဖြင့် မနည်းအားစိုက် နားထောင်ရသည်။

“ငါပြောတာ ကြားလား”

နီမောင်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“အမေတော့ မနေရတော့ဘူး၊ လူယုတ်မာတွေလက်ချက်နဲ့ သေရတော့မယ်၊ မင်းတို့မောင်နှမလည်း အမေမရှိတော့ရင် ရန်တုန် ဘက်ကမ်းမှာ ရှိတဲ့ မင်းတို့ဘကြီးနဲ့ သွားနေကြပါ၊ မဟုတ်ရင် မင်းတို့ပါ သေကြလိမ့်မယ်”

“စိတ်ချပါ အမေ၊ အမေမှာခဲ့တဲ့အတိုင်း သွားနေပါ့မယ်”

ထိုအခါမှ စိတ်အေးသွားဟန်ဖြင့် မျက်လုံးမှိတ်သွားလေသည်။ သို့သော် ပါးစပ်မှ တိုးတိုးကလေးတော့ ရေရွတ်နေလေသည်။

“တူသောအကျိုးပေးပါစေ”

“တူသောအကျိုးပေးပါစေ”

“တူသောအကျိုးပေးပါစေ”

ဟု ရေရွတ်ရင်းနှင့်ပင် အသံပျောက်သွားလေတော့သည်။

နီမောင်က စမ်းကြည့်သောအခါ ဒေါ်စိန်ခြယ်မှာ အသက်မရှိတော့ပေ။ ထိုအခါ မြလေးနွယ်၏စူးစူးဝါးဝါးငိုသံက ပေါ်ထွက်လာလေ တော့သည်။

ထိုအခါ အိပ်ယာမှ ထလာကြဟန်ရှိသော ဦးရွှေမောင်နှင့် မရွှေလေးတို့ ရောက်လာကြလေသည်။

မရွှေလေးမှာ အဒေါ်ဖြစ်သူ၏အလောင်းကို ဖက်ကာ အော်ဟစ်ငိုကြွေးနေရာ နီမောင်က အံ့ကို ကြိတ်ထားရင်း ကြည့်နေလေ သည်။

“အမယ်လေး... ဒေါ်လေးရဲ့ အဖြစ်ဆိုးလှချည့်လား၊ ကျွန်မ တို့ကို ပစ်သွားပြီလား ဒေါ်လေးရဲ့”

ဟု ခုနစ်အိမ်ကြား အော်ငိုလေရာ အတန်ကြာသောအခါ ပတ်ဝန်းကျင်မှ လူများ ရောက်လာကြသည်။

အားလုံးကတော့ ဦးရွှေမောင်နှင့် မရွှေလေးတို့အကြောင်းကို တစွန်းတစ သိထားကြသောကြောင့် ၎င်းငိုနေသည်ကို ကြည့်ပြီး မသနားသည့်အပြင် မသိမသာ နှာခေါင်းရှုံ့ကြလေသည်။

ထို့နောက်...

ဒေါ်စိန်ခြယ်၏အသုဘကိစ္စ ပြီးသောအခါ နီမောင်နှင့်

မြလေး နွယ်တို့မောင်နှမနှစ်ယောက်တို့မှာ မိခင်မှာသွားသည်အထိ
ရန်ကုန်ဘက်ကမ်းမှ ဘကြီးဖြစ်သူထံသို့ သွားရောက်နေထိုင်ရန်
စည်ကြလေတော့သည်။

အခန်း(၃)

မရွှေလေး၏အကြံအစည်

ဒေါ်

စိန်ခြယ် သေဆုံးသွားပြီးနောက်ပိုင်းမှာလည်း
မရွှေလေးက ထိုအိမ်မှာပင် ဆက်လက်နေထိုင်လေသည်။

နီမောင်နှင့် မြလေးနွယ်တို့မောင်နှမက သဘောမကျသော်
လည်း ဖခင်ဖြစ်သူက လက်ခံထားသောကြောင့် မပြောသာကြပေ။

ပထမတော့ မရွှေလေး၏အမူအယာမှာ ရိုးရိုးအေးအေး အမူ
အယာမျိုးဖြင့် အဒေါ်သေဆုံးသွားသောကြောင့် စိတ်မကောင်းသော

မျက်နှာမျိုးရှိလေသည်။

သို့သော်လည်း ဦးရွှေမောင်နှင့် နှစ်ယောက်ချင်း တွေ့သော အခါမှာတော့ ထိုသို့မဟုတ်ပေ။

“ဘယ်လိုလဲ အစ်ကိုကြီး၊ ရွှေလေးရဲ့အကြံ မပိုင်ဘူးလား အစ်ကိုကြီးရဲ့မယားဟောင်းကြီး စောစောအသက်ထွက်သွားပြီ မဟုတ်လား”

“ဘယ်လိုများ စီမံလိုက်တာလဲ မရွှေလေးရဲ့”

“ကျွန်မတို့အမေ လက်ထက်ကတည်းက လက်စွဲသုံးထွဲ ပယောဂဆရာတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူက အစွမ်းအတော်ထက်တယ်။ သူ့ကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြပြီး အကူအညီတောင်းလိုက်တော့ အပင်းထည့်တဲ့ဆေး ပေးလိုက်တယ်လေ။ အဲဒီအပင်းဆေးကို ဒေါ်လေး စားမယ့်အစာထဲမှာ ထည့်ပေးလိုက်တော့ အခုလို စောစောသေသွားတာပေါ့”

ထိုစကားကြားသောအခါ ဦးရွှေမောင်က သက်ပြင်းတစ်ခုထုတ် ချလိုက်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်ပေ . . . ။

ဒေါ်စိန်ခြယ်သည် သူ၏ငယ်မောင်းကြီးဖက် မယားတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ရာ ယခုကဲ့သို့ သာမန်မဟုတ်သောသေခြင်းမျိုးဖြင့် သေသည်ကို သိရသောအခါ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိလေသည်။

သို့သော် အခြေအနေက လွန်သွားခဲ့ချေပြီ။

“အစ်ကိုကြီး ဘာတွေတွေးနေတာလဲ”

“အော် . . . ဟို . . . ဘာမှမစဉ်းစားပါဘူး”

“ဘာလဲ . . . သေသွားတဲ့မယားကြီးကို သတိရနေတယ် မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါထက် ကျွန်မကို လက်ထပ်မယ်ဆိုတာရော ဘယ်တော့ လက်ထပ်မှာလဲ၊ ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် နေချင်လှပြီ”

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ မရွှေလေးရယ်၊ သူ့သေပြီးတာလည်း သိပ် မကြာသေးတော့ အခုချက်ချင်း လက်ထပ်ရင် လူတွေ မေးငေါ့စရာ ဖြစ်တော့မပေါ့”

“ဒါပေမယ့် အစ်ကိုကြီးရဲ့သားနဲ့သမီးက ကျွန်မကို မုန်းတီးနေကြတော့ ဒီအတိုင်း နေရင် အနေခက်တာပေါ့။ သူတို့က ဘာမဆိုင် ညာမဆိုင်နဲ့ အိမ်ပေါ် အတင်းတက်နေတယ်လို့ ထင်နေကြတာလေ”

“စိတ်မပူပါနဲ့ကွယ် . . . တစ်နေ့တော့ သင့်မြတ်အောင် စီစဉ်ပေးပါ့မယ်”

ဟု ပြောဆိုနှစ်သိမ့်ထားလေသည်။

ဒေါ်စိန်ခြယ် သေဆုံးသွားပြီး ခြောက်လကျော်လောက် ကြာသောအခါ ဦးရွှေမောင်သည် မရွှေလေးအား တရားဝင် လက်ထပ်ယူလိုက်လေတော့သည်။

ထိုအခါ တစ်ရွာလုံးက တီးတိုးပြောဆိုကာ မေးငေါ့ကြလေ

သည်။

“မယားကြီး သေတာမှ မြေပုံတောင် မခြောက်တတ်သေးဘူး။ သူတို့က ယူလိုက်ကြပြီ။ ဘယ်တုန်းကတည်းက ကြံစည်နေကြသလဲ မသိဘူး။”

“ဟဲ့... နင်တို့မသိသေးဘူးလား၊ ဒေါ်စိန်ခြယ် မသေဘူး။ ကတည်းက သူတို့က တိတ်တိတ်ပုန်း ဖြစ်နေကြတာလေ၊ အခုမှ သူတို့ လွတ်လပ်လပ် ဟန်ကျသွားတာပေါ့။”

“ငါ့အထင်ပြောရရင်တော့ ဒေါ်စိန်ခြယ်သေရတာ သွေးနီ သားရိုးမှ ဟုတ်ရဲ့လား၊ သူတို့ပယောဂတောင် ကင်းရဲ့လား မသိဘူး။”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အကုသိုလ်ကံဆိုတာ နောက်ပိုးတက်တတ်တာပဲ။ သူတစ်ပါးမကောင်းကြံရင် သူတို့လည်း တစ်နေ့ကျရင် ပြန်ခံရတယ်။”

“ဒါထက် နီမောင်တို့မောင်နှမကတော့ သနားစရာပဲနော်။ မိထွေးနှိပ်စက်တာကို ခံကြရတော့မယ်။”

ရပ်ရွာက ထိုသို့ ထင်ကြေးပေး ပြောဆိုသည့်အတိုင်း မနှေးဘဲ မှာ ဦးရွှေမောင်နှင့် တရားဝင် လက်ထပ်ပြီး အိမ်၏အရှင်သခင် ဖြစ်လာ သောအခါ အချိုးပြောင်းလာတော့သည်။

နီမောင်တို့မောင်နှမအပေါ်မှာသာမက အလုပ်သမားများထက် မကျန် တစ်အိမ်သားလုံးအပေါ်မှာ မောက်မောက်မာမာ ဆက်ဆံလာ သည်။

အရာရာကို လက်ဝါးကြီး အုပ်ချင်လာသောအခါ နီမောင်တို့

မမရပ်နိုင်ဖြစ်လာပြီး ပြန်ပြောရန် စိတ်ကူးမိသည်။

ထိုအခါ မြလေးနွယ်က ဝင်တားရသည်။

“အစ်ကိုရယ်... မပြောပါနဲ့၊ သူ့ဆိုးတော့လည်း သူ့ထုပျက် သူ့က ရှိပါစေတော့၊ အစ်ကိုပြောလိုက်ဆိုလိုက်ရင် အဖေက ကောင်းဖြစ်မှာပေါ့။”

ဟု တားသဖြင့် ကြိတ်မှိတ်နေရလေသည်။

ထို့ကြောင့် အလုပ်ကို အကြောင်းပြုပြီး လယ်ထဲ သွားနေလေ သည်။ ထိုအခါ မြလေးနွယ်တစ်ယောက်တည်း အိမ်မှာ ကျန်သောအခါ မရွှေလေးက နည်းအမျိုးမျိုးနှင့် နှိပ်စက်လေတော့သည်။

မြလေးနွယ်မှာ စိတ်သဘောထား နူးညံ့သိမ်မွေ့သူမို့ ကြိတ်မှိတ် သည်းခံ၍သာ နေရရှာသည်။

တစ်နေ့တော့ လယ်ကွက်ထဲ၌ ယာယီဆောက်ထားသောအိမ် သွင် နီမောင်တစ်ယောက်တည်း ရှိနေစဉ် အိပ်မက်မက်သလိုလိုနှင့် အမေ့ကို ပြန်တွေ့ရသည်။

“မင်း အိမ်မှာ မရှိတဲ့အခါမှာ မင်းညီမလေး မိထွေးနှိပ်စက်တာ ကို ခံနေရတယ်၊ မင်းညီမလေးကို သနားရင် ဒီအိမ်မှာ မနေဘဲ မင်း ကြီးရှိတဲ့နေရာမှာ သွားနေကြပါ။”

ဟု လာပြောလေသည်။

သို့ကြောင့် အိမ်သို့ ချက်ချင်းပြန်သွားလေသည်။

အိမ်ရောက်၍ အကျိုးအကြောင်း မေးကြည့်သောအခါ ပထမ

သည် မပြောပေ။

“နင် ငါ့ကို ညာမနေနဲ့၊ ငါ အမေနဲ့ တွေ့ပြီး အကုန်သိပြီးပြီ”
သူတို့ ထိုသို့ပြောလိုက်တော့မှ မြလေးနွယ်မှာ များစွာအံ့ဩသွားလေ
မသိ။

“အစ်ကို အမေနဲ့ တွေ့ရတယ် ဟုတ်လား”

နီမောင်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“နင် ငါ့ကို ညာမနေနဲ့၊ ငါ့ကို အမှန်အတိုင်း ပြောပြပါ”

ဟု ဇွတ်အတင်းမေးတော့မှ ပြောပြလေသည်။

ထိုအခါ နီမောင်မှာ များစွာစိတ်မကောင်းဖြစ်ရလေသည်။

“ညီမလေး... အဖေကလည်း ငါတို့မောင်နှမကို ဘာမှပြန်

မကြည့်နိုင်တော့ဘူး၊ ဒီမှာ ဆက်နေရင် စိတ်ဆင်းရဲရရုံအပြင် ဘာမှ
မရှိတော့ဘူး”

“ဒီတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ အစ်ကို”

“ငါတို့အတွက် အမေပေးထားခဲ့တဲ့ လက်ဝတ်လက်စားကလေးတွေ
တွေ ယူပြီးတော့ ရန်ကုန်ဘက်မှာ ရှိတဲ့ ဘကြီးနဲ့ အတူသွားနေကြမယ်
ဟိုရောက်ရင် လက်ဝတ်လက်စားကလေးတွေ ထုခွဲရောင်းချပြီး တစ်ခုခု
လုပ်ကြတာပေါ့... မကောင်းဘူးလား”

“အစ်ကို့သဘောပဲလေ”

ဟု ပြောသဖြင့် အိမ်ကြီးမှ ထွက်ခွာရန် ပြင်ကြလေသည်။

အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်သောအခါမှ ဖခင်ဖြစ်သူမှ ဦးရွှေမောင်

ကို အသိပေးသည်။

ပထမတော့ ဦးရွှေမောင်မှာ အံ့ဩသွားဟန်ရှိသည်။

နီမောင်က အကျိုးအကြောင်း ပြောပြတော့မှ မျက်နှာပျက်
သွားလေသည်။

“ကျွန်တော်တို့မောင်နှမ ဒီမှာနေရတာ အဆင်မပြေလို့ ဘကြီး
ဆီမှာ သွားနေကြတာပါ အဖေ၊ အရေးကိစ္စရှိရင်သာ ကျွန်တော်တို့ကို
အကြောင်းကြားလိုက်ပါ”

ဦးရွှေမောင်မှာ မရွှေလေးသဘောကို ကောင်းစွာသိလိုက်ရပြီ
ဖြစ်သော်လည်း သားသမီးများ ယခုကဲ့သို့ သူ့ကို စွန့်ခွာသွားလိမ့်မည်ဟု
ဆင်မထားခဲ့ပေ။

ယခုကဲ့သို့ ဗြန်းစားကြီး သွားကြမည်ဆိုသောအခါ စိတ်ထဲမှာ
တစ်မျိုးတော့ဖြစ်သွားမိသည်။

“အေးလေ... ဒီမှာ မပျော်လို့ ဟိုမှာ သွားနေချင်သပဆိုရင်
လည်း သွားနေကြပေါ့၊ ဒါပေမယ့် အဖေနဲ့တော့ အဆက်အသွယ်
မပြတ်ကြနဲ့”

ဟု ပြောကာ သားနှင့်သမီးကို ရွှေနှင့်ငွေအချို့ ထုတ်ပေးလေ
ရာ နီမောင်တို့က မယူပေ။

“ကျွန်တော်တို့က ဒါတွေမလိုချင်ပါဘူး အဖေ၊ ရွှေငွေပစ္စည်း
တွေထက် အဖေ့ဆီက မေတ္တာကိုပဲ လိုချင်တာပါ”

ဟု ပြောဆို၍ ဖခင်ဖြစ်သူကို ကန်တော့ပြီး ထွက်သွားကြလေ

တော့သည်။

ထိုအခြေအနေကို တစ်နေရာမှ မသိမသာ အကဲခတ်ကြည့်သော မရွှေလေးက ထိုအခါမှ အပြင်သို့ ထွက်လာပြီး မေးသည်။

“သူတို့ ဘယ်ကိုသွားကြတာလဲ အစ်ကိုကြီး”

“ရန်ကုန်ဘက်ကမ်းက သူ့ဘကြီးနဲ့ သွားနေကြမယ်လို့ ပြောသွားတာပဲ”

ထိုစကားကြားသောအခါ မရွှေလေးမှာ စိတ်ထဲမှာ ဝမ်းသာသွားလေသည်။

သို့သော်လည်း ဟန်အမူအယာ မပေါ်လွင်စေဘဲ စိတ်ကောင်းသောပုံမျိုးဖြင့်...

“အော်... ဒီကလေးတွေနယ် တယ်လည်း မိုက်ကြတာပဲနော် မိဘအရိပ်ထက် အခြားဆွေမျိုးသားချင်းအရိပ်က ပိုကောင်းတယ်နော် များ ထင်နေကြသလား မသိပါဘူး၊ ဒါက ဘာအထုပ်လဲ အစ်ကိုကြီး”

မရွှေလေးက ဦးရွှေမောင်ရှေ့တွင် ချထားသောအထုပ်ကို ကြည့်ရင်း မေးသည်။

“သူတို့အတွက် သုံးစွဲဖို့ပေးတာ ယူမသွားကြပါဘူး”

“အော်... သူတို့က အရွယ်ရောက်လာတာနဲ့ ငါတို့လည်း ရှာနိုင်ဖွေနိုင်တယ်ဆိုပြီး ဖအေကိုတောင် ခြေရာတိုင်းကြပြီပေါ့”

ဟု ငေါ့၍ပြောသောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“မရွှေလေး... မင်း ဘယ်လိုစကား ပြောလိုက်တာလဲ”

သားသမီးတွေက ဒီလောက်မမိုက်ကြပါဘူး။

မိဘအပေါ်မှာ ဒီလိုစိတ်မျိုး ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့ဘူး”

ဟု လေသံမာမာနှင့် ပြောလိုက်သောအခါမှ မရွှေလေးမှာ လေသံပြောင်းသွားလေတော့သည်။

“အော်... ကျွန်မက ဒီသဘောမျိုးနဲ့ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး၊ အဖေက စေတနာနဲ့ ပေးတာကို စိတ်ကောက်ပြီး ယူမသွားကြတော့ သူတို့ပဲ ဒုက္ခရောက်ကြမှာ စိုးရိမ်လို့ ပြောတာပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခုမယူလည်း အချိန်တန်ရင်တော့ ပေးသင့်ပေးထိုက်တာကို အားလုံးပေးရမှာပဲ။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အခုရှိတဲ့ပစ္စည်းတွေမှန်သမျှ သူတို့အမေဒေါ်စိန်ခြယ်ရဲ့မိဘတွေ ပိုင်ဆိုင်တဲ့ပစ္စည်းတွေချည်းပဲ၊ အခုရှိတဲ့ သယ်မြေတွေရော အတွင်းပစ္စည်းတွေမှန်သမျှ သူတို့မိဘတွေ အဆက်ဆက်က ပိုင်ခဲ့တဲ့ပစ္စည်းတွေချည်းပဲ၊ ကျုပ်က မစိန်ခြယ်ကို ရအောင် ဆုလိုသော ဒီလိုအခြေအနေမျိုး ရောက်ခဲ့ရတာ။

တကယ်တမ်း ပြောရရင် ကျုပ်ရှာဖွေတဲ့ပစ္စည်းက လက်ညှိုးညှိုးပြစရာ ဘာမှမရှိပါဘူး”

ဟု အမှန်အတိုင်း ပြောပြသောအခါ မရွှေလေးမှာ မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

“ဒါဖြင့် အစ်ကိုကြီးပိုင်ဆိုင်တာက ဘာမှမရှိဘူးပေါ့”

“ပြောရရင်တော့ ငါ့အစွမ်းအစနဲ့ ရှာဖွေထားတဲ့ပစ္စည်းက

ဘာမှပြောပလောက်အောင် မရှိပါဘူး”

“အို... ဒါပေမယ့် ဒေါ်လေးနဲ့အစ်ကိုကြီးက တရားဝင် လင်မယားပဲ၊ မယားသေရင် သူပိုင်ဆိုင်တဲ့ပစ္စည်းမှန်သမျှ အစ်ကိုကြီးရမှာပေါ့”

“ဒါပေမယ့် ပစ္စည်းတွေအားလုံး သုံးပုံပုံပြီးခဲ့ရင် သူတို့မောင်နှမက အမေရဲ့ပစ္စည်းကို နှစ်ပုံရပြီး ငါက တစ်ပုံပဲ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရမှာပေါ့”

“ဒီလိုဖြင့် ကျွန်မကရော ဘာပစ္စည်း ရမှာလဲဟင်”

“မင်းက ကျုပ်ကို ရထားပြီးပြီမဟုတ်လား၊ မင်းလိုချင်တာ ချစ်ဆို့တော့ တခြားဘာလိုသေးလို့လဲ မရွေးလေးရဲ့”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ဒါပေမယ့် မထင်တဆ အစ်ကိုကြီး မရှိတော့ခဲ့ရင် ကျွန်မအတွက် ရင်းနှီးစားသောက် အတွက်လောက်တော့ လိုချင်တာပေါ့”

“ဒီလောက် စိတ်ပူမနေပါနဲ့၊ သူ့ဌေးဦးရွှေမောင်ရဲ့မယားက ဘယ်ယောက်လုံး ဖြစ်နေမှတော့ ကျုပ်မရှိလည်း ထိုက်သင့်သလောက် ရအောင်တော့ စီစဉ်ပေးခဲ့ပါမယ်”

ဟု ပြောကာ အနားမှ ထသွားသည်။

ထိုအခါ မရွေးလေးမှာ မဲ့ကာရွဲကာနှင့် မကြားတကြား ချောပြောဆိုနေလေသည်။

“အင်း... ငါကတော့ မြေပိုင်သူဌေးဆိုပြီး မရရအောင် ကြံစည်ပြီးယူလိုက်တာပဲ၊

အခုမှပဲ သူပိုင်တဲ့ပစ္စည်း ဘာမှမရှိတဲ့သူဌေးမှန်း သိရတော့တယ်၊

ဒါပေမယ့် မရွေးလေးတို့က ဒီအတိုင်းတော့ ဘယ်နေပါမလဲ၊ ဒင်းပိုင်ဆိုင်တဲ့ပစ္စည်းမှန်သမျှ ငါ့လက်ထဲ အကုန်ရောက်အောင် ကြံစည်ရမှာပေါ့၊

ရွေးလေးအကြောင်း ကောင်းကောင်းသိရစေမယ်”
ဟု ကြိမ်းဝါးနေလေသည်။

အခန်း(၄)

လှည့်ပွဲကိသောသေတမီးစာ

နောက်

တစ်ရက်တွင် မရွှေလေးတစ်ယောက်

ကျောက်တန်းရွာ ဘက်သို့ သွားလေသည်။

ကျောက်တန်းရွာအစွန်ဘက်တွင် သီးသန့်နေသော ပယောဂ
ဆရာတစ်ယောက်ရှိလေသည်။

ထိုဆရာ၏အမည်မှာ ဆရာကျော်ကြီးဖြစ်ပြီး အသက်လေး
ဆယ်ဝန်းကျင်အရွယ်ခန့်ရှိလေသည်။

အသားမည်းမည်း အရပ်ပုပုနှင့် မုတ်ဆိတ်မွှေး၊ နှုတ်ခမ်းမွှေး အရှည်များရှိလေသည်။

မရွှေလေးမှာ ဆရာကျော်ကြီးနှင့် အဆက်အသွယ်ရှိလေသည်။ ဒေါ်စိန်ခြယ်ကို ဆေးခပ်သောက်စွဲမှာ ဆရာကျော်ကြီး၏ လက်ချက်ဖြစ်သည်။

မရွှေလေး ရောက်လာသောအခါ ဆရာကျော်ကြီးက အင်းချင်များပေါ်တွင် ရုပ်ပုံများ ရေးနေရင်းမှ ထလာသည်။

“ဘယ်လိုလဲ မရွှေလေး၊ နေ့ချင်းညချင်း သူဌေးကတော်အဝရောက်သွားတာနဲ့ ဘဝင်မြင့်သွားပုံရတယ်၊ အခုမှပဲ ပေါ်လာတော့တယ်”

ဟု တွေ့တွေ့ချင်း စကားနာထိုးလေသည်။

“ဘဝင်မြင့်ပါဘူး ဆရာရယ်၊ ဆရာ့ကို သတိရပါတယ်၊ ငါ့ကလည်း အရေးကြီးတဲ့အလုပ်တွေက များနေလေတော့ စိတ်အရောက်ပြီး လူမရောက်ဖြစ်တာပါ”

ဟု ပြောကာ ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ ဝင်ထိုင်လေသည်။

“ဒါထက် အခြေအနေက ဘယ်လိုလဲ”

“အဖွားကြီး သေတဲ့နောက် အခု အဘိုးကြီးကို အပိုင်ဆိုင်လိုက်တယ်”

“ကောင်းပါပေဗျာ... ဒါထက် ဟိုနှစ်ယောက်ကော နီမောင်နှင့် မြလေးနွယ်ကို မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“အဲဒါပြောမလို့ ဆရာရဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်က ကျွန်မတောင်မှ ဘာမှမလုပ်ရသေးဘဲနဲ့ သူ့သဘောနဲ့သူ အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားကြပြီး ရန်ကုန်မှာ ရှိတဲ့ ဘကြီးဆီမှာ သွားနေကြတယ်”

“တယ်ထူးဆန်းပါလား... ဒါထက် ပစ္စည်းတွေရော အတော်ပါသွားပြီလား”

“ဘာမှယူမသွားကြဘူး... သူ့အဖေက ပေးတာတောင် ဘာမှ မယူဘဲနဲ့ ဒီအတိုင်း ဆင်းသွားကြတာ”

“အံ့ဩစရာပါလား... ဒါဖြင့် အဘိုးကြီးမှာ ရှိတဲ့ပစ္စည်းတွေ အားလုံး မရွှေလေးတစ်ယောက်တည်း ရဖို့ ဖြစ်လာတာပေါ့”

ထိုစကားကြားသောအခါ မရွှေလေးမျက်နှာပေါ်မှာ လွန်စွာ ဝိတ်ညစ်ညူးသောအသွင်ပေါ်လာလေသည်။

“ကျွန်မ အခုလာတာ အဲဒီအတွက် တိုင်ပင်ဖို့ လာခဲ့တာပါ”

“ပြောပါဦး”

“တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အခုကျမှ အဘိုးကြီးဆီက အခြေအနေအချို့ သိရတော့တယ်၊ အခုလက်ရှိပစ္စည်းအတော်များများက သေသွားတဲ့ဒေါ်စိန်ခြယ်ရဲ့ မိဘဘိုးဘွားပိုင်ပစ္စည်းတွေချည်းပဲတဲ့၊ ဦးရွှေမောင်လက်ထဲမှာ တိုးပွားတာ သိပ်မရှိဘူးတဲ့၊

ဒါကြောင့် တကယ်လို့ အမွေခွဲရင် နီမောင်တို့မောင်နှမက ခွဲပုံရမှာ သေချာတယ်၊ အဲဒီလိုဆိုရင် ကျွန်မတို့အတွက်က ဘာမှ သိပ်ကျန်တော့မှာမဟုတ်ဘူး”

“လယ်မြေတွေထဲက အချို့တဝက်ရရင်တောင် မနည်းလှပါဘူး”

“ဒီမြေကြီးတွေ ဘာလုပ်ရမှာလဲ ဆရာရဲ့၊ အရေးကြီးတာတွေနဲ့အတွင်းပစ္စည်းတွေပဲ၊ အဲဒါတွေကို အကုန်ရမှ ဟန်ကျမှာ၊ တဆိတ်လောက် အကြံပေးပါဦး ဆရာရယ်”

ထိုအခါ ဆရာကျော်ကြီးက အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားနေပြီးမှ အကြံဉာဏ်ပေးသည်။

“တကယ်လို့ ဦးရွှေမောင် မရှိတော့ရင်ကော ဒီပစ္စည်းတွေကို မရွှေလေး ရမှာမဟုတ်လား၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူနဲ့ တရားဝင်လက်ထပ်ပြီးပြီပဲ”

“ဒါပေမယ့် အခုထိ ကျွန်မအတွက် ဘာတစ်ခုမှ ခိုင်ခိုင်မာမာ ခွဲမပေးသေးဘူး”

“အဲဒါကတော့ အရေးကြီးတယ် မရွှေလေး၊ သူ မသေခင်မှာ မရွှေလေးအတွက် ခိုင်မာတဲ့စာချုပ်စာတမ်းတစ်ခုခု ရထားဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ တော်ကြာ သေကာနီးတော့မှ သူ့သားနဲ့သမီးကို အကုန်ပေးခဲ့ပြီး မရွှေလေးအတွက် မဖြစ်စလောက် ချန်ထားခဲ့ရင် နစ်နာလိမ့်မယ်၊ ဒီတော့ ကျုပ်ပြောတဲ့အကြံအစည်အတိုင်း လုပ်ပါ”

ဟု ဆရာကျော်ကြီးက ပြုလုပ်ရမည့် အကြံအစည်အချို့ကို ပြောပြပြီး ဆေးဝါးများလည်း ပေးလိုက်လေသည်။

၎င်းပေးလိုက်သောဆေးများထဲမှာ လူတစ်ယောက်ကို ချစ်

ချင်းမသေဘဲ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရောဂါခံစားပြီးမှ သေစေသော ဆေးတစ်မျိုးလည်း ပါလေသည်။

မရွှေလေးက အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာသောအခါ ဆရာကျော်ကြီး ပေးလိုက်သောဆေးကို ဦးရွှေမောင် စားသောက်မည့် အစား အသောက်ထဲမှာ အနည်းငယ်စီ ထည့်ကျွေးလေသည်။

ထိုသို့ကျွေးရာ ရက်မှလသို့ ကူးပြောင်းလာသောအခါ ဦးရွှေမောင်မှာ တစ်နေ့တခြား ပိန်ချိုးလာပြီး အားအင်များ ချို့တဲ့လာတော့သည်။ တစ်နှစ်ခန့်ကြာသောအခါ အိပ်ယာပေါ်မှ လုံးဝ မထနိုင်သော လူမမာဘဝသို့ ရောက်သွားလေတော့သည်။

ထိုအခြေအနေမျိုး ရောက်သွားသောအခါမှ အဝေးရောက်နေသော သားနှင့်သမီးကို သတိရပြီး မှာခိုင်းလေသည်။

“မရွှေလေး... ကျုပ်တော့ သက်ဆိုးရှည်တော့မယ် မထင်ဘူး၊ ကျုပ်သားနဲ့သမီးကို မှာပေးပါ”

ဟု ပြောသော်လည်း မရွှေလေးက အလိမ္မာသုံးထားပြီး မှာကြားခြင်းမပြုပေ။

ရက်အတန်ကြာ၍ နီမောင်တို့ ရောက်မလာသောအခါ ထပ်မံမေးပြန်လေသည်။

“နီမောင်တို့ မြလေးနွယ်တို့ အခုထိ ရောက်မလာကြသေးပါဘူး၊ ကျုပ်မှာခိုင်းတာ မမှာသေးဘူးလား မရွှေလေးရဲ့”

“ကျွန်မကို အထင်မလွဲပါနဲ့ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ အစ်ကိုကြီး နေ

မကောင်းစ ရက်ကတည်းက စာလည်း ရေးထည့်လိုက်ပါတယ်။ လူကြီးနဲ့လည်း အတန်တန် မှာလိုက်ပါတယ်။

သူတို့ကိုက ဖအေကို စိတ်ကောက်ပြီးတော့ မလာချင်ကြတာ နေမှာပေါ့”

“အို. . . မဟုတ်တာတွေ မပြောပါနဲ့။ ကျုပ်သားနဲ့သမီးက ဒီလို သဘောမျိုး မရှိကြပါဘူး။ အကြောင်းကြားစာ မရလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“အော်. . . အစ်ကိုကြီးက ကျွန်မကို မယုံသင်္ကာဖြစ်နေတာတို့ အစ်ကိုကြီး မယုံရင် ရှေ့မှာတင် စာရေးပြီး အခုပဲ သွားပို့ပေးပါမယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ စာတစ်စောင် ရေးပြီးနောက် အပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွားလေတော့သည်။

တကယ်တော့ မရွှေလေးသည် သန်လျင်မြို့ထဲသို့သာ သွားသော်လည်း စာထည့်ခြင်း မဟုတ်ပေ။

စာရွက်ကို တစ်နေရာ၌ လွင့်ပစ်ခဲ့ပြီး အသိမိတ်ဆွေတစ်ယောက်ထံ သွားရောက်လည်ပတ်ကာ အချိန်ဖြုန်းနေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဥအချိန်ရောက်သောအခါ ဦးရွှေမောင် မသိအောင် ပြန်လာပြီး အိပ်ယာထဲမှာ ဝင်အိပ်နေလေသည်။

ဦးရွှေမောင်ကတော့ ၎င်းအိပ်ယာထဲမှာပင် တစ်ယောက်တည်းရှိနေလေသည်။

သူသည် ကျန်းကျန်းမာမာ ရှိနေသောအခြေအနေမှ အဆီ

သင့်သောဆေးတစ်မျိုးကြောင့် တစ်နေ့တခြား အားအင်များ ကုန်ခမ်းလာကာ ယခုအခါ အရိုးပေါ်အရေတင်ဘဝသို့ ရောက်နေခဲ့ချေပြီ။

ဒီအတိုင်းဆိုပါက မကြာခင် လူ့ဘဝမှ စွန့်ခွာရတော့မည် ဖြစ်ပေသည်။

ထိုအချိန်ရောက်မှပင် သေဆုံးသွားသော မယားကြီး ဒေါ်စိန်ခြယ်နှင့် အဝေးရောက်နေသော သားသမီးနှစ်ယောက်ကို သတိရနေတော့သည်။

သားသမီးနှစ်ယောက် ယခုအချိန်ထိ ရောက်မလာခြင်းမှာလည်း အကြောင်းကြားစာ မရသေး၍သာ ဖြစ်မည်ကို စိတ်ထဲမှ သိနေသော်လည်း သူကိုယ်တိုင်က ဘာမှမလုပ်နိုင်တော့ပေ။

မရွှေလေးမှာလည်း ဟန်ပြလောက်သာ လာရောက်လေ့ရှိပြီး နီးနီးကပ်ကပ် ပြုစုမှုမရှိဘဲ ဝိန္ဒောဆရာတစ်ယောက်ကိုသာ ဆေးကုပေးဖို့ ခေါ်ထားပေးသည်။

ဝိန္ဒောဆရာက သာမန်ဖြစ်နေသောရောဂါဟု ထင်ကာ ဆေးကုပေးသော်လည်း သူဖြစ်နေသောဝေဒနာမှာ တစ်ကိုယ်လုံးရှိ အင်အားများကို တဖြည်းဖြည်းနှင့် ယုတ်လျော့သွားအောင် ခုကွပေးနေသော အဆိပ်တစ်မျိုးကြောင့် ဖြစ်သောကြောင့် ရောဂါတခြား ဆေးကတခြား ဖြစ်နေတော့သည်။

တစ်နေ့သ၌ ဥအချိန်တွင် အိပ်ယာပေါ်၌ တစ်ယောက်တည်း ရှိနေစဉ် မှေးကနဲ အိပ်ပျော်သွားရာ အိပ်မက်၊မက်နေသလိုနှင့်

ဒေါ်စိန်ခြယ်ကို ပြန်တွေ့ရသည်။

ဒေါ်စိန်ခြယ်မှာ ဖြူဖတ်ဖြူလျော် အသားအရေနှင့် မျက်တွင်း
တောက်ပက်ဖြစ်ကာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်နေသည်။

သူက ကုတင်နံဘေး လာရပ်ရင်း ပြောသည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ ကိုရွှေမောင်၊ အခုတော့ ရှင်လည်း ကျုပ်လို့ပဲ
ဟိုစုန်းမလက်ချက် မိနေပြီမဟုတ်လား၊

ကျုပ်သေခဲ့ရတာလည်း သူ့လက်ချက်ကြောင့်ပဲ၊ ရှင်လည်း
သူ့လက်ချက်နဲ့ မကြာခင် သေရတော့မယ်”

ထိုစကားကြားသောအခါ ဦးရွှေမောင်မှာ များစွာထိတ်လန့်
တုန်လှုပ်သွားလေသည်။

“စုန်းမက ကျုပ်ရော ရှင်ကိုပါ သတ်ပြီး ကျုပ်တို့ ပိုင်တဲ့ပစ္စည်း
တွေကို အားလုံးအပိုင်သိမ်းဖို့ ကြံစည်နေတာ၊

ဒါကြောင့် ကျွန်မသားသမီးတွေလည်း ဒီမှာ မနေနိုင်တော့ဘဲ
အဝေးမှာ သွားနေကြရတာ၊

ရှင်က မကြာခင် သေရတော့မှာ”

“ဟင် . . .”

“ဒါကြောင့် ရှင်မသေခင် ကျုပ်တို့ ပိုင်တဲ့ပစ္စည်းတွေကို သားနဲ့
သမီးကို အပြီးလွှဲပေးခဲ့ပါ။ ဘာမှမဆိုင်တဲ့ စုန်းမလက်ထဲကိုတော့
မရောက်ပါစေနဲ့”

ဟု ပြောဆိုကာ ၎င်း၏ပုံရိပ်သဏ္ဍာန်မှာ တဖြည်းဖြည်းနှင့်

မူန့်ဝါးပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ပြန်လန်နီးလာလေသည်။

သူ၏ညည်းညူသံကြောင့် မရွှေလေးအခန်းထဲ ဝင်လာသည်။

“အစ်ကိုကြီး မသက်သာဘူးလား၊ အခုခေါ်ထားတဲ့ ဝိနွေ
ဆရာက သိပ်မဟန်လို့ ပယောဂပါ ကျွမ်းကျင်တဲ့ဆရာတစ်ယောက်ကို
ပါ ခေါ်ထားတယ်၊ နောက်ရက်ဆိုရင် သူ့ရောက်လာပါလိမ့်မယ်”

“ဘယ်က ဆရာလဲ မရွှေလေးရယ်”

“သူက ကျောက်တန်းရွာဘက်မှာ နေတယ်၊ ကျွန်မတို့ သုံးနေ
ကျဆရာပါ အစ်ကိုကြီးရဲ့”

“ငါ့အခြေအနေကို ငါသိပါတယ်၊ ဒီတောင်က ကျော်နိုင်တော့
မယ် မထင်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် မသေခင် ပစ္စည်းလေးတွေ ခွဲစရာ ရှိတာ
ခွဲဝေပေးရအောင် သူတို့ရောက်လာမှဖြစ်မယ်”

ထိုစကားကြားသောအခါ မရွှေလေးက ကုတင်နံဘေးမှ ထိုင်ခဲ့
ပေါ်မှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ဦးရွှေမောင်လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို နှိပ်နယ်ပေး
ရင်း မေးလိုက်လေသည်။

“ပစ္စည်းတွေ ခွဲဝေပေးမယ်ဆိုတော့ ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ခွဲပေး
မယ်ဆိုတာလဲ ပြောပါဦး အစ်ကိုကြီးရဲ့”

“ငွေနဲ့အတွင်းပစ္စည်းတွေက မစိန်ခြယ်လက်ထက်က ပိုင်ဆိုင်
တဲ့ပစ္စည်းတွေဆိုတော့ သားနဲ့သမီးကိုပဲ အားလုံးပေးရမယ်”

“ဟင် . . . ဒါဖြင့် ကျွန်မက ဘာရမှာလဲ”

“လယ်မြေတွေနဲ့ အခြားပစ္စည်းတွေကို တဝက်စီခွဲပြီးတော့ မင်း တဝက်ရစေမပေါ့ကွယ်၊ ဒီလယ်က ထွက်တဲ့စပါးက နည်းတာမှတ်လို့ မင်းတစ်သက်တော့ ဘာမှမလုပ်ဘဲနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး စားလို့ရပါတယ်”

“အော်... ကျွန်မကျတော့ မြေကြီးပဲ ရမယ်ဟုတ်လား မြေကြီးတောင် အားလုံးမရဘဲ တဝက်ပဲ ရမယ်ဆိုတော့ မနစ်နာပေဘူးလား”

“မင်းလက်ထက်မှာ တိုးပွားလာတဲ့ပစ္စည်းက ဘာတစ်ခုမှ မရှိသေးတာ၊ ဒီလောက်ရရင်ပဲ ကျေနပ်ရောပေါ့ မရွှေလေးရယ်”

ထိုစကားကြားသောအခါ မရွှေလေးက မျက်နှာတစ်ခုလုံး မှဲလိုက်သည်။

“ရပါတယ်လေ... ရပါတယ်၊ ရွှေလေးတို့က နောက်မှပေါ်တဲ့ ရွှေကြာပင်ဆိုတော့ အစ်ကိုကြီးစွန့်ကြသမျှနဲ့ပဲ ကျေနပ်ရမှာပေါ့လေ”

“မရွှေလေးရယ်... မင်းပဲ ကျုပ်ကို ယူစဉ်တုန်းက ဘာပစ္စည်းမှ မမက်မောပါဘူး၊ ကျုပ်ကို ပြုစုချင်လို့ ယူတာပါလို့ ပြောခဲ့တဲ့စကားတွေ မေ့ပြီလား”

“မမေ့ပါဘူး အစ်ကိုကြီးရယ်၊ အစ်ကိုကြီးက ကောင်းမယ်လို့လို့ စီမံပေးတာနဲ့တင် ကျေနပ်ပါတယ်၊ ကျွန်မ ကျေနပ်ပါတယ် ကျွန်မ ဘာကိုမှ မမက်မောပါဘူး”
ဟု လေချိုသွေးလိုက်လေသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် မရွှေလေးအား စပါးဖိုးငွေများ တောင်းရန် စေလွှတ်လိုက်ပြီးနောက် အိမ်မှာ ခိုင်းစေရန် ခေါ်ထားသော ဦးဘသာကို အနားခေါ်ပြီး တိုးတိုးမှာလေသည်။

“ဦးဘသာ အခုပဲ သန်လျင်မြို့ထဲကို သွားပြီး ကျုပ်ရဲ့မိတ်ဆွေတွေဖြစ်တဲ့ ရှေ့နေကြီးဦးမင်းမောင်တို့ကို အခုပဲ အိမ်လိုက်လာဖို့ ခေါ်လာခဲ့ပေးပါဗျာ”

နေ့လည်ဘက်အချိန်တွင် ရှေ့နေကြီးဦးမင်းမောင်အပြင် တရားသူကြီးဟောင်းဦးမြတ်စံနှင့် ရွာသူကြီးဦးသူတော်တို့နှစ်ယောက်ပါ လိုက်လာကြသည်။

၎င်းတို့သုံးယောက်မှာ ဦးရွှေမောင်နှင့် ဆိုးတူကောင်းဖက် မိတ်ဆွေရင်းချာများဖြစ်ကြလေသည်။

၎င်းတို့မှာ အိမ်ရောက်လာသည့်အခါ ဦးရွှေမောင်၏ရုပ်ဆင်းအင်္ကျီနှင့် အခြေအနေကို ကြည့်ပြီး များစွာစိတ်မကောင်းဖြစ်ကြလေသည်။

“ခင်ဗျား အခုလောက် ရောဂါခံစားနေရတာ ကျုပ်တို့တတွေ လုံးဝသတင်းမသိရပါလားဗျာ၊ ဦးရွှေမောင်မိန်းမ မရွှေလေးနဲ့တော့ တလောက တွေ့မိသား၊ သူကလည်း ဘာမှမပြောဘူးဗျ”

ရွာသူကြီးဦးသူတော်က စိတ်မကောင်းစွာ ပြောနေရာ ဦးရွှေမောင်မှာ ကိုယ့်အကြောင်းနှင့်ကိုယ်မို့ ဘာမှမပြောဘဲ နေရလေသည်။

“ဒါထက် ခင်ဗျား ဒီလောက်အခြေအနေဆိုးနေတာ ရန်ကုန်

ဘက်ကမ်းမှာ နေတဲ့ ခင်ဗျားသားနဲ့သမီးက အခုထိ မလာကြသေးဘူးလား”

ဟု ရှေ့နေဦးမင်းမောင်က ပါဝင်မေးသည်။

“မရွှေလေးကိုတော့ အကြောင်းကြားခိုင်းထားတာပါပဲဗျာ”

ထိုစကားကြားသောအခါ တရားသူကြီးဟောင်း ဦးမြတ်စံက သူ၏ထင်မြင်ချက်ကို ပြောပြလေသည်။

“တဖက်သားရဲ့မိသားစုကြားမှာ ဝင်မပြောချင်ပေမယ့် အခု ကိစ္စက သေရေးရှင်ရေးကိစ္စဖြစ်နေတော့ ပြောရမှာပဲဗျာ။ ကျုပ်တို့ သိရသလောက်တော့ ခင်ဗျားသားနဲ့သမီးက မိဘအပေါ်မှာ ဒီလောက်မခိုင်းကြဘူး မှတ်ပါတယ်”

“မှန်ပါတယ်”

“အခုကိစ္စက ခင်ဗျားဒီလောက်ဖြစ်နေတာကို သူတို့တတွေ လုံးဝမသိသေးလို့သာ ရောက်မလာတာဖြစ်ရမယ်။

ခင်ဗျားက မှာခိုင်းတယ်ဆိုပေမယ့် မှာပေးတဲ့လူက မှာမှသာ သိကြရမှာပေါ့”

ဦးမြတ်စံစကားကြားသောအခါ ကျန်နှစ်ယောက်ကပါ ဖြစ်နိုင်ချေရှိကြောင်း ဝင်ပြောကြသည်။

“အင်း... လောကမှာ ကိုယ်ကကျူးရင် ကိုယ့်ဦးတောင် မသိရဘူးဆိုတဲ့စကားပုံ ရှိသားပဲဗျာ။ ခင်ဗျား ဒီအတိုင်းတော့ မနေနဲ့ဗျာ ဒုက္ခတွေ့လိမ့်မယ်”

“ဟုတ်တယ် ဦးရွှေမောင်၊ တကယ့်အရေးကျတော့ တစ်ခမ်းက ကိုယ့်သားသမီးလောက် ဘယ်မှာအားကိုးရမလဲ၊ သူတို့ကိုသာ ရအောင် မှာဗျာ၊ တကယ်လို့ ခင်ဗျားမှာချင်တယ်ဆိုရင် သူတို့ နေတဲ့လိပ်စာကို သာ ကျုပ်တို့ပေးဗျာ၊ ကျုပ်တို့ ရအောင်မှာပေးပါ့မယ်”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဗျာ... တဆိတ်သာ ကျုပ်သားနဲ့သမီးကို ရအောင်မှာပေးကြပါ”

“စိတ်မပူနဲ့ ဦးရွှေမောင်၊ တညင်နဲ့ရန်ကုန်က ဘယ်လောက် ဝေးတာမှတ်လို့ဗျာ။

အော်... ဒါထက် ကျုပ်တို့သုံးယောက်စလုံးကို အရေးတကြီး မှာကြားတာ ဘာအရေးကိစ္စများ ရှိလို့လဲဗျာ”

ဟု ဝတ်လုံတော်ရရှေ့နေ ဦးမင်းမောင်က မေးလိုက်လေသည်။

“တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့သုံးယောက်က တော့ လူရင်းတွေဆိုတော့ တိုင်ပင်သင့်တာကိုတော့ တိုင်ပင်ချင်တာပါပဲ”

“ပြောပါ ဦးရွှေမောင်၊ ကျုပ်တို့ အကူအညီပေးပါ့မယ်”

“ဒီလိုဗျာ ကျုပ်ရဲ့ရောဂါအခြေအနေက သိပ်မကောင်းလှဘူး၊ ခင်ဗျားတော်လို့ ကျုပ်သားသမီးတွေ ရောက်မလာခင် တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ကျုပ်နဲ့အမွေပစ္စည်းတွေအတွက်နဲ့ ရှုပ်ကြမှာစိုးလို့ အခုပဲ ခွဲဝေပေးတဲ့ သေတမ်းစာသဘောမျိုး ရေးချင်လို့ပါဗျာ”

“ဒါကတော့ အကောင်းဆုံးပေါ့ဗျာ၊ ဒါမှလည်း ကျန်ခဲ့တဲ့ ခင်ဗျားရဲ့သားသမီးတွေအတွက် စိတ်အေးရတော့မှာပေါ့။ ကျုပ်ရဲ့အိတ်ထဲမှာ စာချုပ်ခေါင်းအလွတ်လည်း ရှိနေတာပဲ။ ခင်ဗျားဆန္ဒရှိတာကိုသာ ပြောပါ”

ဟု ပြောပြီး ဦးမင်းမောင်က ၎င်းလွယ်အိတ်အတွင်းမှ စာချုပ်အလွတ်တစ်ရွက်နှင့် ဖောင်တိန်ကို ထုတ်ကာ လိုက်လံရေးမှတ်ရန် အဆင်သင့် ပြင်ဆင်လေသည်။

စာချုပ်ပေါ်တွင် ဦးရွှေမောင် ပြောသည့်အတိုင်း ရေးသားသော အချက်အလက်များမှာ...

ဒေါ်စိန်ခြယ်တို့၏ ဘိုးဘွားမိဘများ အဆက်ဆက် ပိုင်ဆိုင်လာခဲ့သော လက်ဝတ်ရတနာများ၊ ရွှေထည်ပစ္စည်းများနှင့် ငွေသား တစ်သိန်းကို သားဖြစ်သူနီမောင်နှင့် သမီးဖြစ်သူ မြလေးနွယ်တို့နှစ်ယောက်အညီအမျှ ခွဲဝေယူရန်နှင့် ၎င်းတို့ပိုင်ဆိုင်သော လယ်မြေကေများ ဥယျာဉ်ခြံမြေနှင့် လက်ရှိနေထိုင်သောအိမ်ကြီးကို တန်ဖိုးသင့်၍ တဝင်စီ ခွဲကာ တစ်ပုံက နီမောင်နှင့် မြလေးနွယ်တို့မောင်နှမက ရပြီး ကျန်တစ်ဝက်ကို ဇနီးဖြစ်သူ မရွှေလေးက ယူရန်ဟူသော အချက်အလက်များ ပါရှိလေသည်။

ထိုသို့ရေးပြီးသောအခါ ဦးမင်းမောင်က အချက်အလက်များကို အသေအချာ ဖတ်ပြပြီး သဘောကျသောအခါ ဦးရွှေမောင်က လက်မှတ်ထိုးစေသည်။

အသိသက်သေများအဖြစ် တရားသူကြီးဟောင်း ဦးမြတ်စံနှင့် ရွာလူကြီးဦးသူတော်တို့က လက်မှတ်ထိုးပေးကြလေသည်။

ဝတ်လုံတော်ရ ဦးမင်းမောင်ကတော့ စာချုပ်ရေးသူနှင့် ၎င်းစာချုပ်ကို သိမ်းဆည်းထားရန် တာဝန်ယူလေသည်။

“အခုမှပဲ စိတ်အေးရတော့တယ်”

“ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့ ဦးရွှေမောင်၊ ဒီစာချုပ်ကို ကျုပ်ရုံးမှာ ရေစစ္စလီ လုပ်ပြီး သိမ်းထားပေးပါ့မယ်။ နောက်ပြီး ခင်ဗျားသားနဲ့ သမီးတို့လည်း ရအောင်မှာပေးပါ့မယ်”

ထို့နောက်...

မိတ်ဆွေသုံးယောက်တို့မှာ ဦးရွှေမောင်အား နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ပြန်သွားကြလေတော့သည်။

အနား(၅)

သင်္ချိုငြီးစောင့်သရဲနှစ်
ဗုဒ္ဓကိုဝင်စေသောအလောဦး

ညော်သည်များ ပြန်သွားကြပြီး ညနေပိုင်းအချိန်
လောက်ရောက်သောအခါမှ မရွှေလေး ပြန်ရောက်လာသည်။
၎င်းနှင့်အတူ လူတစ်ယောက်လည်း ပါလာသည်။
အခြားမဟုတ်ပေ...။
ပယောဂဆရာကျော်ကြီးပင်ဖြစ်သည်။
“အစ်ကိုကြီး နေသာရဲ့လား၊ ကျွန်မတော့ ပထမ ကုပေးနေတဲ့

ဆေးဆရာကို သိပ်ပြီးသဘောမကျတော့တာနဲ့ နောက်ထပ်ဆရာတစ်
ယောက် သွားပင့်လာခဲ့ပြီ။ ကျောက်တန်းဘက်မှာ သွားပင့်နေရတာနဲ့
အခုမှ ပြန်ရောက်လာခဲ့ရတာပါ”

ဟု ပြောလေသည်။

ဦးရွှေမောင်မှာ အိပ်ယာပေါ်မှာ လှဲနေရင်းမှပင် ဆရာဖြစ်သူ
၏ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို အကဲခတ်ကြည့်ရာ စိတ်ထဲမှ သဘောမကျလှပေ။
သို့သော်လည်း မိမိပြုလုပ်လိုသည့် သေတမ်းစာတစ်စောင်
ရေးသားပြီးပြီမို့ စိတ်ထဲမှာ ဘာမှမထားတော့ပေ။

ဆရာကျော်ကြီးက ဦးရွှေမောင်အနား လာပြီး ဆရာတို့၏
ဝတ္တရားရှိသည့်အတိုင်း လေ့လာအကဲခတ်လေသည်။

ဆရာတို့ ဝတ္တရားရှိသည့်အတိုင်း သွေးစမ်းခြင်း၊ ကိုယ်အပူခိုက်
စမ်းသပ်ခြင်း၊ အစားအသောက် အနေအထိုင်များကို မေးသော်လည်း
ဦးရွှေမောင်က ဟက်ဟက်ပက်ပက် မရှိလှဘဲ မျက်စိကိုသာ မှိတ်ထားပြီး
ဘုရားတရားကိုသာ အာရုံပြုနေလေတော့သည်။

“သူဌေးမင်း နေသာရဲ့လား”

ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“အစားအသောက်ရော စားချင်စိတ် ရှိရဲ့လား”

ခေါင်းခါပြသည်။

“ရောဂါအခြေအနေရော ဘယ်လိုအခြေအနေ ရှိသလဲ
အတော်အတန် သက်သာရဲ့လား”

ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဒီထက်ပိုပြီးကျန်းမာလာအောင် ကျုပ်ဆေးတစ်ခွက်လောက်
တိုက်ပါရစေ”

ခေါင်းခါပြသည်။

“သူဌေးမင်း ကြည့်ရတာ ရှေ့က ကုသသွားတဲ့ဆရာအပေါ်မှာ
ဘဝင်ကျဟန် မတူဘူး၊ ဒါကြောင့် ဆေးကုရမှာ ကြောက်နေတယ်
ထင်ပါ”

ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“စိတ်ပူစရာ မရှိတော့ပါဘူး၊ ကျုပ်ရောက်လာမှတော့ မကြာ
ခင် နေကောင်းသွားမှာပါ”

ဟု ပြောသောအခါ ဘာမှမပြောတော့ဘဲ အိပ်ပျော်သွားဟန်
ဖြင့် ငြိမ်သက်သွားလေသည်။

ထိုအခါ မရွှေလေးက အနားလာ၍ စောင်ခြံပေးရင်း ဆရာ
မျက်နှာကို ကြည့်တော့ ဆရာကျော်ကြီးက မသိမသာ ခေါင်းခါပြလေ
သည်။

နောက်တော့ အိမ်မှ လူများကို သူ မရှိခိုက် အိမ်သို့ မည်သူ
မည်ဝါ လာသည်ကို မေးသောအခါ နေ့လည်က သန်လျင်မြို့တွင်းမှ
အက်သရေရှိသော လူကြီးသုံးယောက် ရောက်လာကြပြီး ဦးရွှေမောင်နှင့်
အိပ်ပင်နေကြတာ တွေ့ရကြောင်း ပြောပြသောအခါ များစွာစိတ်ပူသွား
သည်။

“ဟင်. . . ငါမရှိတုန်း ဘယ်သူတွေ ခေါ်ပြီး ဘာတွေများ လုပ် လိုက်ပြီလဲ မသိဘူး”

ဟု တွေးတောကာ တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်နိုင်အောင် ရှိနေ တော့သည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်ပိုင်းအချိန် ဦးရွှေမောင် အိပ်ယာမှ နိုးလာ သောအခါမှ အနီးသို့ သွား၍ ဝေယျာဝစ္စပြုလုပ်ပေးရင်း မသိမသာ မေးကြည့်ရသည်။

“အစ်ကိုကြီး. . . မနေ့က ကျွန်မ မရှိတုန်း အိမ်ကို ဧည့်သည် တွေ လာသေးတယ်ဆို. . . ဘယ်သူတွေလဲ”

“ငါ့ရဲ့မိတ်ဆွေတွေပါ. . . သန်လျင်က ဝတ်လုံတော်ရ ဦးမင်း မောင်တို့ပါ”

“ဟင်. . . သူတို့က ဘာလာလုပ်ကြတာလဲဟင်”

“သတင်းလာမေးကြတာပါ. . . သူတို့ရောက်လာတုန်း အဆင် သင့်တာနဲ့ပဲ ငါရေးချင်တဲ့ အမွေခွဲတဲ့ သေတမ်းစာပါ တစ်ခါတည်း ရေးလိုက်တယ်”

“ဟင်. . . အမွေခွဲတဲ့ သေတမ်းစာ ရေးပြီးပြီ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်. . . ရေးပြီးပြီ”

“ဘယ်. . . ဘယ်လိုများ ရေးလိုက်သလဲဟင်”

“မရွှေလေးကို အရင်ပြောတဲ့အတိုင်းပဲ ထည့်ရေးလိုက်တယ်။ လယ်တွေနဲ့ အိမ်ခြံတွေရဲ့ပိုင်ဆိုင်မှုတဝက်ကိုတော့ မရွှေလေး ရယူသ

“ကျွန်. . . ကျန်တာတွေကရောဟင်”

“သူ့အမေ မသေခင်က မှာခဲ့တဲ့အတိုင်း သူပိုင်တဲ့ပစ္စည်းတွေ ကို သားနဲ့သမီးကိုပဲ အားလုံးပေးလိုက်တော့တယ်”

ထိုစကားကြားသောအခါ မရွှေလေးမှာ ငယ်ထိပ်တည့်တည့် ကို မိုးကြိုးထိမှန်သကဲ့သို့ ‘ဒိန်း’ ကနဲ ဖြစ်သွားလေသည်။ မိမိအနေနှင့် တစ်သက်လုံး ကြံစည်လာခဲ့သမျှ ခဲလေသမျှသဲရေကျ ဖြစ်တော့မည်ကို သိရသောအခါ မျက်စိမျက်နှာပျက်ကာ ရင်ထဲမှာ များစွာပူလောင်လာ လေတော့သည်။

သို့သော်လည်း အမူအယာ မပျက်အောင် ကြိုးစားနေရသည်။

“မင်းလည်း ငါနဲ့ ညားတာ ဘယ်လောက်မှ ကြာသေးတာမှ မဟုတ်တာ၊ မင်းရှာဖွေလို့ရတဲ့ပစ္စည်းကလည်း ဘာတစ်ခုမှ ရှိသေးတာ မဟုတ်တော့ ဒီလောက်ရရင်ကိုပဲ ကျေနပ်လောက်ရောပေါ့”

ဦးရွှေမောင်က မျက်စိမှိတ်ထားရင်း ပြောလိုက်သည်။

ထိုသို့ပြောနေစဉ် ဆရာကျော်ကြီးလည်း အနီးမှာ ရှိနေလေ သည်။

“ကျေနပ်ပါတယ် အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ကျွန်မက ဒီပစ္စည်းတွေကို မက်မောလို့ အစ်ကိုကြီးကို ယူခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ စေတနာနဲ့ ပြုစုပေး ချင်လို့ ယူတာပါ။ အစ်ကိုကြီး စိတ်ချမ်းသာသလိုသာ စီမံပါ၊ ကျွန်မ အတွက် တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မရရင်လည်း ကျေနပ်ပါတယ်”

ဦးရွှေမောင် မမြင်အောင် မဲ့ကာရွဲ့ကာနှင့် ပြောလိုက်လေ

သည်။ နေ့လည်ဘက်အချိန် အိမ်ပေါ်မှာ လူရှင်းသောအခါ တစ်နေရာတွင် ဆရာကျော်ကြီးနှင့် တိုးတိုးတိတ်တိတ် တိုင်ပင်ရလေသည်။

“ဆရာကြားတဲ့အတိုင်း သူတို့ကတော့ လက်ဦးသွားပြီ ဆရာရေ ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ မြေကြီးနဲ့အိမ်စုတ်ကလွဲပြီး ဘာမှရတော့မယ် မထင်ဘူး၊ သူ့သားသမီးတွေလည်း မကြာခင် ရောက်လာတော့မှာ သေချာတယ်။

သူတို့ရောက်လာရင် ဘာမှလုပ်လို့ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ တစ်ခုခုတော့ ကြံပါဦး ဆရာရယ်”

ဟု ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်ပေးတဲ့ဆေးကလည်း သူ အစာစားမှ ဆက်ကျွေးလို့ရမှာ၊ အခု ကျုပ်တိုက်တဲ့ဆေးလည်း မသောက်ဘူး၊ ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင်တော့ တော်တော်နှင့် သေမှာမဟုတ်သေးဘူး ထင်တယ်”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင်”

“ဒီလောက်လဲ စိတ်မပူပါနဲ့၊ ဆရာကျော်နဲ့ တွေ့မှတော့ မသေပေါ်ဖို့ကိစ္စက လွယ်ပါတယ်၊ ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်းသာ လုပ်ပေတော့”

“ဘာတွေလုပ်ရမလဲဟင်”

“မိုးမချုပ်ခင် အမဲသားများများ ရှာဝယ်ထား၊ ကြက်သွေးဘဲသွေးတွေလည်း ရရင်ယူထား၊ နောက်ပြီး အိမ်ပေါ်မှာ ဘုရားရုပ်ပွားတော်တွေကို တခြားရွှေထားပေးပါ၊ ဒီအိမ်မှာ ရှိတဲ့ တခြားလူတွေ ဘယ်သူမှ မနေဝံ့အောင် ကျုပ်တပည့်တွေ ခေါ်ပြီး ခြောက်လှန့်ပစ်

မယ်”

ဟု ပြောရာ မရွှေလေးလည်း ဆရာကျော်ကြီး မှာကြားသော ကိစ္စများကို အလျင်အမြန် ဆောင်ရွက်ပေးလေသည်။

ညအချိန်ရောက်သောအခါ အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်မှ ခွေးများ အူခြင်း၊ အိမ်တိုင်များကိုကိုင် တဗုံးဗုံး လာပုတ်ခြင်း၊ အသံနက်ကြီးများဖြင့် အော်ဟစ်ခြောက်လှန့်ရာ အစောင့်လာနေသူများပင် မနေဝံ့ကြတော့ပေ။

နောက်တစ်နေ့တွင် အားလုံးပြေးကြသောကြောင့် အိမ်ပေါ်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိတော့ဘဲ ဦးရွှေမောင်၊ မရွှေလေးနှင့် ဆရာကျော်ကြီးတို့သာရှိတော့သည်။

ထိုအခြေအနေမှာပင် ဦးရွှေမောင်၏ရောဂါအခြေအနေကလည်း တဖြည်းဖြည်း ဆိုးဝါးလာလေသည်။

“မရွှေလေး... ညဘက်အိမ်နံရံကို ဟုတ်နံရံနဲ့ လာပုတ်နေကြတာ ဘာတွေလဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုကြီးရဲ့၊ ခြံထဲက အစောင့်ကလေးတွေ ဆော့ကြတဲ့အသံဖြစ်မှာပေါ့”

ဟု ပြီးစလွယ် ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုရက်ထဲမှာပင် ဝတ်လုံတော်ရ ဦးမင်းမောင်နှင့် ဦးသူတော်၊ ဦးမြတ်စံတို့မှာ ရက်ခြားဆိုသလို ရောက်လာပြီး အခြေအနေ လာကြည့်ကြရာ မရွှေလေးတို့မှာ ကြံစည်သမျှ မအောင်မြင်ဘဲ ရှိနေလေသည်။

“ဦးရွှေမောင် စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်သာ ထားပေတော့ဗျို့၊ ကျုပ် ကိုယ်တိုင် ရန်ကုန်ဘက်ကမ်း ရောက်တုန်းက ခင်ဗျားပေးတဲ့လိပ်စာ အတိုင်း ခင်ဗျားသားနဲ့သမီး နေတဲ့နေရာကို ရောက်ပြီး အကျိုး အကြောင်း ပြောပြလိုက်တယ်”

“သူတို့က ဘာကြောင့် တစ်ပါတည်း လိုက်မလာကြတာလဲ”

“သူတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်စလုံး မရှိကြဘူးဗျို့၊ အရောင်း အဝယ်ကိစ္စနဲ့ နယ်ဘက် သွားနေကြတယ်လို့ ပြောတယ်၊ သူ့ဘကြီးက တော့ ရောက်တာနဲ့ ချက်ချင်းလွတ်လိုက်မယ်လို့ ပြောတယ်၊ ကြည့်ရ တာ ခင်ဗျားရေးတဲ့စာတွေ သူတို့လက်ထဲ ရောက်ပုံမရဘူးဗျို့၊ သွားပြော တော့မှ သိရတဲ့ပုံပဲ”

ဟု ဦးမင်းမောင်က ပြောသည်။

“အင်း... ကျုပ်သားနဲ့သမီး အသက်တောင် မှီကြပါ့မလား မသိဘူးဗျာ”

ဟု တိုးတိုးလေး ပြီးပြုနေလေသည်။

တစ်ညတွင် ဦးရွှေမောင်၏ရောဂါအခြေအနေမှာ သည်းလာ ပြီး သတိမရတစ်ချက် ရတစ်ချက် ရှိနေသောအချိန်တွင် မရွှေလေးနှင့် ဆရာကျော်ကြီးတို့မှာ တစ်နေရာတွင် လျှို့ဝှက်စွာ တိုင်ပင်နေကြလေ သည်။

“မရွှေလေး... ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင် အဘိုးကြီးတော့ သိပ်ကြာ တော့မယ် မထင်ဘူး”

“သူသေလို့မဖြစ်ဘူး၊ စာချုပ် ကျွန်မလက်ထဲ မရောက်ခင် သူ သေသွားခဲ့ရင် ကျွန်မ ဘာမှရလိုက်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကြံစမ်းပါဦး ဆရာရယ်”

“သူ့ရဲ့မူလစိတ်က သူ့သားသမီးတွေဆီ ရောက်နေတော့ သေ ရင်တောင် သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒီတော့ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဟင်”

“သူ့ကိုအသွင်ပြောင်းမှရတော့မယ်”

“ဘယ်လိုပြောင်းမှာလဲဟင်”

ထိုအခါ ဆရာကျော်ကြီးက ပြုလုပ်ရမယ့်အစီအစဉ်များကို ခပ်တိုးတိုး ပြောပြလေသည်။

အိမ်ကြီးမှာ ညစဉ်သရဲခြောက်နေသောကြောင့် အခြားသူများ မရှိတော့ရာ မရွှေလေးတို့မှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကြံစည်လုပ်ကိုင်ရန် အခွင့်အရေး ရနေလေတော့သည်။

ထို့နောက် ဆရာကျော်ကြီးက သတိရတစ်ချက် မရတစ်ချက် ဖြစ်နေသော ဦးရွှေမောင်အနီးသို့ သွားကာ ခေါင်းအုံးတစ်လုံးဖြင့် နာခေါင်းကို ဖိသတ်လိုက်လေတော့သည်။

ဦးရွှေမောင်မှာ မူလကတည်းက အားအင်ကုန်ခမ်းနေပေရာ ဆရာကျော်ကြီး အားနှင့် အပေါ်မှ ဖိသတ်လိုက်သောအခါ ခဏမှာပင် အသက်ထွက်ကာ ငြိမ်ကျသွားလေတော့သည်။

မရွှေလေးမှာ ဦးရွှေမောင်အလောင်းကို စောင်တစ်ထည်နှင့်

ပတ်ကာ ကြိုးဖြင့် ချည်လိုက်သည်။

ပြီးမှ ငါးတောင်ခန့် ရှည်သော ဝါးနက်ဝါးတစ်လုံးတွင် စောင်ပုခက်ဆင်လိုက်လေသည်။

ပုခက်ဆင်ပြီး အလောင်းထည့်ထားသောအထုပ်ကို မ.၍ စောင်ပုခက်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။

“မရွေ့လေး ထမ်းနိုင်ပါ့မလား”

“ထမ်းနိုင်ပါတယ်... ပေါ့ပေါ့လေးပဲ၊ ဘယ်ယူသွားမှာလဲ”

“သုသာန်ကို ယူသွားရမှာ”

“ဟင်..”

ထိုစကားကြောင့် အနည်းငယ်တော့ လန့်သွားလေသည်။

“ဘာမှမကြောက်ပါနဲ့... ကျုပ်တစ်ယောက်လုံး ပါနေတာပဲ ဘာမှမဖြစ်စေရပါဘူး။ ကဲ... အချိန်မရှိဘူး၊ မြန်မြန်သွားကြရအောင်”
ထို့နောက် အလောင်းကို ရှေ့တစ်ယောက်နောက်တစ်ယောက် စောင်ပုခက်ပေါ် တင်၍ ဝါးပိုးဝါးဖြင့် မနိုင်မနင်း ထမ်းကာ အိမ်အောက်သို့ ချလေသည်။

အိမ်အောက်ရောက်၍ အခြေအနေကြည့်တော့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိသောကြောင့် အိမ်အနောက်ဘက်မှတစ်ဆင့် သုသာန် ရှိရာသို့ ထမ်းသွားကြလေသည်။

သူတို့ထွက်သွားသည်နှင့် ခွေးအူသံများက နောက်မှ တစ်စီနှင့် ပါလာလေသည်။

ထို့ပြင် အမှောင်ရိပ်အတွင်းမှ အကောင်အထည် မမြင်ရဘဲ လိုက်လာသောခြေသံများကိုလည်း အတိုင်းသား ကြားနေရသည်။

မရွေ့လေးမှာ လောဘစိတ်နှင့်မို့ လုပ်နေရသော်လည်း များစွာ ကြောက်ရွံ့လျက်ရှိနေသည်။

ခြေသံများ ကြားသဖြင့် ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် ကြည့်သောအခါမှာ အမှောင်ရိပ်ထဲမှ လိုက်လာသော မည်းမည်းသဏ္ဍာန်များကို ပုံသဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုးဖြင့် တွေ့ရသဖြင့် ပိုမိုကြောက်ရွံ့လာသည်။

အချို့က ပုပုကွကွ၊ အချို့က အရပ်အမောင်း ကလန်ကလား နှင့်ဖြစ်ပြီး အားလုံးမှာတော့ ကြောက်စရာကောင်းသော ပုံပန်းသဏ္ဍာန်မျိုးရှိကြလေသည်။

“ဆရာ... တို့မှာ မည်းမည်းကောင်ကြီးတွေ နောက်က လိုက်လာကြပြီ... ဖြစ်ပါ့မလား”

“မကြောက်ပါနဲ့ မရွေ့လေးရဲ့၊ ကျုပ်ရှိနေမှတော့ သူတို့ ဘာမှ မလုပ်ဝံ့ပါဘူး။ မရွေ့လေး နေ့တိုင်းဝယ်ပေးတဲ့ အမဲသားအစိမ်းတွေကို ကျွေးမွေးထားတဲ့အကောင်တွေပါ”

ဟု ပြောရင်း ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် သစ်ပင်သစ်ချုံများ ရှိသော မသာချသည့်လမ်းအတိုင်း သွားကြလေသည်။

မရွေ့လေးမှာ ဝါးနက်ဝါးဖြင့် လျှိုထားသည့် အလောင်းထည့်ထားသောပုခက်ကို ထမ်းရသည်မှာ သုသာန်နား နီးလာလေလေ ပို၍ လေးလာသလို ထင်မိလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် မနိုင်မနင်း ထမ်းလာကြရာ နောက်ဆုံး သုသာန်သို့ ရောက်ကြလေသည်။

တောနေလူတို့ အသုံးပြုသော သုသာန်ဖြစ်သည်နှင့်အညီ တပြင်လုံး ချုံနွယ်များဖြင့် ပြည့်နေသည်။

ဂူအချို့ ရှိသော်လည်း အများအားဖြင့်တော့ မှတ်တိုင်စိုက်ထား သောမြေပုံများသာ များလေသည်။

သုသာန်အဝင်နားမှာတော့ အလောင်းများကို သရဏဂုံ တင် သော ဇရပ်ပျက်တစ်ဆောင်ရှိသည်။

ထိုဇရပ်ပျက်နံဘေးမှာတော့ အထိကရ ပျဉ်းမပင်ကြီးတစ်ပင် ရှိသည်။

အရွက်သိပ်မရှိဘဲ အကိုင်းအခက်များက အရိုးပြိုင်းပြိုင်းထနေ လေသည်။

အမှောင်ထဲမှ ကြည့်လျှင် မကောင်းဆိုးဝါးကြီးတစ်ကောင် ရင် နေသကဲ့သို့ ပုံသဏ္ဍာန်ရှိပေသည်။

မြေပုံများနှင့် နံဘေးရှိ သစ်ချုံများအပေါ်မှာတော့ ယာသီ အသုံးပြုသောလိုက်များ၊ အလောင်းတင်သော အလောင်းစင် ဝါးကပ် အချို့ကို တွေ့ရသည်။

လိုက်များတွင် ဆင်ယင်သောပိတ်စ၊ စက္ကူစများကလည်း နေရာအနှံ့တွင် ရှိနေပြီး လေတိုက်လိုက်တိုင်း တလူလူ တလှုပ်လှုပ် နှိုး ရှိနေသည်။

အချို့ဆိုလျှင် သစ်ချုံကြားမှ လက်ထောင်ပြုနေသကဲ့သို့ ရှိလေ သည်။

“အမယ်လေး... ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ ဆရာရယ်၊ ဖြစ်မှဖြစ်ပါ့မလား။”

“အခုမှတော့ ဒီအလောင်းကြီးနဲ့ အိမ်ပြန်လို့မှ မဖြစ်တော့တာ၊ ကိစ္စပြီးအောင်ပဲ လုပ်ရတော့မှာပဲ။

အကြံအောင်ရင် တစ်သက်စားမကုန်အောင် ရမယ့်ဥစ္စာ၊ ဒီလောက်တောင် မစွန့်စားပုံဘူးလား။”

ထိုသို့ပြောသဖြင့် မရွှေလေးလည်း နောက်ထပ်စကားမဟာပုံ တော့ပေ။

သင်္ချိုင်းအလယ်နား ရောက်သောအခါ သစ်ချုံများ အတန်ငယ် ရှင်းသော မြေပုံတစ်ခုပေါ်တွင် အလောင်းကို တင်လိုက်သည်။

“မရွှေလေး ကြောက်ရင် ကျုပ်နောက်နားမှာ အသာနေ၊ အော် တစ်တာတို့ ထွက်ပြေးတာတို့ မလုပ်နဲ့နော်”

ဟု သတိပေးရာ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ခေါင်းညိတ်ပြ လိုက်ရသည်။

ဆရာကျော်ကြီးက စောင်ဖြင့် ပတ်ထားသော ဦးရွှေမောင် အလောင်းကို ပုခက်အတွင်းမှ ထုတ်ကာ ပြောင်နေသောမြေပုံပေါ်သို့ ရွှေ့တင်လေသည်။

ပြီးမှ ပတ်ထားသောစောင်ကို ဖြေလိုက်သည်။

ဦးရွှေမောင်မှာ အသက်ထွက်ခဲ့သည်မှာ မကြာသေးသောကြောင့် ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်းနှင့်ပင် ရှိနေသေးသည်။

ထို့ကြောင့် မြေပုံပေါ်မှာ ပက်လက်တင်ထားလိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာ ဦးရွှေမောင်မှာ မေ့မျောနေရာမှ သတိပြန်ဝင်လာသည်ပမာ တစ်ကိုယ်လုံး လှုပ်လာသည်။

“ဟို. . . ဟိုမှာ. . . လှုပ်နေတယ်”

မရွှေလေးက ကြောက်ကြောက်လန့်လန့် လက်ညှိုးထိုးပြသဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ ခြေလက်များမှာ တဆတ်ဆတ် တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်လာသည်။

“ဟာ. . . မဖြစ်ဘူး၊ သူမသေသေးဘူး၊ လက်တွေ့ခြေတွေထိ ဖိထားပေးပါ မရွှေလေး”

“ဟင့်အင်း. . . ကျွန်မကြောက်တယ်”

“အခုမှ ကြောက်မနေနဲ့တော့၊ သူ အသက်ပြန်ရှင်လာလို့ ကျွန်တို့ ကြံစည်တာတွေ ပေါ်သွားရင် နှစ်ယောက်စလုံး ကြိုးစင်တက်ရလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောတော့မှ အနားသို့ သွားကာ တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေသော ခြေထောက်များကို ဖိထားပေးသည်။

ဆရာကျော်ကြီးက ဦးရွှေမောင်ရင်ဘတ်ပေါ် တက်ခွင့်ပေးလိုက်ပြီး. . .

“အခုမှ အသက်ပြင်းနေလိုက်တာ၊ သတ်တာတောင် မသေနိုင်

ဘူး. . . သိရောပေါ့”

ဟု ပြောဆိုကြိမ်းဝါးကာ ဦးရွှေမောင်လည်ပင်းကို လက်ဖြင့် ညှစ်သတ်လိုက်ရာ မျက်လုံးပြူးထွက်လာပြီး တဖြည်းဖြည်းနှင့် ငြိမ်ကျသွားတော့သည်။

အတန်ကြာအောင် စောင့်ကြည့်ပြီး အခြေအနေ ငြိမ်သွားတော့မှ ကျော်ကြီးက ရင်ဘတ်ပေါ်မှ ဆင်းလေသည်။

မရွှေလေးကတော့ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ဦးရွှေမောင် ခြေထောက်ကို ဖိထားနေဆဲပင်ရှိသေးသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဦးရွှေမောင်ကိုယ်ကြီးက ‘ဝုန်း’ကနဲ ကြွတက်လာပြီး မရွှေလေး၏လည်ပင်းကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ညှစ်လေတော့သည်။

“အ. . . အမယ်လေး၊ လုပ်ပါဦး ဆရာရဲ့. . . အစ်. . . အစ်”

ထိုအခါ ဆရာကျော်ကြီးက လည်ပင်းညှစ်ထားသော ဦးရွှေမောင်၏လက်နှစ်ဖက်ကို အတင်းဆွဲဖယ်ပြီး တွန်းချလိုက်တော့မှ မြေပုံပေါ်သို့ ‘ဗိုင်း’ ကနဲ ပြန်လဲကျသွားတော့သည်။

“အမယ်လေး. . . အခုမှ အသက်ပြင်းနေလိုက်တာ”

မရွှေလေးကတော့ လက်ငါးချောင်းအရာကြီး ထင်နေသော သူမလည်ပင်းကို လက်ဖြင့် ပွတ်သပ်နေရလေသည်။

အချိန်ကလည်း သန်းခေါင်ယံအချိန် ရောက်လာချေပြီ။ အချိန်အတွင်းမှာလည်း အမှောင်ထုက ဖုံးအုပ်ထားနေဆဲဖြစ်ပြီး

အလင်းရောင် ဝိုးတဝါးသာ ရှိသည်။

တချက်တချက် လေဝေလိုက်တိုင်း သစ်ပင်ချုံနွယ်များ လှုပ်ရှားသွားပုံမှာ မကောင်းဆိုးဝါးများ လှုပ်ရှားနေသည်နှင့် သဏ္ဍာန်တူလေသည်။

လေနှင့်အတူ ပါလာသော သွေးညှိနံ့၊ အပုတ်နံ့၊ ရွှံ့ပုတ်နံ့များကြောင့် အသက်ရှူမဝလောက်အောင် ရှိနေတော့သည်။

ထို့ထက် သင်္ချိုင်းအပြင်ဘက်မှ အူလိုက်သော ခွေးအူသံများကလည်း ချောက်ချားဖွယ်ရာ အခြေအနေကို ပိုမိုအားဖြည့်ပေးနေသယောင်ရှိသည်။

“ဆရာ စီစဉ်စရာရှိတာကို မြန်မြန်စီစဉ်ပါ။ မတော်လို့ မိုးလင်းသွားရင် လူတွေ ရိပ်မိကုန်မယ်”

“စိတ်မပူပါနဲ့. . . အခုပဲ ပြီးတော့မှာပါ။ အသာကြည့်နေပါ” ဟု ပြောပြီးနောက် အလောင်းနားတွင် ထိုင်၍ ရွက်ဆိမန်းမှုတ်မှုများ ပြုလုပ်လေတော့သည်။

အတန်ကြာသောအခါ လေတိုးသံလိုလို တော်လဲသံလိုလို အသံကြီး ပေါ်လာပြီးနောက် ဇရပ်အနီး၌ရှိ ဖျဉ်းမပင်ပေါ် မည်းမည်း သဏ္ဍာန်ကြီး ဆင်းလာနေသည်ကို ဝိုးတဝါး လှမ်းမြင်နေရသည်။

ခဏအကြာမှာ ထိုမည်းမည်းကြီး လျှောက်လာသောကြောင့် ရွှံ့ပွက်နင်းသံ၊ သစ်ပင်သစ်ကိုင်းများ တိုးလာသံကိုပါ အတိုင်းသား ကြားလာရသည်။

မရွေ့လေးကတော့ ကြောက်လွန်းသဖြင့် ဆရာကျော်ကြီး နောက်မှာ ပုန်းနေလေသည်။

ခြေသံကြီးက တဖြည်းဖြည်း နီးလာပြီးနောက် မည်းမည်း သဏ္ဍာန်ကြီးက အနားရောက်လာသည်။

အရပ်အမောင်းက လူထက် နှစ်ဆသုံးဆ ပိုမြင့်ပြီး အလုံးအထည်ကလည်း ပုတ်လုံးတမျှ ကြီးသည်။

တစ်ကိုယ်လုံး အမွှေးရှည်များ ဖုံးအုပ်နေကာ အမှောင်ထဲမှာ လင်းကွင်းတမျှ ကြီးပြီး နီရဲနေသော မျက်လုံးကြီးကို အတိုင်းသား မြင်ရသည်။

ထိုသဏ္ဍာန်ကြီးက ဦးရွှေမောင်အလောင်းအနီး၌ ငုတ်တုတ် ဝင်ထိုင်သည်။

“သင်္ချိုင်းစောင့်ကြီးလား”

“.....”

“မင်းကို ခိုင်းစရာရှိတယ်၊ ငါခိုင်းတာ လုပ်ပေးရင် နေစဉ် အမဲသားစိမ်း တဝကျွေးမယ်”

“.....”

“သိပ်မကြာဘူး. . . မင်းကို ခုနစ်ရက်ပဲ ခေါ်ခိုင်းမယ်၊ ငါတို့ သို့ချင်တာ ရလို့ရှိရင် ခုနစ်ရက်စေတာနဲ့ သင်္ချိုင်းကို ပြန်ပို့ပေးမယ်”

“.....”

“လုပ်ပေးမယ်ဆိုရင် သူ့ကိုယ်ထဲ ဝင်ပြီးလိုက်ခဲ့ပေတော့”

အခန်း(၆)

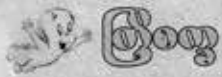
သန္တိဋ္ဌိဋ္ဌိးစောဋိသရဲ၏ဝေတမီးစာ

နောက်

တစ်နေ့မနက်ပိုင်းအချိန်တွင် . . .

ဦးမြတ်စံ၊ ဦးသူတော်နှင့် ဦးမင်းမောင်တို့သုံးယောက် သတင်းမေးရန် ရောက်လာကြလေသည်။

၎င်းတို့သုံးယောက် ဝင်လာသည်ကို အိမ်ပေါ်မှ ဦးရွှေမောင်က အတိုင်းသား လှမ်းမြင်နေရပေရာ မျက်ထောင့်နီကြီးဖြင့် မကျေမနပ်ဖြစ် နေလေသည်။

“ဒီလူတွေတော့ အမြဲလာရှုပ်နေတော့တာပဲ၊ သုံးယောက်စလုံး ထွက်ချိုးသတ်ရရင်တော့ သေတော့မှာပဲ”

ဟု ကြိမ်းဝါးကာ ရှေ့မှာ ချထားသော ထမင်းနှင့် ကြက်ကြော် ပန်းကန်ကို ယူ၍ ပလုပ်ပလောင်း စားနေလေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် မရွှေလေးက အခန်းထဲ ဝင်လာပြီးပြောသည်။

“အစ်ကိုကြီး... အပြင်မှာ ဧည့်သည်တွေ ရောက်နေတယ်၊ ထွက်တွေ့လိုက်ပါဦး၊ ပြီးတော့ ကျွန်မတို့ မှာထားတာလဲ လုပ်ဖို့ မမေ့နဲ့ နော်”

ဟု ပြောရာ ဦးရွှေမောင်က မျက်လုံးအကြောင်သားနှင့် စိုက်ကြည့်ကာ အခန်းအပြင်သို့ ထွက်သွားလေသည်။

လက်တစ်ဖက်က ထမင်းပန်းကန်၊ လက်တစ်ဖက်က ကြက်သားကြော်ကြီးကို ကိုင်ထားလေသည်။

ပါးစပ်တိုက်မှာလည်း ဆီနှင့် ထမင်းအကျန်အကြွင်းများတကပ်နေလေသည်။

အခန်းတွင်းမှ ခြေသံပြင်းပြင်းနှင့် နင်းပြီးထွက်လာသော ဦးရွှေမောင်ကို ကြည့်ပြီး ဧည့်သည်သုံးယောက်က တအံ့တဩ ဖြစ်နေကြသည်။

ဦးရွှေမောင်က မလှမ်းမကမ်းမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

ထိုအချိန်တွင် မရွှေလေးနှင့် ဆရာကျော်ကြီးတို့နှစ်ယောက်လည်း အတူတူ ရှိနေကြသည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ ဦးရွှေမောင်၊ အစားအသောက်တွေတောင် ပလုပ်ပလောင်း စားလို့ပါလား၊ လူလည်း ထူထူထောင်ထောင် ဖြစ်လို့ပါလား၊ အတော်ကလေး နေကောင်းသွားပြီနဲ့တူတယ်”

ထိုသို့မေးသောအခါ မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့် ကြည့်နေရာ မရွှေလေးက ဝင်ပြောရသည်။

“ကောင်းဆို ကျွန်မခေါ်လာတဲ့ဆရာကလည်း ဆေးစွမ်းထက်ပေတာကိုး၊ အရင်ဗိန္ဓောဆရာ နေရာမကျလို့ ဒီက ဆရာကို ပြောင်းခေါ်လိုက်တာ၊ ရောဂါနဲ့ဆေးနဲ့ သင့်မြတ်ပြီး အခုလို ချက်ချင်းကောင်းသွားတာပေါ့ရှင်”

“ကောင်းတာပေါ့ဗျာ... နာတာရှည်ရောဂါ ခံနေရတာနဲ့ စာရင် အခုလို မြန်မြန်ကောင်းလာတော့ ဟန်ကျတာပေါ့၊ ဒါထက် ဘာတွေများ စားနေတာလဲဗျ”

ဦးရွှေမောင်က လက်ထဲမှ ကြက်သားကြော်ကို မြှောက်ပြရင်း တစ်ကိုက်၊ကိုက်လိုက်သည်။

ဝတ်လုံတော်ရ ဦးမင်းမောင်တို့သုံးယောက်မှာ ယခင်ပုံစံမျိုးနှင့် လုံးဝကွာခြားနေသော ဦးရွှေမောင်ကို ကြည့်ပြီး ဇဝေဇဝါဖြစ်ကာ အံ့ဩနေကြသည်။

“ဦးရွှေမောင် ကြည့်ရတာ နလံထကာစဆိုတော့ အစားအသောက် စားချင်နေပုံရတယ် ခံတွင်းလိုက်မယ့် အစားအစာများ ရှိရင် ပြောဗျာ၊ ကျုပ်တို့ ချက်ပို့ပေးပါမယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် အမဲသားဟင်းသာ များများချက်ပို့ပေးဗျာ”

ဟု အသံကြွကြွကြီးကြီးနှင့် ပြောလိုက်လေသည်။

“ဟင်. . . ခင်ဗျားအသံကလည်း ဘယ်လိုအသံမျိုးလဲ”

ဟု ဦးသူတော်က ပြောသောအခါ ဆရာကျော်ကြီးက ကဟာ

ကယာ ဝင်ပြောလေသည်။

“အပူငုတ် သလိပ်တွေ ကပ်ပြီး အသံပျက်နေတာပါ”

“ဒါထက် အရင်က ဦးရွှေမောင်က အမဲသား လုံးဝမစားဘူး မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျား ရာသက်ပန် စွန့်လွှတ်ထားတဲ့ အစားအစာထဲမှာ အမဲသား ပါတယ်လေ၊ ဘယ်နှယ့် အခုကျမှ. . .”

ဦးမြတ်စံက ပြောသောအခါ ဆရာကျော်ကြီးကပင် ဝင်ပြော သည်။

“သူက ရောဂါဖိစီးမှုဒဏ်ကို အတော်ကလေး ခံလိုက်ရတော့ အားအတော်ကုန်သွားတယ်၊ ဒါကြောင့် အခုအချိန်မှာတော့ ဘာဘာ ညာညာ ရွေးလို့မရတော့ဘူး၊ အားရှိမယ့်အစားအစာဆိုရင် သူစားခွင့် ဝယ်ဆိုရင် ကျွေးသာကျွေးကြပါ”

“ခင်ဗျားစားချင်တဲ့ အာသီသ ရှိရင်တော့ ချက်ပို့ပေးပါမယ်”

ထိုအခါ မရွှေလေးက ဦးရွှေမောင်ကို လက်တို့ပြီး တိုးတိုးပြော လိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီး. . . သူတို့လာရင် ပြောဖို့ စိတ်ကူးထားတာရှိတယ် ဆို. . . ပြောလေ”

ဟု သတိပေးလိုက်သောအခါမှ စားပြီးသောပန်းကန်များကို ဘေးသို့ ဖယ်လိုက်သည်။

လက်မှာ ပေနေသော ဆီစများကို ပုဆိုးစနှင့်ပင် သုတ်လိုက် ရာ ကျန်သုံးယောက်က ၎င်းအမူအယာကြည့်ကာ သံသယ ရှိနေကြလေ သည်။

“ခင်ဗျားတို့ ရောက်တုန်း ပြောစရာရှိတယ်ဗျာ”

“ပြောလေ ဦးရွှေမောင်ရဲ့. . . ဘာပြောမှာလဲ”

“ခင်ဗျားတို့အသိပဲ. . . ကျုပ် ဒီမှာ သေလောက်မယ့်ရောဂါ ဖြစ်နေလို့ အားကိုးရမလားဆိုပြီး သားသမီးနှစ်ယောက်ကို မှာတာ အခု ထိ မရောက်ကြသေးဘူးဗျ”

“ဒါက ဒီလိုရှိပါတယ်၊ ဦးရွှေမောင် အရင်က မှာတဲ့အကြောင်း ကြားစာတွေက သူတို့ဆီကို မရောက်ပါဘူး”

ထိုစကားကြားသောအခါ မရွှေလေးမှာ မျက်နှာတစ်ချက် ပျက်သွားသော်လည်း ဘာမှတော့ ဝင်မပြောလေ။

“နောက်ဆုံး ကျုပ်ကိုယ်တိုင်သွားပြီး အကြောင်းကြားခဲ့ပြီးပါပြီ၊ သူတို့မောင်နှမ ခရီးထွက်ရာက ပြန်ရောက်တာနဲ့ ချက်ချင်းရောက်လာ ကြမှာပါ”

ဟု ဦးမင်းမောင်က ဝင်ပြောသော်လည်း မရတော့ပေ။

“ကျုပ်ကတော့ ဒီလောက်ရိုင်းစိုင်းပြီး သားသမီးဝတ္ထရား နား မလည်တဲ့ကလေးတွေကို သားသမီးလို့ မသတ်မှတ်ချင်တော့ဘူးဗျာ”

“ဒီလောက်လည်း စိတ်လိုက်မာန်ပါ မလုပ်ပါနဲ့ဦး၊ ကလေးနှစ်
ယောက်က ဒီလောက်မမိုက်ကြပါဘူး၊ ကြားထဲက တစ်ခုခု ပယောဂ
ကြောင့်သာ...”

“အို... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်ကတော့ ဒင်းတို့နှစ်ယောက်ကို
သေခန်းဖြတ်လိုက်ပြီ၊ ဒါထက် ဦးမင်းမောင်၊ ကျုပ်အပ်ထားတဲ့စာချုပ်
ကော ရှိရဲ့မဟုတ်လား”

“ရှိပါတယ်... ကျုပ်ရုံးခန်းမှာ သိမ်းထားပါတယ်”

“အဲဒီစာချုပ်ကို ကျုပ်ပြန်လိုချင်တယ်ဗျာ”

“ဘာအတွက်လဲ ဦးရွှေမောင်ရဲ့”

“ပထမ ရေးတဲ့စာချုပ်ကို သဘောမကျလို့ ပြန်ပြင်ရေးတော့
မယ်ဗျာ”

“ဒီလောက်လည်း စိတ်လိုက်မာန်ပါ မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ စဉ်းစဉ်းစား
စား လုပ်ပါဦး၊ တကယ်လို့ ခင်ဗျားပြင်ချင်သပဆိုရင်လည်း လုံးလုံး
နေကောင်းလာမှပဲ ပြင်မယ်ဆိုရင် ပြင်ပါ”

ထိုစကားကြားသောအခါ ဆရာကျော်ကြီးက ဝင်ပြောသည်။

“အခုအချိန်မှာ လူမမာ ဆန္ဒရှိတာကို ဦးစားပေးလိုက်ကြပါ
သူလုပ်ချင်တာ လုပ်ပေးလိုက်ပါ”

“ကောင်းပြီလေ... ဒီလိုဆိုရင်လည်း မနက်ဖြန် ရုံးက စာချုပ်
ယူလာပြီးတော့ လာပြင်ပေးပါမယ်”

ဟု ပြောရာ မရွှေလေးမျက်နှာ ပြုံးယောင်သမ်းသွားလေတော့

သည်။

ထို့နောက် သုံးယောက်သား ပြန်ရန် ထကြသောအခါ ဦးရွှေ
မောင်က နောက်မှ လှမ်းမှာလိုက်သေးသည်။

“ကျုပ်ကို အမဲသားဟင်း ချက်ပို့ပေးဖို့လည်း မမေ့ကြနဲ့ဦးနော်”
ဦးမင်းမောင်တို့သုံးယောက်မှာ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာပြီး လမ်းမ
ပေါ် ရောက်သောအခါ အချင်းချင်း တိုင်ပင်ကြလေသည်။

“ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လိုသဘောရကြလဲ၊ ကျုပ်ကတော့ ဦးရွှေ
မောင် အမူအယာကြည့်ရတာ သိပ်မသင်္ကာလှဘူးဗျာ”

“ဟုတ်တယ်ဗျ... ရုပ်ကလည်း ပျက်နေတယ်၊ အမူအယာက
လည်း ပျက်နေတယ်၊ ရိုးမှရိုးရဲ့လားမသိဘူး”

“တခြားမကြည့်နဲ့ဗျာ... နေမကောင်းလို့ သတိလစ်နေတာ
လည်း မဟုတ်ဘူး၊ အခုက သူ ကောင်းကောင်းသတိရနေတဲ့အချိန်ဗျ၊
လယ်တီဆရာတော်ကြီး ကြွလာတုန်းက ကျုပ်တို့သုံးယောက်စလုံး အမဲ
သား မစားပါဘူးလို့ လျှာခဲ့ကြတာမဟုတ်လား၊ အခုကျမှ အမဲသားမှ
အမဲသားဖြစ်နေတာကတော့ စဉ်းစားစရာပဲ”

“ကျုပ်အထင်ပြောရရင် ဟိုဆရာနဲ့ မရွှေလေးတို့ ပေါင်းပြီး
တစ်ခုခု ကြံစည်ထားကြပုံရတယ်”

“ဒီတော့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“အခု စာချုပ်ပြင်မယ်ဆိုတာလည်း သိပ်မူမမှန်ဘူး၊ တကယ်လို့
ကျုပ်တို့က သူပြောတဲ့အတိုင်း လိုက်လျောပေးလိုက်ရင် ဘာမှမသိရှာတဲ့

ကလေးနှစ်ယောက် ဒုက္ခရောက်ကြလိမ့်မယ်”

“ဒီတော့ ခင်ဗျားဘယ်လိုစီမံချင်လို့လဲ”

“ကျုပ်သဘောကတော့ ဦးရွှေမောင်ရဲ့လက်မှတ်အစစ် ပါတဲ့ သေတမ်းစာကို သိမ်းထားလိုက်မယ်၊ သူတို့ ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ သိရအောင် သေတမ်းစာ အတုတစ်ခု လုပ်ပြီး ပေးလိုက်ရင် မကောင်းဘူးလား”

ဟု ပြောဆိုတိုင်ပင်ကာ ဝတ်လုံတော်ရ ဦးမင်းမောင်က သေတမ်းစာအတုတစ်ခု ပြုလုပ်ကာ နောက်တစ်နေ့တွင် သွားကြလေသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဦးမင်းမောင်တို့ ရောက်သွားသောအခါ ဦးရွှေမောင်မှာ အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် အမဲသားဟင်းများနှင့် ထမင်းစားနေသည်ကို တွေ့ကြရသည်။

ထမင်းဆိုတာထက် အမဲသားများကိုချည်း ထိုင်စားနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဦးရွှေမောင်၊ တစ်သက်လုံး မစားခဲ့တဲ့ အမဲသားဟင်းကို အခုစားကြည့်တော့ အတော်ခဲတွင်းတွေ့နေပုံရတယ်”

ဟု ပြောကာ ရှေ့တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“ခင်ဗျားတို့ရော ကျုပ်အတွက် အမဲသားဟင်း ယူလာခဲ့သေးလား”

“အေးဗျာ... ကျုပ်တို့တတွေက အမဲသားကို ရာသက်ပန်

စွန့်ပယ်ထားတော့ အိမ်က လူတွေကလည်း မချက်ချင်ကြဘူး၊ နောက်နေ့တော့ အိမ်မှာ မချက်နိုင်ရင်တောင် ထမင်းဆိုင်က ဝယ်ပြီးယူခဲ့ပါမယ်”

ဟု ပြောလိုက်တော့မှ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဒါထက် ကျုပ်ပေးထားတဲ့သေတမ်းစာရော ပါလာသလား”

“ပါ၊ပါတယ်ဗျာ... ဟုတ်မဟုတ် ဒီမှာကြည့်ပါဦး”

ဟု ဦးမင်းမောင်က သေတမ်းစာကို ပေးလိုက်ရာ ဦးရွှေမောင်က လှမ်းယူပြီး တစ်ချက်ကြည့်ကာ အနားမှာ ရှိနေသော မရွှေလေးကို ပေးသည်။

ဆရာကျော်ကြီးက ဖတ်ကြည့်ပြီး ကျေနပ်တော့မှ ဦးရွှေမောင်လက်သို့ ပြန်ပေးသည်။

ဦးရွှေမောင်က သေတမ်းစာကို ကိုင်ထားပြီး...

“ဒီသေတမ်းစာကို သဘောမကျလို့ အခုပဲ ဖျက်ဆီးတော့မယ်၊ ကျုပ်အပေါ်မှာ သားသမီးဝတ္ထရား မကျေကြတဲ့ ကလေးနှစ်ယောက်ကို တော့ သားသမီးအဖြစ်ကလည်း စွန့်လိုက်ပြီ၊ ကျုပ်ပိုင်ဆိုင်တဲ့အမွေနဲ့ ဥစ္စာပစ္စည်းတွေကိုလည်း တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မပေးတော့ဘူး၊ ကဲ... အားလုံးရှေ့မှာပဲ ဒီသေတမ်းစာကို ဖျက်ဆီးလိုက်တော့မယ်”

ဟု ပြောကာ လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော သေတမ်းစာရွက်ကို အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာဖြစ်အောင် ဆွဲဖြုတ်လိုက်လေတော့သည်။

ဦးမင်းမောင်တို့သုံးယောက်ကတော့ ဘာမှဝင်မပြောဘဲ အေး

အေးဆေးဆေးဆေး ထိုင်ကြည့်နေကြလေသည်။

“ကဲ... ဒီတစ်ခါတော့ ဆရာကိုယ်တိုင်ပဲ ရေးပေးပါဗျာ”

ဟု ပြောရာ ဆရာကျော်ကြီးက အသင့်ဆောင်ထားဟန်ရှိသော စာချုပ်ခေါင်းတစ်ရွက်နှင့် ဖောင်တိန်ကို ယူ၍ ရှေ့သို့ တိုးလာသည်။

“ဘာရေးရမလဲဆိုတာသာ ပြောပါ”

“ကျုပ်ပိုင်တဲ့ပစ္စည်းတွေအားလုံးကို မိုက်မဲလှတဲ့ သားမိုက် သမီးမိုက်တွေကို လုံးဝမပေးတော့ဘူးလို့ နံပါတ်တစ်အချက်မှာ ရေးပါ”

ဟု ပြောသဖြင့် ဆရာကျော်ကြီးက သတ်ပုံစာလုံးပေါင်း မမှန် လက်ရေးမညီမညာဖြင့် ရေးသည်။

“နှစ်အချက်ကတော့ ကျုပ်ပိုင်တဲ့လယ်မြေအားလုံး၊ အိမ်ခြံမြေ နဲ့ ရွှေငွေအတွင်းပစ္စည်းတွေအားလုံးကို ကျုပ်အပေါ်မှာ ပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးတဲ့ ကျုပ်မိန်းမ မရွှေလေးကိုပဲ အားလုံးပေးမယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း အဓိကအချက်အနေနဲ့ ရေးပါ”

ဟု ပြောရာ ပြောသည့်အတိုင်း ဆရာကျော်ကြီးက လိုက်ရေးသည်။

၎င်းမှာ စိတ်လှုပ်ရှားနေသောကြောင့် လက်က တဆတ်ဆတ် တုန်နေရာ လက်ရေးကလည်း မညီမညာဖြစ်နေတော့သည်။

“သုံးအချက်ကတော့ ကျန်တဲ့သားသမီးနှစ်ယောက်စလုံး ကျုပ်က အမွေပြတ် စွန့်ပြီးတဲ့အတွက် ဘာမှဝင်ရောက်နှောင့်ယှက် ပြောဆိုခွင့်မရှိတဲ့အပြင် ဒီအိမ်ကလည်း မရွှေလေး ပိုင်ဆိုင်သွားပြီ ဖြစ်သ

အတွက် သူတို့တတွေ လုံးဝလာခွင့်မရှိကြောင်း ရေးဗျာ”

တကယ်ဆိုမူ ထိုအချက်များ ရေးသားနေသည်ကို ဝတ်လုံတော်ရနှင့် တရားသူကြီးဟောင်းတို့က တဖက်သတ် ရေးနေသော သေတမ်းစာဖြစ်သဖြင့် တရားမဝင်ကြောင်း သိကြသော်လည်း ဘာမှမပြောကြတော့ပေ။

“ဘာရေးဦးမလဲ”

“တော်ပါပြီ... ဘာမှမရေးတော့ပါဘူး၊ အားလုံးကြားအောင်သာ တဆိတ်လောက် ဖတ်ပြပေးပါ”

ဟု ပြောသဖြင့် အသံကျယ်ကျယ်နှင့် ဖတ်ပြပြီးသောအခါ ဦးရွှေမောင်လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်ရာ ဆရာကျော်ကြီး ညွှန်ပြလိုက်သောနေရာတွင် မညီမညာနှင့် လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်သည်။

ထိုလက်မှတ်မှာ ယခင် ဦးရွှေမောင် ရေးထိုးသောလက်မှတ်နှင့် လုံးဝမတူဘဲ ရေးတတ်ဖတ်တတ် လူတစ်ယောက် ရေးထားသော လက်မှတ်မျိုးသာဖြစ်လေသည်။

၎င်းလက်မှတ်ထိုးပြီးသောအခါ ဦးမင်းမောင်တို့သုံးယောက်ကို အသိသက်သေအဖြစ် လက်မှတ်ထိုးခိုင်းလေသည်။

“ကျုပ်တို့ကတော့ မိဘနဲ့သားသမီးကြားမှာ သက်သေအဖြစ် မပါချင်လို့ လက်မှတ်မထိုးတော့ပါဘူး၊ ကျန်တဲ့လူတွေ အသိသက်သေထားပါတော့”

ဟု ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလိုက်ရာ မရွှေလေးနှင့် ဆရာကျော်

ကြီးတို့နှစ်ယောက်က အသိသက်သေအဖြစ် လက်မှတ်ထိုးပေးကြလေသည်။

အားလုံးပြီးသောအခါ ဦးရွှေမောင်က သေတမ်းစာကို ယူပြီး မရွှေလေးလက်သို့ အပ်လိုက်လေသည်။

“ကဲ... ရှိသမျှပစ္စည်းတွေကို မင်းလက်ထဲ အားလုံးအပ်လိုက်ပြီ ဒီကနေ့ကစပြီး ငါပိုင်ဆိုင်တဲ့ပစ္စည်းတွေအားလုံး မင်းပိုင်ဆိုင်သွားပြီ မင်းသဘောကျသာ စီမံပေတော့”

ဟု လွှဲအပ်လိုက်လေတော့သည်။

မရွှေလေးကတော့ သိန်းများစွာ ထိုက်တန်သော သေတမ်းစာရွက်ကို ကိုင်ကာ လွန်စွာအားရဝမ်းသာသော အမူအယာမျိုး ဖြစ်သွားလေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် အိမ်ရှေ့သို့ မြင်းလှည်းတစ်စီး ဆိုက်လာတော့သည်။

အခန်း(၇)

အမောင်နီရီပီအတွင်းမှ ကြောက်စရာသဏ္ဍာန်

မြင်း

လှည်းပေါ်မှ ဆင်းလာသူနှစ်ဦးမှာ အခြားမဟုတ်ဘဲ နီမောင်နှင့်မြလေးနွယ်တို့ မောင်နှမပင်ဖြစ်သည်။

ဦးမင်းမောင်တို့သုံးယောက်လည်း ပထမတော့ ထပြန်ရန် ဟန်ပြင်နေကြပြီးမှ နီမောင်တို့ ရောက်လာတာ မြင်သောအခါ အခြေအနေ သိလိုသဖြင့် ဆက်ထိုင်နေကြသည်။

နီမောင်နှင့်မြလေးနွယ်တို့ အိမ်ပေါ် တက်လာသောအခါ ဦးရွှေ

မောင်က လုံးဝမမှတ်မိဟန်ဖြင့် မျက်လုံးအပြူးသားကြီးနှင့် လှမ်းကြည့်နေသည်။

“ဟင်... အဖေ ဒီအခြေအနေ ရောက်နေပြီ ဟုတ်လား၊ ဘယ်အချိန်ကတည်းက ဖြစ်နေတာလဲ”

ဟု နီမောင်က ရင်မချိသဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“မင်းအဖေ နေမကောင်းဖြစ်နေတာ လနဲ့ချီ ရှိနေပြီ နီမောင်ရဲ့”

ဦးမင်းမောင်က ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ဒီလောက်ကြာနေတာတောင် ကျွန်တော်တို့မောင်နှမကို ဘာကြောင့် အကြောင်းမကြားရတာလဲ”

ထိုစကားကြားသောအခါ မရွှေလေးက မလုံမလဲ အမူအယာနှင့် ဝင်ပြောလေသည်။

“အစ်မလည်း အစ်ကိုကြီး ရောဂါစဖြစ်ကတည်းက မင်းတို့မောင်နှမဆီကို လူကြိုနဲ့တစ်မျိုး၊ စာထည့်တာလည်း အကြိမ်ကြိမ်ပါပဲ၊ ဘာကြောင့် မရောက်သလဲ မပြောတတ်တော့ပါဘူး”

“ရန်ကုန်နဲ့ သန်လျင်များ လာမယ်ဆိုရင် မဝေးလှပါဘူး၊ ဘာကြောင့်များ ကျွန်တော်တို့ မသိရဘဲ ရှိရသလဲ”

ထိုကဲ့သို့ အချိအချာ ပြောနေသည့်တိုင်း ဦးရွှေမောင်မှာ နီမောင်နှင့် မြလေးနွယ်တို့မောင်နှမကို လုံးဝမမှတ်မိဟန်နှင့် မျက်လုံးပြူးကြီးဖြင့် လှမ်းကြည့်နေရာ ဘေးနားမှာ ကပ်ထိုင်နေသည့် ဆရာကျော်ကြီးက

တစ်စုံတစ်ခု ကပ်ပြောလိုက်မှ သတိရလာဟန်ရှိသည်။

“နင်တို့ အခုမှ ဘာလာလုပ်ကြတာလဲ”

“အဖေရယ်... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ၊ ကျွန်တော်တို့က အခုမှ သိလို့ လာကြရတာပါ”

“အေး... မင်းတို့လာရင်လည်း နောက်ကျသွားပြီ၊ ငါပိုင်တဲ့ အမွေပစ္စည်းမှန်သမျှ မရွှေလေးကို အခုပဲ ခွဲပေးလိုက်ပြီ... ပြန်ကြပေတော့”

“အဖေ... ကျွန်တော်တို့ လာတော့ အဖေ့ရဲ့ဥစ္စာပစ္စည်းတွေကို မက်မောလို့ လိုချင်လို့ လာတာမဟုတ်ပါဘူး၊

သားသမီးတွေအနေနဲ့ အဖေ့ကို ပြုစုရအောင် လာတာပါ”

ဟု ပြောပြီး အနားသွားသောအခါ ဦးရွှေမောင်က အနားအလာမခံသဖြင့် မနီးမဝေးမှာပင် နေရလေသည်။

“အေး... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအိမ်က မင်းတို့နဲ့ ဘာမှမဆိုင်တော့တာမို့ ခပ်မြန်မြန် ပြန်ကြရင် ကောင်းမယ်”

ဟု ပြောကာ အခန်းထဲ ဝင်သွားရာ ဆရာကျော်ကြီးက နောက်မှ လိုက်သွားလေသည်။

မရွှေလေးကတော့ ဦးမင်းမောင်တို့လည်း ရှိနေသောကြောင့် ဟန်မပျက် နေရလေသည်။

“ငါ့မောင်ရယ်... စိတ်မကောင်းမဖြစ်ကြပါနဲ့၊ အစ်ကိုကြီးက ရောဂါသည်းတဲ့ဒဏ်ကို ခံရလို့ အခုလို ဒေါသဖြစ်နေတာ ထင်ပါရဲ့၊

သားသမီးနဲ့မိဘပဲ. . . နောက်တော့လည်း စိတ်ပြေသွားမှာပေါ့”

ဟု နှစ်သိမ့်စကားပြောသည်။

ထိုသို့ပြောဆိုပြီး အခန်းထဲ ဝင်သွားလေသည်။

ထိုအခါ ဦးမင်းမောင်တို့သုံးယောက်လည်း ပြန်ကာနီးတွင် နီမောင်ကို အနားခေါ်ပြီး တိုးတိုးပြောသည်။

“နီမောင်. . . ဘာမှစိတ်ညစ်မနေနဲ့၊ အမှန်တရားအတိုင်း ဖြစ်စေရမယ်ကွယ်၊ အကြောင်းပေါ်လာရင် ငါတို့သုံးယောက် မင်းဘက်က အကူအညီပေးမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးရယ်”

“နောက်ပြီး ဖအေ၊အပေါ်မှာလည်း သိပ်အထင်မလွဲနဲ့ဦး၊ မင်းအဖေအခြေအနေက သိပ်မကောင်းတော့ဘူး”

“ဗျာ. . . ဘယ်လိုမကောင်းတာလဲ ဦး”

“မင်းတို့မောင်နှမ ညနေကျတော့ ငါတို့ဆီ လာခဲ့ဦး၊ အဲဒီအချိန်ကျမှ အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြမယ်”

ဟု ပြောဆိုမှာကြားကာ ဦးမင်းမောင်၊ ဦးမြတ်စံနှင့် ဦးသူတော်တို့သုံးယောက်မှာ ပြန်သွားကြလေတော့သည်။

ထိုသို့မှာသွားသောကြောင့် နီမောင်တို့မောင်နှမလည်း ဦးဇွဲမောင်အခန်းထဲသို့ ထပ်မဝင်တော့ဘဲ မိမိတို့မိခင်၏အမွေအနှစ် အိမ်ကြီးကို လိုက်လံကြည့်နေကြသည်။

တစ်အိမ်လုံးမှာ ပြုပြင်မည့်သူ မရှိသဖြင့် ရှုပ်ထွေးလျက်ရှိပြီး

အဆိုးဆုံးမှာ ဘုရားခန်းဖြစ်သည်။

ဘုရားခန်းမှာ ယခင် သူ့မိခင် ရှိစဉ်က အမြဲတစေ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်နေပြီး ပန်း၊ နံ့သာတို့ဖြင့် မွှေးကြိုင်သင်းယုံလျက်ရှိနေတတ်သည်။

ယခုတော့ တံခါးပါ ပိတ်ထားသဖြင့် အသာတွန်းဖွင့်ကြည့်သောအခါ ဘုရားစင်တစ်ခုလုံး ရှုပ်ထွေးနေပြီး ဘုရားစင်ပေါ်မှာ ဘိုးဘွားမိဘအဆက်ဆက် ကိုးကွယ်ခဲ့သော ဒက္ခိဏသာခါ ရုပ်ပွားတော်ပင် မရှိတော့ပေ။

“ဟင်. . . အစ်ကို၊ ဘုရားခန်းထဲမှာ ဘုရားရုပ်ပွားတော်တောင် မရှိပါလား”

“ဟုတ်တယ် ညီမလေး၊ အိမ်မှာတော့ အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲနေတာ အမှန်ပဲ၊ အဖေကလည်း ငါတို့အဖေ မဟုတ်တော့သလိုပဲ”

“ဟင်. . . ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင်၊ ဒီမှာဆက်နေလို့တော့ ဖြစ်ပါတော့မလား”

“နေရမှာပဲ ညီမလေး၊ အဖြေတစ်ခုခု မသိရမချင်းတော့ ပြန်လို့မရဘူး၊ ဒါပေမယ့် သတိဝီရိယနဲ့တော့ နေကြရမယ်”

“ကျွန်မတော့ အဖေ့ကို အခုလိုမြင်ရတာ စိတ်လည်း မကောင်းဘူး၊ ကြောက်လည်း ကြောက်တယ်”

ဟု ပြောကာ မြလေးနွယ်က ငိုနေသဖြင့် နီမောင်က နှစ်သိမ့်မှုပေးရလေသည်။

“မငိုပါနဲ့ ညီမလေးရယ်၊ အမှန်တရားဆိုတာ နတ်ကောင်းနတ်
မြတ်တွေ စောင့်ရှောက်ပါတယ်၊ တစ်နေ့တော့ အမှန်တရား ပေါ်လာ
မှာပါ”

ဟု ပြောကာ ညနေဘက်တွင် နီမောင်နှင့်မြလေးနွယ်တို့
မောင်နှမနှစ်ယောက်မှာ မြင်းလှည်းတစ်စီး ငှား၍ ဦးမင်းမောင်ရှိရာသို့
သွားကြလေသည်။

ထိုအခါ ဦးမင်းမောင်က ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ပြောပြလေ
သည်။

“ငါ့အထင်ပြောရရင်တော့ ဦးရွှေမောင်မှာ မူလအသက် မရှိ
တော့ဘူးနဲ့တူတယ်”

“ဟင် . . ဒါဖြင့် အဖေသေပြီပေါ့”

“ဟုတ်တယ် . . မင်းအဖေဟာ သာမန်သေရတာ မဟုတ်ဘဲ
သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့လက်ချက်ကြောင့် သေရတာလို့ ငါတို့ ထင်တယ်”

“ဟင် . . . တွေ့ကြသေးတာပေါ့”

“မင်း စိတ်လိုက်မာန်ပါ လုပ်လို့မရဘူး နီမောင်၊ အလိမ္မာ သုံးပြီး
ဒီကိစ္စကို ပေါ်အောင်ဖော်ရမယ်၊ ဒီတော့ မင်းတို့မောင်နှမလည်း သင်
နဲ့ ဟန်မပျက်နေကြ၊ ဒီအမှုကို စုံစမ်းဖော်ထုတ်ဖို့အတွက် စုံထောက်
ဌာနမှာရှိတဲ့ ငါတူတစ်ယောက်ကိုပါ မင်းတို့နဲ့ အဖော်ထားပေးမယ်”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဦးရယ်”

“ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူးကွာ ငါတို့တတွေက မိတ်ဆွေရင်

ချာတွေပဲ၊ အကြောင်းရှိရင် အကူအညီပေးရမှာပေါ့၊ ငါ့အထင် ပြောရ
ရင်တော့ ဒေါ်စိန်ခြယ် သေရတာလည်း သူတို့ပယောဂ မကင်းဘူး
ထင်တာပဲ”

မြလေးနွယ်က တနှံ့နှံ့ ငိုနေသော်လည်း နီမောင်ကတော့
မေးကြောကြီးများ ထောင်ထလာသည်အထိ အံ့ကြိတ်ထားလေတော့
သည်။

“နောက်တစ်ခု စဉ်းစားမိတာက မင်းတို့မောင်နှမ ရှိနေရင်
ဒီအမွေပစ္စည်းတွေက သူတို့ လုပ်ချင်တိုင်း လုပ်လို့မရမှန်း သိနေတော့
တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်း မင်းတို့ကို အန္တရာယ်ပေးဖို့ ကြံဦးမှာ သေချာ
တယ်၊ ဒါကြောင့် စုံထောက်တစ်ယောက်ယောက်ပါ ထားပေါ့။

ဒါ့အပြင် မင်းတို့မောင်နှမ ဆရာကောင်းကောင်းရှာပြီး အကာ
အကွယ်ဆေးလေးဘာလေး ဆောင်ထားရင် ပိုပြီးစိတ်ချရတယ်”

“ရှိပါတယ် . . . ပါဒကြီးရွာဘက်မှာ ကျွန်တော်မိဘများ အမြဲ
သုံးတဲ့ ဆရာကြီးဦးဗန်ကောင်း ရှိပါတယ်၊ သူ့ကို သွားခေါ်ခဲ့ရမလား
ဦး”

“ဒီလိုလုပ်လို့ မသင့်သေးဘူးကွလဲ့၊ အိမ်မှာ ပယောဂဆရာ
ရှိနေတော့ သူတို့ချင်း ပဋိပက္ခဖြစ်ပြီး ငါတို့ရဲ့အကြံအစည် မအောင်မြင်
ဘဲ ရှိလိမ့်မယ်၊ ဒီတော့ ဆရာကြီးကို အခု မခေါ်ခဲ့နဲ့ဦး၊ အရေးကြီးမှပဲ
ခေါ်ကြတာပေါ့။

အခုတော့ မင်းတို့မောင်နှမအတွက် လုံခြုံစိတ်ချရမယ့် ပယော

ဂဆေးလေးဘာလေးသာ တောင်းယူလာကြပေါ့”

ဟု ပြောရာ နီမောင်တို့လည်း ဦးမင်းမောင်အား နှုတ်ဆက်တာ ပြန်ခဲ့ကြသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ ဦးရွှေမောင်အခန်းသို့ ဝင်ရန် စိတ် ကူးသော်လည်း မဝင်ကြတော့ဘဲ မိမိတို့အခန်းမှာသာ အိပ်ယာပြင်ကြ လေသည်။

ယခင်က တစ်ယောက်တစ်ခန်းစီ အိပ်ကြသော်လည်း ယခု မြလေးနွယ်က တစ်ယောက်တည်း မအိပ်ဝံ့သောကြောင့် နီမောင် အခန်းထဲမှာ ခေါ်သိပ်ရသည်။

ညနေစောင်းအချိန်ရောက်သောအခါ ဘုရားစင်ပေါ်တွင် ဘုရားရုပ်ပွားတော် မရှိသဖြင့် တစ်အိမ်လုံး လိုက်လံရှာဖွေရင်းနှင့် ဦးရွှေ မောင်အခန်းအနီးသို့ ရောက်သွားရာ ခြေသံမကြားအောင် တိုးကပ် သွားပြီး ကြည့်လိုက်သောအခါ ဦးရွှေမောင်မှာ ငုတ်တုတ်ကြီး ထိုင်ပြီး အမဲသားများကို ပလုပ်ပလောင်း စားနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

၎င်း၏မျက်လုံးမှာလည်း ပုံမှန်မဟုတ်ဘဲ ပြူးကြောင်ကြောင် ကြီးဖြစ်နေလေသည်။

ဆရာကျော်ကြီးနှင့် မရွှေလေးတို့နှစ်ယောက်က နံဘေးမှ ထိုင် ကာ အမဲသားတုံးများကို အလျင်မီအောင် ထည့်ပေးနေကြရသဖြင့် သူ့ရှိနေသည်ကိုပင် သတိမပြုမိကြပေ။

နီမောင်လည်း ထိုနေရာမှ ပြန်ထွက်လာကာ တစ်အိမ်လုံးအနှံ့

လိုက်လံရှာဖွေသော်လည်း ရုပ်ပွားတော်ကို မတွေ့ရသဖြင့် အိမ် အောက်ဆင်းပြီး လိုက်ရှာရာ နောက်ဆုံး အိမ်အနောက်ဘက် တင်း ကုတ်အတွင်း မြက်ခြောက်တင်သောစင်ပေါ်မှာ ထိုးထည့်ထားသော ဒက္ခိဏသာခါ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ကို တွေ့သဖြင့် ယူကာ အိမ်ပေါ် ပြန် တက်လာလေတော့သည်။

ရုပ်ပွားတော်ကို ရေဖြင့် ဆေးကြောသန့်စင်ပြီး ဘုရားစင်ပေါ် ပြန်တင်၍ ဖယောင်းတိုင်၊ အမွှေးတိုင်များ ထွန်း၍ ဘုရားရှိခိုးရန် ပြင်ဆင်နေသောအချိန်တွင် ဦးရွှေမောင်အခန်းဘက်မှ အသံနက်ကြီး နှင့် အော်သံကို ကြားရလေသည်။

“ဘာလုပ်တာလဲ... ငါ့ကို မနေနိုင်အောင် လုပ်နေတာလား” ထိုအော်သံကြားပြီးနောက် အတန်ကြာသောအခါ ဆရာကျော် ကြီး ရောက်လာသည်။

“ငါ့ညီရယ်... မင်းအဖေက ရောဂါအတော်သည်းနေတယ်၊ သူ့မှာ မကောင်းဆိုးဝါး ကပ်နေတော့ ဘုရားရှိခိုးတဲ့အသံတွေဘာတွေ ကြားရင် ရောဂါသည်းလာလို့ပါကွာ”

သို့သော် နီမောင်က တစ်ချက်သာ လှည့်ကြည့်ပြီး လုပ်စရာ ရှိတာလုပ်နေလေသည်။

ထိုအခါ မရွှေလေးပါ ရောက်လာသည်။

“ငါ့မောင်ရယ်... ဘုရားရုပ်ထုကို အိမ်ပေါ်က ဖယ်ပေးပါ ကွယ်၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင် ဒုက္ခများပါလိမ့်မယ်”

“နေစမ်းပါဦးဗျ. . . နေမကောင်းရင် ပရိတ်တောင် ရွတ်ပေးရသေးတာ၊ အခု ကျုပ်ဘုရားရှိခိုးတာနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်နေရတာလဲ”

“အစ်မလည်း မသိပါဘူး ငါ့မောင်ရယ်၊ မင်းဘုရားရုပ်ထု အိမ်ပေါ် တင်ထားရင်တော့ သူ့နေနိုင်မယ်မထင်ဘူး၊ တဆိတ်လောက် သည်းခံပေးပါကွယ်”

ဟု လာရောက်တောင်းပန်ပြန်လေသည်။

ပထမတော့ နီမောင်က အလျှော့မပေးဘဲ ဇွတ်တိုးလုပ်ရန် စိတ်ကူးမိသော်လည်း သူတို့၏အခြေအနေကို အကဲခတ်လိုသောကြောင့် ဘာမှထပ်မပြောတော့ဘဲ ဘုရားရုပ်ထုတော်ကို ပိုက်ကာ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့လေသည်။

ထိုအခါမှာပင် ဦးရွှေမောင်အခန်းဘက်မှ အသံနက်ကြီးနှင့် အော်သံမှာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပျောက်သွားလေတော့သည်။

ထိုနေ့ညဘက်မှာ နီမောင်မှာ ပင်ပန်းသောကြောင့် မှေးကနဲ အိပ်ပျော်သွားသော်လည်း မြလေးနွယ်ကတော့ မိန်းကလေးဖြစ်သောကြောင့် ကြောက်စိတ်နှင့် အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ ရှိနေလေသည်။

သန်းခေါင်ယံအချိန်ရောက်လာပြီမို့ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိပြီး အိမ်ကြီး၏ပတ်ဝန်းကျင်တဝိုက်မှာ သေခွေးအူသံ၊ ခွေးဟောင်သံများက ဆူညံလျက်ရှိသည်။

အိမ်ပေါ်မှာလည်း မည်သည့်အသံမှ မကြားရပေ။ ထူးထူးခြားခြား ဦးရွှေမောင်အခန်းဘက်မှာပင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်။

သည်။

မြလေးနွယ်တို့အခန်းထဲမှာတော့ မီးအိမ်မှိုန်မှိုန်လေး ထွန်းထားပြီး အခန်းတံခါးကို စေ့ထားလေသည်။

မြလေးနွယ်နှင့်နီမောင်မှာ အိပ်ယာချင်း ယှဉ်အိပ်သည် ဆိုသော်လည်း နံရံတစ်ဖက်စီတွင် ကပ်အိပ်ကြခြင်းဖြစ်ပေသည်။

မြလေးနွယ်မှာ အိပ်မပျော်ဘဲနှင့် ဖခင်အကြောင်း စဉ်းစားရင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည်။

မိမိတို့မောင်နှမ အိမ်မှာ မရှိတော့သဖြင့် ထိုကဲ့သို့ ဖြစ်ရလေသလားဟုလည်း တွေးလိုက်မိသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် အခန်းအပြင်ဘက်မှ ခပ်ဖွဖွ လျှောက်လာသောခြေသံကို စတင်ကြားလာရသည်။

“ရှုပ်. . . ရှုပ်. . . ရှုပ်”

ခဏကြာတော့ ခြေသံက တဖြည်းဖြည်း နီးလာလေသည်။

“ရှုပ်. . . ရှုပ်. . . ရှုပ်”

မြလေးနွယ်မှာ အပြင်မှ ခြေသံက တဖြည်းဖြည်းနှင့် နီးလာသဖြင့် နီမောင်ရှိရာ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အိပ်ပျော်နေဟန်ရှိသည်။

“ရှုပ်. . . ရှုပ်. . . ရှုပ်”

“ကျွီ. . .”

စေ့ထားသောတံခါးချပ်က တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပွင့်လာလေသည်။

လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အခန်းပေါက်ဝမှာ မည်းမည်းကြီး
ရပ်နေသည်ကို မြင်ရသဖြင့် နီမောင်ကို လှမ်းနှိုးသည်။

“အစ်ကို. . . အစ်ကို”

ထိုသို့ခေါ်နေရင်းမှ ရပ်နေသော မည်းမည်းသဏ္ဍာန်ကြီးက
အခန်းအတွင်းသို့ တစ်လှမ်းချင်း ဝင်လာသည်။

အမှောင်ထဲမှာပင် နီရဲနေသောမျက်လုံးကို အရင်မြင်ရပြီး
လက်ကြီးနှစ်ဖက်ကို ရှေ့သို့ ဆန့်တန်းကာ မြလေးနွယ် ရှိရာသို့ လျှောက်
လာရာ မြလေးနွယ်က အသံကျယ်ကျယ်နှင့် လှမ်းအော်လိုက်သည်။

“အစ်ကို. . . အစ်ကိုနီမောင်”

“ဟင်. . .”

ဒီတော့မှ နီမောင် နိုးလာပြီး အိပ်ယာမှ ထသည်။
ထိုအခါ မည်းမည်းသဏ္ဍာန်ကြီးလည်း အခန်းတွင်းမှ လှစ်ကနဲ
ပြန်ထွက်သွားလေတော့သည်။

“ဘာလဲ ညီမလေး”

“ဟို. . . ဟိုမှာ”

မြလေးနွယ်က အခန်းပေါက်ဝသို့ လက်ညှိုးထိုးပြ၍ လှမ်း
ကြည့်လိုက်သောအခါ အနည်းငယ် လှုပ်နေသော အခန်းတံခါးကို တွေ့
ရသဖြင့် နေရာမှ ထသွားပြီး အပြင်ဘက်သို့ ကြည့်သောအခါ ဘာမှ
မတွေ့ရတော့ပေ။

နောက်မှ မြလေးနွယ်ကို အကျိုးအကြောင်း မေးကြည့်ပြီး သိရ

သောအခါ နောက်ထပ်မအိပ်ဘဲ ထိုင်စောင့်သော်လည်း အခြေအနေက
ဘာမှမထူးလာတော့ပေ။

အာန်း(၈)

စုံထောက်ကျော်စွာနှင့်
ခရုပတိဝက်ပါ

နောက်

တစ်နေ့နံနက်ပိုင်းအချိန်တွင် လွယ်
အိတ်တစ်လုံး လွယ်ထားသော လူရွယ်တစ်ယောက် ရောက်လာလေ
သည်။

၎င်း၏အမည်မှာ ကျော်စွာဖြစ်ပြီး စုံထောက်ဌာနတွင် အလုပ်
လုပ်နေသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။

၎င်းမှာ ဝတ်လုံတော်ရဦးမင်းမောင်၏ တူဖြစ်ပြီး ဦးရွှေမောင် အမှုအခင်းအတွက် စုံစမ်းရန်ရောက်လာခြင်းဖြစ်၏။ သူသည် သာမန် အဝတ်အစားဖြင့် နီမောင်မိတ်ဆွေအနေနှင့် ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ကျော်စွာရောက်လာသောကြောင့် နီမောင်တို့မောင်နှမ နှစ်ယောက်မှာ အားရှိသွားကြသော်လည်း ဆရာကျော်ကြီးနှင့် မရွှေလေး တို့နှစ်ယောက်မှာတော့ ခေါင်းချင်း ရိုက်သွားကြလေတော့သည်။

“ဆရာ... ဟိုမောင်နှမ ရောက်လာကတည်းက ကျွန်မတို့ အတွက်က သိပ်မဟန်တော့ဘူး၊ ဒါ့အပြင် အခု နောက်ထပ်လူတစ်ယောက်ပါ ထပ်ရောက်လာသေးတယ်။

ဟိုလူကြီးသုံးယောက်ကလည်း မသင်္ကာတဲ့အကြည့်တွေနဲ့ လာကြည့်နေကြတယ်”

“ဘာပူစရာရှိသလဲ... မရွှေလေးလက်ထဲမှာ ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ထွဲထားတဲ့ သေတမ်းစာ ရထားပြီပဲ၊ ဒီအိမ်က မရွှေလေးရဲ့အိမ်ပိုင်ခဲ မကျေနပ်ရင် အားလုံးနှင့်ထုတ်ပစ်လိုက်ပေါ့”

“ဒီလိုလုပ်လို့ မရသေးဘူးလေ၊ ဒီအဘိုးကြီးက ငုတ်တုတ် မှီနေသေးတော့ မိဘရှိနေလျက်နဲ့ သားသမီးတွေကို နှင်ထုတ်လို့ ဘယ်ဖြစ်လဲ၊ မလဲ၊ တော်ကြာ တစ်စတစ်စနဲ့ အားလုံးပေါ်ကုန်မှ ခက်မယ်”

“ဒါဖြင့် မရွှေလေးက ဘယ်လိုလုပ်ချင်လို့လဲ”

“ဒီအဘိုးကြီး မရှိမှ အေးမှာ၊ သင်္ချိုင်းစောင့်ကြီး ခေါ်လာတာ ဘယ်နှစ်ရက်ရှိပြီလဲ”

“ငါးရက်ရှိပြီ”
“ခုနှစ်ရက်ရှိရင် သူပြန်သွားမှာ မဟုတ်လား”
“ဟုတ်တယ် ကျုပ်တို့ကိုယ်တိုင် ပြန်ပို့ပေးရမှာ”
“အဲဒါ ခက်တာပဲ၊ တခြားနည်းနဲ့ ပြန်ပို့လို့မရဘူးလား”
“မရဘူးလေ... အဲဒီလိုပို့လို့ ဘယ်ပြန်မှာလဲ၊ ကျုပ်တို့သွားရာ နောက် တကောက်ကောက် လိုက်နေမှာပေါ့”

ထိုစကားကြားသောအခါ မရွှေလေးမှာ များစွာကြောက်ရွံ့သွားမိလေသည်။

“အဲဒါမှ အခက်ပဲ၊ သူတို့က မျက်စိဒေါက်ထောက် ကြည့်နေကြတော့မှာ၊ ဒါကြီးကို ဘယ်လိုပြန်ပို့ရမှာလဲ”

“စိတ်မပူပါနဲ့... ဒီလိုပဲ ကြံစည်ရမှာပေါ့၊ နောက်ဆုံး အတွင်းပစ္စည်းတွေကို ယူပြီး ထွက်ပြေးတန် ပြေးကြတာပေါ့”

“ရှင်က ပြောတော့ အလွယ်လေးပဲ၊ အဘိုးကြီးက ရွှေနဲ့ အတွင်းပစ္စည်းတွေ ပေးတယ်သာဆိုတယ်၊ ဘယ်နေရာမှာ ထားတယ်ဆိုတာ မသိရသေးဘူး၊ အဲဒီပစ္စည်းတွေက သူ့မိန်းမကြီး ဝှက်ထားခဲ့တာတွေလေ”

ထိုစကားကြားသောအခါမှ ဆရာကျော်ကြီးပါ အနည်းငယ် စိတ်ရွံ့ပျက်သွားလေသည်။

အဓိကကတော့ နောက်နှစ်ရက်ကြာသောအချိန်တွင် သူတို့ ခေါ်လာသော သင်္ချိုင်းစောင့်သရဲကြီးကို သင်္ချိုင်းပြန်ပို့ပေးပြီး အသက်

မရှိတော့သော ဦးရွှေမောင်အလောင်းကို ဖျောက်ဖျက်ပြီးပါက ကိစ္စပြီး နိုင်ပေသည်။

သို့သော် သူထင်သလောက်တော့ လွယ်မည်မဟုတ်ပေ။

ကျော်စွာရောက်လာသောအခါ မြလေးနွယ်အတွက် အတန်အသင့် စိတ်ချသွားရပြီဖြစ်သဖြင့် နိမောင်က ပါဒကြီးရွာမှ ဆရာကြီး ဦးဗန်ကောင်း ရှိရာသို့ သွားလေသည်။

ထိုသို့ရောက်ပြီး အကျိုးအကြောင်း ပြောပြသောအခါ ဦးဗန်ကောင်းက ပြောသည်။

“မင်းအနေနဲ့ ဘာမှ စိတ်မကောင်းဖြစ်မနေနဲ့တော့ နိမောင် မင်းအဖေမှာ လူသက်မရှိတော့ဘူး၊ ဖုတ်သက်ပဲ ရှိတော့တယ်၊ သူတို့ ဦးရွှေမောင်ကို သတ်ပြီး ဖုတ်သွင်းသလားတော့ မသိဘူး၊ ဒီလို ဖုတ်သွင်းထားပြီး သူတို့အလိုကျ စေခိုင်းနေတာ ဖြစ်မယ်ကွယ့်”

“ဒီလိုလုပ်လို့ကော ရလို့လား ဆရာကြီး”

“ရတာပေါ့ကွယ်... တချို့ဆိုရင် လူအသက်မရှိဘဲ ဖုတ်သက်နဲ့တင် သုံးလေးနှစ် ကြာအောင်နေပြီး သားသမီး ရတဲ့အထိ ဖြစ်တာတွေရှိတယ်”

ဟု အောက်ပါသာဓကတစ်ခုကို ပြောပြလေသည်။

ဇောအခါက ပခုက္ကူဒီစကြိတ်၊ ရေစကြိုမြို့အပိုင်နယ်အတွင်း၌ ကုက္ကိုစုဟူသောရွာတစ်ရွာရှိသည်။

ထိုရွာ၌ နေထိုင်ကြသူများမှာ လယ်ယာလုပ်ငန်းနှင့် ထန်းတက်

ခြင်းအလုပ် လုပ်၍ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုသူ များကြလေသည်။

အချို့လည်း ထန်းတောအပိုင် မရှိသဖြင့် ထန်းတောပိုင်ရှင်များ ထံတွင် တစ်နှစ်တစ်ခါ ငှားရမ်း၍ လုပ်ကိုင်စားသောက်ကြရသည်။

ထိုအထဲတွင် မောင်လှနှင့်မယ်ငြိမ်းတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်လည်း ပါဝင်လေသည်။

တစ်နေ့သောအခါ မောင်လှသည် ထန်းပင်တက်ရင်းနှင့် ခြေချော်လက်ချော်ဖြစ်ကာ မြေပေါ်သို့ ပြုတ်ကျလေတော့သည်။

၎င်းပြုတ်ကျသောထန်းပင်မှာ ယခင်က ဘယ်သူမှ မတက်ဝံ့သောထန်းပင်ဖြစ်သည်။

၎င်းထန်းပင်ပေါ်မှ ပြုတ်ကျသံကို တဲအတွင်းမှာ ထန်းချက်နေသော မယ်ငြိမ်းက အတိုင်းသား ကြားရသဖြင့် ကယုကယာ သွားကြည့်လေသည်။

ထန်းပင်မှာ အတော်မြင့်သောကြောင့် သေလောက်ပြီဟု ထင်သော်လည်း သူမ ထန်းပင်အောက် ရောက်သောအခါ မောင်လှမှာ ပြန်ထလာသည်။

ကိုယ်ပေါ်မှာ ပေနေသော အမှိုက်များကို သပ်ခါချနေသည်။

“ကိုလှ ထန်းပင်ပေါ်က ကျတာ ဘာမှမဖြစ်ဘူးလား”

“အမြင့်က ကျတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အနိမ့်က ကျတာပါ၊ ဘာမှ မပြင်ပါဘူး”

ဟန်မပျက်သော်လည်း မယ်ငြိမ်းက သိပ်မသင်္ကာပေ သို့သော်

သူမသည် ကြောက်တတ်သူ မဟုတ်သောကြောင့် နေမြဲတိုင်း နေလေသည်။

နောက်ပိုင်းမှာတော့ မောင်လှအမူအယာမှာ သိသိသာသာ ကြီး ပြောင်းလဲလာလေသည်။

အခြားမဟုတ်ပေ . . . ။

အစားအသောက် စားရာတွင် လူတစ်ယောက်စာ မကတော့ဘဲ နှစ်ယောက်သုံးယောက်စာ စားနိုင်လာသည်။

ဟင်းချက်လျှင်လည်း တစ်ယောက်တည်း ကုန်အောင် စားလေ့ရှိသည်။

တစ်နေ့တော့ မယ်ငြိမ်းက အမဲသား တစ်ပိဿာ ချက်ပြီး သူ့ရှေ့ချထားသည်။

အနားမှာလည်း အသွားထက်လှသော ထန်းလှီးခါးကို ချထားသည်။ မောင်လှက ထန်းတက်ရာမှ ပြန်လာသောအခါ အမဲသားဟင်းကို တွေ့သောအခါ မနေနိုင်အောင်ဖြစ်လာတော့သည်။

“မယ်ငြိမ်း . . . နင် အမဲသားဟင်းတွေ ချက်ထားတာလား၊ ဟန်ကျတာပဲ”

ဟု ပြောကာ ဟင်းအိုးကို ဆွဲမည်ဟန်ပြင်သောအခါ မယ်ငြိမ်းက ခါးကို ယူပြီး ရွယ်လိုက်သဖြင့် လက်တွန့်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟ”

“ဘာမဟုတ်ရမှာလဲ . . . ကျုပ်ယောက်ျားကိုလှက အမဲသား

ဝက်သားဆိုရင် တစ်သက်လုံး စားတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး၊ မှန်မှန်မပြောရင် ရွာထဲက ဆရာခေါ်ပြီး ပြရမယ်”

ဒီတော့မှ အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောလေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဟာ . . . ငါက ထန်းပင်စောင့်သရဲပါ၊ မောင်လှ သေသွားပြီးတော့ သူ့ကိုယ်ထဲ ဝင်နေတာပါ။ ဒါပေမယ့် အစားအသောက် စားတာကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ အန္တရာယ်မပေးပါဘူး၊ နင့်ကိုလည်း အန္တရာယ်မပေးပါဘူး၊ မောင်လှလိုပဲ လုပ်ကျွေးပါ့မယ်”

“ဒီစကား အမှန်ပဲလား”

“အမှန်ပါပဲ . . . ဒီအကြောင်းသာ သူများတွေ မသိပါစေနဲ့၊ နင့်ကို တစ်သက်လုံး လုပ်ကျွေးပါ့မယ်၊ ငါ့ကို အစားများများသာ ကျွေးပါ”

ဟု ပြောသောအခါ မယ်ငြိမ်းလည်း စဉ်းစားရလေသည်။ မောင်လှ မရှိတော့လျှင် အားကိုးအားထားပြုရန် နောက်တစ်ယောက် ရှာရတော့မည်။

ထိုအခါ ဖဲသမား၊ ကြက်သမား၊ အရက်သမားနှင့် တွေ့လျှင် အားကိုးမရဘဲ စိတ်ညစ်စရာ ကြုံရပေဦးမည်။

ဒါ့အပြင် နောက်မိန်းမနှင့် ဖောက်ပြန်သည်လည်း ရှိချင်ရှိဦးမည်။

ယခု ဖုတ်ဝင်နေသူကို လင်လုပ်ကာမှ အစားအစာ ချက်ကျွေးရသည်မှလွဲ၍ အခြားစိတ်ညစ်စရာ ရှိတော့မည်မဟုတ်ပေ။

“ကောင်းပြီလေ... ရှင် ကျွန်မကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် လုပ်ကျွေးမယ်ဆိုရင်တော့ ဒီအကြောင်းကို ဘယ်သူမှ ပြန်မပြောပါဘူး”

“စိတ်ချပါဟာ... ငါ ထန်းပင်တက်တာလည်း မောင်လှထက် ပိုကောင်းပါတယ်၊ နင်ခိုင်းတာလည်း လုပ်ပါ့မယ်”

ဟု ပြောသဖြင့် မယ်ငြိမ်းက နံဘေးမှာ ချထားသော အမဲသား တင်းအိုးကို ရှေ့သို့ တိုးပေးလိုက်သောအခါ အားရပါးရ ထိုင်စားနေ တော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် ဖုတ်ဝင်နေသူနှင့် လူနှင့် အပေးအယူ မျှတစွာဖြင့် အတူတကွ နေလာခဲ့ရာ နှစ်အတန်ကြာသောအခါ နောက်ထပ်ကလေး နှစ်ယောက်ပင် မွေးဖွားခဲ့လေသည်။

နှစ်အတန်ကြာသောအခါ မယ်ငြိမ်းဘက်မှ ဆွေမျိုးများက ထို သတင်းကို ကြားသွားသဖြင့် ၎င်းတို့ မသိစေဘဲ ဆရာခေါ်၍ ဆေးဝါး များဖြင့် စီရင်တော့မှ ဖုတ်ထွက်သွားလေတော့သည်။

ဖုတ်ထွက်သွားသောအခါ မောင်လှ၏ရုပ်အလောင်းမှာ အရိုး သာ ကျန်တော့သလို ၎င်းနှင့် ရသောကလေးများမှာလည်း အရိုးစုဘဝ နှင့် သေဆုံးသွားကြလေတော့သည်။

“နာနာဘာဝတွေဟာ လူ့ရဲ့ရုပ်ခန္ဓာကို အမှီပြုပြီး နှစ်ပေါင်း များစွာကြာအောင် အတူတကွ နေနိုင်တယ်၊ သူတို့ရဲ့ကံကုန်တော့မှသာ ဘဝပြောင်းသွားတတ်တာမျိုးကွယ်”

ဟု ဆရာကြီး ဦးပန်ကောင်းက ပြောပြသည်။

“လူ့ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို မိစ္ဆာရဲ့ဝိညာဉ်တွေက ဘယ်လိုဝင်လာ တာလဲ ဆရာကြီး”

“လူတစ်ယောက် အသက်ထွက်သွားတဲ့အခါမှာ အခြားက ဝိညာဉ်ကနေ ဝင်ပြီးနေလို့ရတယ်၊

မူလဝိညာဉ်က ပြန်မဝင်နိုင်တာပဲဖြစ်ဖြစ် အပြီးထွက်သွားတာ ပဲဖြစ်ဖြစ် ပတ်ဝန်းကျင်က ဝိညာဉ်တစ်ခုက ချက်ချင်းဝင်လာတာကို အရပ်စကားနဲ့ ဖုတ်ဝင်တယ်လို့ ခေါ်ကြတယ်။

ပယောဂ တတ်ကျွမ်းတဲ့ဆရာတွေကတော့ သူတို့ ခိုင်းစေထား တဲ့ တစ္ဆေသရဲတွေကို သွင်းပြီး လိုရာခိုင်းတာမျိုးတွေလည်း ရှိတယ်၊ မင်းအဖေလည်း ဒီလိုဘဝမျိုးနဲ့ ကြုံတွေ့နေရတာဖြစ်မယ်” ဟု ပြောပြသည်။

“ကျွန်တော့်အဖေကို ဒီလိုဘဝဆိုးမျိုးနဲ့တော့ မကြည့်ပါရစေနဲ့ ဆရာကြီး၊ ပယောဂဝိညာဉ်ကို အမြန်ဆုံး ထုတ်ပစ်နိုင်အောင် စီမံပေး ပါ”

“စိတ်မပူပါနဲ့လေ... ငါ့ဆီမှာ ပယောဂ နိုင်တဲ့ နတ်ဆေး ဂမုန်းရှိပါတယ်၊ မင်းကို ပေးလိုက်ပါ့မယ်၊ ဂမုန်းနက်နဲ့ စီမံထားတဲ့ နတ်ဆေးဂမုန်း မြင်တာနဲ့ သူမနေနိုင်ပါဘူး၊ ဆင်းပြေးရပါလိမ့်မယ်”

ဟု မှာကာ နတ်ဆေးဂမုန်းတောင့်ကို နီမောင်အား ပေးလေ သည်။

ထိုနေ့ညက နီမောင်မှာ အခက်အခဲတွေ့နေသောကြောင့် ပြန်

ရောက်မလာနိုင်ဘဲ ရှိနေရာ မြလေးနွယ်ကို ကျော်စွာက စောင့်ရှောက်ပေးရလေသည်။

သို့သော်လည်း ကျော်စွာကတော့ အဖော်အဖြစ် လာနေပေးသော ဧည့်သည်ပမာ ဝေးဝေးမှာသာ နေလေသည်။

ညဦးပိုင်းအချိန်အထိ နီမောင်ပြန်မလာမှန်း သိသောအခါ မရွှေလေးက လာပြောသည်။

“ငါ့ညီမတို့ ဒီမှာရှိနေရင် အစ်ကိုကြီးက စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ပြီး ရောဂါပိုသည်းနေတယ်။ ဒီတော့ ကိုယ့်အဖေကို ညှာတာတဲ့အနေနဲ့ ပြန်ကြရင် ကောင်းမယ်။ နင်တို့ သုံးဖွဲ့စွဲဖွဲ့ ငွေနည်းနည်းပေးလိုက်ပါမယ်”

ဟု သာသာလေးနှင့် နှင်ထုတ်လေသည်။

“ကျွန်မတို့ ဒီကိုလာတာ ရွှေငွေလိုချင်လို့ လာတာမဟုတ်ဘူး။ အဖေအတွက် လာတာ။ အဖေနေကောင်းမှ ပြန်နိုင်မယ်။ နောက်ပြီး ဒီအိမ်မှာ ရှိတဲ့ပစ္စည်းတွေကလည်း ကျွန်မတို့ ပိုင်ဆိုင်တဲ့ပစ္စည်းတွေဆိုတော့ အစ်မပေးမှ ရမှာမဟုတ်ပါဘူး”

“မဟုတ်ဘူးကွယ်... ငါ့ညီမ မသိသေးဘူးနဲ့ တူတယ်။ အိမ်နဲ့ ပစ္စည်းတွေအားလုံးကို အစ်မနာမည်နဲ့အစ်ကိုကြီးက အားလုံးလွှဲပေးပြီး ပြီကွယ်။ သက်သေတွေလည်း ရှိတယ်”

“သူပေးချင်တိုင်း ပေးလို့မရပါဘူး။ ဒီပစ္စည်းတွေအားလုံးက ကျွန်မအဖေ ပိုင်ဆိုင်တဲ့ပစ္စည်းတွေဆိုတော့ နောက်ဆုံး တရားရုံးမှာ ရှင်းတန်ရှင်းရမှာပဲ”

ဟု ဒေါသသံနှင့် အော်ပြောလိုက်ရာ နံဘေးသို့ ရောက်လာသော ဆရာကျော်ကြီးကပါ ဝင်ရောက်ပြောဆိုလေသည်။

“နင်တို့မောင်နှမကို သနားလို့ သူ့ငွေကတော်က စွန့်ကြပေးကမ်းတာကို ငြင်းချင်သေးလို့လား။ သူ့ဆီမှာ ဦးရွှေမောင် ပေးထားတဲ့ သေတမ်းစာ ရှိနေပြီနော်။ သူ့စိတ်ကွက်လို့ မပေးရင် တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ ရမှာမဟုတ်ဘူး... သိရဲ့လား”

ဟု ဝင်ရောက်ပြောဆိုသောအခါမှ အခန်းထောင့်မှာ အေးအေးထိုင်နေသော ကျော်စွာက ထလာပြီး ဆရာကျော်ကြီးရှေ့၌ ရပ်လေသည်။

“မင်းက ဒီမှာ ဆေးကုဖို့ လာတာမဟုတ်လား။ ဆေးမကုဘဲနဲ့ ဘာကြောင့် သူများရဲ့အတွင်းရေးတွေကို ဝင်ပြောနေရတာလဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျော်ကြီးနှင့်မရွှေလေးတို့မှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားကြလေသည်။

“မင်းဘယ်သူလဲ”

“ငါဘယ်သူလဲဆိုတာ မကြာခင် သိရမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် မင်းအကြောင်းတွေကို အားလုံးသိထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတာတော့ အရင်သိထား။ မင်းနာမည်က ငကျော်၊ နယ်ဘက်မှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဆေးကုဟန်ဆောင်ပြီး ဖျက်ဆီးလိုက်တယ်။ နောက် အမှုပေါ်မှာစိုးလို့ ပယောဂ ဝင်တယ်ဆိုပြီး သတ်ပစ်လိုက်တယ်။ နောက် အမှုပေါ်လို့ ထောင်ခွန်နစ်နစ် ကျသွားတယ်။

ကံကောင်းပြီး လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်နဲ့ ပြန်လွတ်လာပြီး ကျောက်တန်းဘက်မှာ လာခိုနေရင်း ဆေးဆရာ အယောင်ဆောင်ပြီး လုပ်စားနေတယ်။ မင်းဘာငြင်းဦးမလဲ ငကျော်”

ဟု ပြောလိုက်သောအခါ ဆရာကျော်ကြီးအမည်ခံ ငကျော်လည်း မျက်စိမျက်နှာပျက်ပြီး အနားမှ ထွက်သွားလေသည်။ ထိုအခါ ကျော်စွာက တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သော မရွှေလေးကို ကြည့်ပြီး ပြောသည်။

“ခင်ဗျား ဘာတွေကြုံစည်နေတယ်၊ ဘာတွေလုပ်နေတယ် ဆိုတာလည်း မကြာခင် ပေါ်တော့မှာပါ”

ဟု ပြောရာ မရွှေလေးလည်း ဆက်မနေဝံ့တော့ဘဲ အနားမှ ထွက်သွားလေတော့သည်။

ကျော်ကြီးနှင့် မရွှေလေးတို့မှာ အခြေအနေ မဟန်မှန်း ရိပ်မိ ကြသောအခါ ခေါင်းချင်းဆိုင်၍ တိုင်ပင်ကြပြန်လေသည်။

အခန်း(၉)

သင်္ချိုငြိုးစောင့်သင်္ဂါဝေ

အိပ်

ကြီးတစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှိနေသည်။ ထိုအချိန်တွင် အတွင်းကြိတ်ကြိတ်နေကြသော ကျော်ကြီးနှင့် မရွှေလေးတို့မှာ အိပ်ပျော်နေသော ဦးရွှေမောင်ကို ပုတ်နှိုးလိုက်ရာ ငုတ်တုတ် ထထိုင်လာသည်။

“ဟဲ့... သင်္ချိုင်းစောင့်ကြီး၊ ဟိုဘက်အခန်းမှာ အိပ်နေတဲ့ နှစ်ယောက်စလုံးကို သွားသတ်ပေတော့”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်ရာ နေရာမှ ထကာ အခန်းထဲမှ ထွက်သွား
လေတော့သည်။

၎င်းသည် ခြေလှမ်းကျဲကြီးနှင့် မြလေးနွယ် ရှိသော အခန်းရှိရာ
သို့ သွားကာ တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။

စေ့ရုံသာ စေ့ထားသောကြောင့် အလွယ်တကူပင် ပွင့်သွား
လေသည်။ အခန်းထောင့်တစ်နေရာမှာတော့ မလေးနွယ်တစ်ယောက်
တည်း အိပ်ပျော်နေဟန်ရှိသည်။

ဖုတ်ဝင်နေသော ဦးရွှေမောင်သည် မြလေးနွယ်အနီးသို့
ရောက်သောအခါ ခူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ပြီး လည်ပင်းကို လက်နှစ်
ဖက်နှင့် ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“အား... ”

မြလေးနွယ်အော်သံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် တံခါးအကွယ်မှာ
ရပ်နေသော ကျော်စွာထွက်လာပြီး လက်ထဲမှ သေနတ်နှင့် ပစ်လိုက်
သည်။

“မိစ္ဆာကောင် သေရော့ကွာ”

“ဒိုင်း... ဒိုင်း”

ဦးရွှေမောင်မှာ ကျောက်ကို သေနတ်ကျည်ဆန် ထိမှန်သည်နှင့်
မြလေးနွယ်ကို လွှတ်ချလိုက်ပြီး အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်သွားလေတော့
သည်။

ကျော်စွာက နောက်မှ လိုက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်ပြီးမှ အကြံ

တစ်ခု ရကာ မလိုက်တော့ဘဲ ပြန်လှည့်လာသည်။

“မြလေးနွယ်... ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

မြလေးနွယ်မှာ ကြောက်လွန်းသဖြင့် နေရာမှ မထနိုင်ဘဲရှိရာ
ကျော်စွာက ပွေ့ယူလိုက်ရသည်။

“အဖေ... အဖေ ဘာဖြစ်သွားပြီလဲဟင်”

“အဲဒါ မြလေးနွယ်အဖေ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဖုတ်ဝင်နေတဲ့ မိစ္ဆာ
ကောင်ကြီးဖြစ်နေပြီ၊ မြလေးနွယ်အဖေသာဆိုရင် သမီးကို သတ်ဖို့
ကြံစည်ပါ့မလား၊ သေနတ်နဲ့ ကပ်ပစ်တာကို မလဲဘဲ ရှိပါ့မလား”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ကိုကျော်စွာ”

“ဇာတ်လမ်းကတော့ အဖြေပေါ်ကာနီးပြီ၊ ကျွန်တော့်အထင်
ပြောရရင်တော့ သူတို့နှစ်ယောက် ပေါင်းပြီးတော့ ဦးရွှေမောင်ကို သတ်
ပြီး ဖုတ်သွင်းထားတာ ဖြစ်ရမယ်၊ တကယ်လို့ မှန်ရင်တော့ နှစ်ယောက်
စလုံးကို ဖမ်းပြီး ကြိုးစင်ပို့ရမယ်”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ အဖေရယ်”

မြလေးနွယ်က ငိုနေသဖြင့် ကျော်စွာက နှစ်သိမ့်ပေးရလေ
သည်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်ပိုင်းအချိန်တွင် နီမောင်ပြန်ရောက်လာ
သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ကိုနီမောင်... အဆင်ပြေခဲ့ပြီလား”

“ပယောဂ ကုနိုင်တဲ့ဆေးတော့ ရခဲ့ပြီ၊ ဒီဆေးကို သုံးလိုက်ရင်

ဘယ်ပယောဂမှ မခံနိုင်ဘူးလို့ မှာလိုက်တယ်။ ဒီမှာရော အခြေအနေ ဘယ်လိုထူးခြားသေးလဲ”

ကျော်စွာက အဖြစ်အပျက်များကို အကြောင်းစုံ ပြန်ပြောပြ လိုက်သည်။

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ သေချာပြီ၊ ဒင်းတို့နှစ်ယောက် ပူးပေါင်းပြီး မကောင်းကြံစည်ထားတာ ထင်ရှားနေပြီ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ချည်း လုပ်လို့တော့ မဖြစ်သေးဘူး၊ ဦးမင်းမောင်တို့နှင့် တိုင်ပင်ပြီးတော့မှ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာတွေ အမြန်လုပ်ရမှာပဲ”

ဟု ပြောဆိုတိုင်ပင်ကာ သန်လျင်မြို့ထဲသို့ သွားကာ ဂါတ်ကို အကြောင်းကြားတန်ကြား၊ ဦးမင်းမောင်တို့သုံးယောက်နှင့်လည်း တိုင်ပင်လေသည်။

ထိုနေ့က ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့ သန်းခေါင်မကျော်ခင် သင်္ချိုင်းစောင့်ကို ပြန်ပို့ရတော့မည်ဖြစ်ရာ ကျော်ကြီးနှင့် မရွှေလေးတို့မှာ အကျပ်ရိုက်နေကြသည်။

ထို့ပြင် ပစ္စည်းများကလည်း ဘာတစ်ခုမှ မရသေးသော ကြောင့် လက်လွတ်ထွက်ပြေးရန်လည်း မဖြစ်သေးပေ။

သန်လျင်ဂါတ်ထဲမှ ဌာနအုပ်ကလည်း ပုလိပ်များကို လျှို့ဝှက်စွာ လွှတ်၍ အခြေအနေ စောင့်ကြည့်ခိုင်းထားလေသည်။

ထိုနေ့မနက် နီမောင်ပြန်ရောက်လာကတည်းက အခန်းအောင်းနေသော ဦးရွှေမောင်မှာ အခြေအနေ မလှတော့ပေ။ နီမောင်

ထံမှာ ဝမုန်းနက် နတ်ဆေးပါလာသောကြောင့် အိမ်ပေါ်မှာ နေမရတော့ပေ။

“ငါနေလို့မရတော့ဘူး၊ ငါ့ကို ပြန်ပို့ကြပါ... ပြန်ပို့ကြပါ” ဟု အသံနက်ကြီးနှင့် အော်ဟစ်နေလေသည်။

မရွှေလေးနှင့် ကျော်ကြီးတို့က အမဲသားများကို ဒိုင်ခံချကျွေးတော့လည်း မစားတော့ပေ။

နေ့လည်ဘက်တွင် ဦးမင်းမောင်၊ ဦးမြတ်စံ၊ ဦးသူတော်တို့ သုံးယောက်က နီမောင်သိမ်းထားသော ဒက္ခိဏာသာခါ ရုပ်ပွားတော်ကို အိမ်ပေါ် ပင့်လာကြသည်။

ထိုအခါ ပိုဆိုးလာတော့သည်။

အခန်းတံခါး ပိတ်ထားသည့်ကြားမှ အော်ဟစ်ဆူညံနေသည်။ နီမောင်က ဆေးတောင့်ကို ရေစိမ်ပြီး တစ်အိမ်လုံး ဖျန်းလေရာ ပိုဆိုးလာလေတော့သည်။

အိမ်အောက်ပတ်ဝန်းကျင်မှာလည်း ရွာသူရွာသားများက ရောက်နေကြပြီး အရေးရှိလျှင် အကူအညီပေးရန် အဆင်သင့် စောင့်နေကြသည်။

မရွှေလေးနှင့် ကျော်ကြီးတို့လည်း အခြေအနေ မလှမှန်း သိကြသဖြင့် အခန်းထဲမှ မထွက်ဝံ့ကြဘဲရှိလေသည်။

နီမောင်က တစ်အိမ်လုံး ဆေးရည်များဖြင့် ဖျန်းနေသော်လည်း ထွက်ပေါက်အချို့ကိုတော့ ချန်ထားပေးရသည်။

ညနေပိုင်းအချိန်ရောက်သောအခါ ပိတ်ထားသောအခန်း
ခန်းမှာ 'ဝုန်း' ကနဲ ပွင့်ထွက်ကာ အခန်းပေါက်ဝမှာ ဖုတ်ဝင်နေသော
ဦးရွှေမောင် ထွက်လာလေတော့သည်။

“ဟာ...”
“ဟင်...”

“ဟိုမှာထွက်လာပြီ... သတိထားကြဟေ့”

သွေးရွေးသွေးတန်းနှင့် အပြင်ထွက်လာသော ဦးရွှေမောင်သည်
အိမ်ပေါ်၌ ဖလားတစ်လုံးနှင့် ဆေးရည်များ လိုက်ဖြန်းနေသော နီမောင်
ကို မြင်သောအခါ လက်ကြီးနှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းကာ ပြေးသွားလေ
သည်။

သို့သော်...

အနားမရောက်ခင်မှာပင် တစ်စုံတစ်ယောက်က ကြားထဲမှ
ဝင်တွန်းပစ်လိုက်သကဲ့သို့ နောက်သို့ လန်ကာ လဲကျသွားသည်။

ခဏကြာတော့ ပြန်ထလာပြီး နီမောင်ဆီသို့ လာ၍ မရမှန်း
သိသောအခါ မလှမ်းမကမ်းမှာ ရှိနေသော မြလေးနွယ်ရှိရာသို့ သွားပြန်
လေသည်။

“ဟာ... မိန်းကလေးဆီကို သွားနေပြန်ပြီ၊ သတိထားဟ”
ဦးမြတ်စံတို့က လှမ်းအော်သတိပေးသည်။

မြလေးနွယ်နား ရောက်သောအခါ ကျော်စွာက သေနတ်နှင့်
ပစ်သည်။

“ခိုင်း... ခိုင်း”

သေနတ်ကျည်ဆန် ထိမှန်ပြီး လဲကျသွားပြီးနောက် ချက်ချင်း
ပြန်ထလာကာ လှေခါးမှ အောက်သို့ ဆင်းပြေးလေတော့သည်။

“ခုံး... ခုံး... ခုံး”

“ဟာ... ပြေးပြီဟ... လိုက်ကြဟေ့၊ ဖုတ်ကောင်ကြီး လူတွေ
ကို အန္တရာယ်ပေးလိမ့်မယ်”

နောက်မှ အော်လည်းအော် ပြေးလည်း လိုက်ကြလေသည်။
အောက်သို့ ရောက်သောအခါ ရှေ့မှ ကာဆီးနေသောလူများကို တွန်း
ထိုးဖယ်ရှားရုံမက အချို့ကို လည်ပင်းညှစ်၊ အချို့ကို ဂုတ်ချိုးသတ်ကာ
သင်္ချိုင်းဘက်သို့ ပြေးလေတော့သည်။

လူအုပ်ကြီးကလည်း နောက်မှ ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်သွားကြ
လေသည်။

ကျော်စွာက အောက်ရောက်သောအခါ အိမ်ပေါ်မှာ ကျန်နေ
သော ကျော်ကြီးနှင့်မရွှေလေးတို့နှစ်ယောက် အပြင်ထွက်လာလျှင် ဆီး
ဖမ်းရန် မှာကြားခဲ့ပြီးနောက် နီမောင်တို့နှင့်အတူ သင်္ချိုင်းဘက်သို့ လိုက်
သွားကြလေသည်။

ဖုတ်ဝင်နေသော ဦးရွှေမောင်မှာ လူကသာ အရိုးပေါ် အရေ
တင်ဖြစ်နေသော်လည်း ရှေ့မှ ဝိုင်းဝန်းဖမ်းဆီးရန် ကြိုးစားသူများကို
တော့ ကောင်းစွာဖယ်ရှားနိုင်လေသည်။

အချို့လည်း လဲလျက်၊

အချို့လည်း သူ့လက်ချက်ဖြင့် အသက်ထွက်ကာ ကျန်ခဲ့လေ
သည်။ နောက်ဆုံး သင်္ချိုင်းအတွင်း ရောက်သွားသောအခါ မှောင်ရီ
ဝမ်းစအချိန် ရောက်နေချေပြီ။

ဖုတ်ဝင်နေသော ဦးရွှေမောင်သည် သူ၏နေရာဖြစ်သော ဇရပ်
ဘေးမှ ပျဉ်းမပင်ကြီး ရှိရာသို့ ပြေးသွားပြီးနောက် အုတ်ဂူကြား၌
ခန်းနေလေသည်။

နောက်မှ လိုက်လာသူများကလည်း မှီလာလေတော့သည်။
နီမောင်ကတော့ ပျဉ်းမပင်နောက်တွင် ရှိမှန်း သိသောအခါ ဆေးရည်
များနှင့် ပတ်ဝိုင်းလိုက်သည်။

ခဏကြာတော့ အသံနက်ကြီးနှင့် အော်နေလေသည်။

နောက်ဆုံး နီမောင်ကို သတ်ရန် အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားရာ
မရဘဲ ရှိနေရာမှာ ရွာသူရွာသားများက ဝိုင်းဖိဖမ်းကာ ဆေးရည်ထား
သော ကြိုး၊ ပရိတ်ချည်များဖြင့် ပတ်လိုက်သောအခါ မနေနိုင်အောင်
ပူလာသောကြောင့် အော်ဟစ်နေလေသည်။

“ကြောက်ပါပြီဗျ. . ကြောက်ပါပြီ. . ပူလှပါပြီ”

“မင်းဘယ်သူလဲ”

“သင်္ချိုင်းစောင့်သရဲကြီးပါ”

“ဘယ်လိုကြောင့် ဒီလူကိုယ်ထဲ ရောက်နေတာလဲ”

“ဒီအဖိုးကြီးကို သူတို့နှစ်ယောက်က သတ်ပြီး ကျုပ်ရဲ့ဝိညာဉ်ကို
ထည့်ထားတာပါ။ ကျုပ်က လုပ်ချင်လို့ လုပ်ရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့ခိုင်း

တာတွေ လုပ်ရတာပါ”

“သူတို့နှစ်ယောက်ဆိုတာက ဘယ်သူလဲ”

“ဟိုဂယောဂဆရာနဲ့ ဟိုမိန်းမပါ။ အရင်အဖွားကြီး သေရတာ
လဲ သူတို့နှစ်ယောက်လက်ချက်ပါပဲ”

“ဟင်. . .”

ထိုအခါမှ နီမောင်တို့မောင်နှမမှာ အဖြစ်မှန် သိရပြီး ယူကြီး
မရဖြစ်ကြရလေသည်။

“ငါ့အဖေနဲ့အမေကို သတ်တဲ့ လူယုတ်မာနဲ့မိန်းမယုတ်ကို အခု
ချက်ချင်း သွားသတ်မယ်”

ဟု ခါးတစ်လက်ကို ယူ၍ ပြေးသွားရန် ဟန်ပြင်လေရာ လူကြီး
များက ဆွဲထားရလေသည်။

“ဒေါသကို လျှော့ပါ မောင်နီမောင်၊ သူ့အပြစ်အတိုင်း သူခံရပါ
လိမ့်မယ်။ သူ့အပြစ်က ကိုယ့်အပြစ် မဖြစ်ပါစေနဲ့”

ဟု ဝိုင်းဝန်းဖြောင်းဖြသောအခါမှ နီမောင်လည်း ဟင်းကနဲ
သက်ပြင်းချကာ စိတ်လျှော့ချလိုက်သည်။

“မင်းက သူများခိုင်းလို့ ဝင်လုပ်နေရတာဆိုတော့ ဘာကြောင့်
မပြန်ဘဲ နေရတာလဲ”

“သူတို့က ဒီကနေ့ သန်းခေါင်အချိန် ကတိပြုထားတာဆို တော့
ကတိမပြည့်သေးလို့ နေရတာပါ။ သန်းခေါင်ယံကျော်တာနဲ့ ဒီနေ့
ထွက်သွားပါမယ်။ ကျုပ်ကိုသာ ပရိတ်ကြီးတွေ ဖြေပေးကြတာမို့ပါ။”

ဟု ပြောလေရာ ထိုအခါမှ ဦးရွှေမောင်ကို ကြည့်သောအခါ
တစ်ကိုယ်လုံး သေနတ်ကျည်ဆန်ပေါက်များ၊ ဓါးဒဏ်ရာများ ရထား
သော်လည်း ဘာမှဖြစ်ဟန်မတူပေ။

ထိုဒဏ်ရာအပေါက်များမှ အပုတ်နံ့များ ထွက်နေသော်လည်း
သွေးတစ်စက်မှ မထွက်ပေ။

နီမောင်တို့မောင်နှမကတော့ ပရိတ်ကြီးများ၊ ဆေးကြီးများဖြင့်
အတုပ်ခံရသဖြင့် လူးယုံအော်ဟစ်နေသော ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးရွှေမောင်
အဖြစ်ကို ကြည့်ကာ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိကြလေသည်။

“အော်. . အဖေ. . အဖေ. . အမေပေါ်မှာ သစ္စာမဲ့တဲ့ဒဏ်၊
မကောင်းတဲ့မိန်းမပေါ်မှာ တွယ်တာမိတဲ့ဒဏ်တွေကြောင့် အခုလိုဘဝ
မျိုး ရောက်ရတာပါလား။”

မြလေးနွယ်က ဖခင်ဖြစ်သူ၏အဖြစ်ဆိုးကို မကြည့်ရက်သဖြင့်
တတွတ်တွတ် ရေရွတ်ကာ ငိုကြွေးနေလေသည်။

ဦးရွှေမောင်ကတော့ သားသမီးနှစ်ယောက်ကိုလည်း မမှတ်မိ
ရွာသူရွာသားမိတ်ဆွေများကိုလည်း မမှတ်မိဘဲ မျက်လုံးအပြူးသား ဖြစ်
ကာ အော်ဟစ်နေလေတော့သည်။ သန်းခေါင်ယံအချိန် နီးလာသော
အခါ. . .

“ကျုပ်ကို လွတ်ပေးကြပါဗျာ၊ ကျုပ်သွားပါရစေတော့”

ဟု အော်ပြောသောအခါ ဦးသူတော်က ရှေ့တိုးသွား၍ ခေ
ထည့်ထားရ။

“မင်းကို အခုလွတ်ပေးလိုက်ရင် နောက်ထပ်ရွာသူရွာသားတွေ
ကို ထပ်နှောင့်ယှက်ဦးမှာလား။”

“မလာဝံ့တော့ပါဘူးဗျာ. . . မလုပ်လည်း မလုပ်ဝံ့တော့ပါဘူး။
လွတ်ပေးလိုက်တာနဲ့ ဒီသူသာန်မှာလည်း မနေဝံ့တော့ပါဘူး။ အဝေး
သွားနေပါတော့မယ်”

ဟု ကတိပေးသဖြင့် ဦးသူတော်က ပရိတ်ချည်နှင့် ဆေးကြီး
များကို ဖြေပေးလိုက်သောအခါ ဦးရွှေမောင်မှာ မြေပေါ်သို့ ပုံကျသွား
လေတော့သည်။

ထိုနေရာမှ ပြေးထွက်သွားသော ခြေသံကြီးကို ကြားလိုက်ရ
သဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ မည်းမည်းအရိပ်သဏ္ဍာန်တစ်ခု
အဝေးသို့ ထွက်ပြေးသွားသည်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ကြရသည်။

ထိုအခါမှ အားလုံးမှာ မြေပုံပေါ်မှာ လဲကျနေသော ဦးရွှေ
မောင်အနီးသို့ ကပ်ဝံ့ကြသဖြင့် တိုးသွားပြီး ကြည့်သောအခါ ဦးရွှေ
မောင်မှာ အသက်မရှိတော့ဘဲ တစ်ကိုယ်လုံး အပုတ်နံ့များပင် ထွက်နေ
ချေပြီ။

နီမောင်တို့မောင်နှမက ဖခင်ဖြစ်သူအဖြစ်ဆိုးကို ကြည့်ပြီး
မျက်ရည်မဆည်နိုင်အောင် ရှိကြတော့သည်။

“ကဲ. . . အခုမှတော့ တရားနဲ့သာ ဖြေပါတော့ မောင်နီမောင်
ရယ်၊ သွားခွင့်ရတော့မှာမို့ ကျေနပ်ကြပါတော့။

ဒီအလောင်းကို ရွာထဲ ပြန်သယ်လို့လည်း မရတော့တာမို့ ဒီ

သင်္ချိုင်းမှာပဲ မြုပ်ကြရအောင်ကွယ်”

ဟု ပြောကာ မြေကျင်းတူး၍မြုပ်ကြလေသည်။ ထိုသို့ မြေကျင်း
တူးရန် နေရာရှာတော့မှ လွန်ခဲ့သောတစ်ပတ်က ကျော်ကြီးနှင့် မရွှေ
လေးတို့ အသုံးပြုခဲ့သော ဝါးနက်ဝါး၊ စောင်နှင့် အဝတ်အစားအချို့ကို
တွေ့ရသဖြင့် စုံထောက်ကျော်စွာက ထိုပစ္စည်းများကို ဂရုတစိုက် သိမ်း
ဆည်းခဲ့လေသည်။

အခန်း(၁၀)

လောဘကြီးသူတို့နှိမ့်ခွံ

နိမောင်တို့တတွေမှာ အသုဘကိစ္စ စီစဉ်နေရသောကြောင့်
မိုးလင်းကာနီးမှ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်ကြလေသည်။

အိမ်မှာ ကျန်နေသောပုလိပ်များက ကျော်ကြီးနှင့်မရွှေလေးတို့
နှစ်ယောက်ကို ဘယ်မှမသွားရန် ထိန်းသိမ်းထားကြလေသည်။

မရွှေလေးကတော့ အမူအယာ မပျက်စေရန် မျက်နှာကို တင်း
ထားလေသည်။

ဦးမင်းမောင်၊ ဦးသူတော်၊ ဦးမြတ်စံတို့သုံးယောက်အပြင် ဦးမောင်၊ မြလေးနွယ်၊ ကျော်စွာတို့အပြင် ရွာသူရွာသားအချို့လည်း အိမ်ပေါ် တက်လာကြသည်။

ထိုအခါ ကျော်စွာက မရွှေလေးကို မေးသည်။

“အခုတော့ ခင်ဗျားနဲ့ ဘာငြင်းချင်သေးသလဲ”

“ဘာငြင်းစရာရှိမလဲကွယ်၊ သူ့ဖာသာ ရောဂါဖြစ်ပြီးသေတာ ငါတို့နဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ”

“ဦးရွှေမောင်ကို ခင်ဗျားတို့ သတ်တာ မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“ကြကြီးစည်ရာကွယ်... ကိုယ့်ယောက်ျားကို ပြန်သတ်ပါ မလား”

“ဒါဖြင့် အိပ်ယာထဲ လဲနေတဲ့ ဦးရွှေမောင်က သင်္ချိုင်းကို ဘယ်လိုရောက်သွားတာလဲ၊ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် သယ်သွားတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“မင်းတို့ကို ဘယ်သူက ပြောသလဲ”

“သင်္ချိုင်းစောင့်သရဲက အားလုံးပြောပြသွားတာပဲ”

“မင်းကွယ်... ခေတ်ပညာတတ်တစ်ယောက် လုပ်နေပြီးများ သရဲသဘက် ပြောတာများ ယုံနေသေးတာ အံ့ပါရဲ့”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် ဦးရွှေမောင်ကို ဘယ်လိုအကြံ အစည်နဲ့ သင်္ချိုင်းကို သယ်သွားတာလဲ”

“ဘယ်လိုအထောက်အထားရှိလို့ အခုလို စွပ်စွဲနေရတာလဲ”

“ဒီလိုဆိုလည်း အထောက်အထား ပြရမှာပေါ့”

ဟု ပြောကာ သင်္ချိုင်းမှ ပြန်ယူလာသော ဝါးနက်ဝါး၊ စောင်ကြိုး၊ အဝတ်အစားအချို့ကို ထုတ်ပြလိုက်တော့မှ မျက်စိမျက်နှာပျက် သွားသည်။

ထိုအခါမှ... .

“ဒါက ညအချိန်မတော်ကြီး သူ့ အသက်ထွက်သွားတော့ တခြားလူတွေလည်း ဒုက္ခမပေးချင်တာနဲ့ နှစ်ယောက်ထမ်းပြီး သင်္ချိုင်း ကို သယ်သွားခဲ့တာပါ”

ဟု ဝန်ခံလေသည်။

“ဒါကတော့ တရားရုံး ရောက်မှပဲ လွတ်အောင်ပြောပေတော့၊ အခုတော့ လူတစ်ယောက်ကို သတ်တဲ့အမှုနဲ့ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် စလုံးကို ဖမ်းတယ်”

ဟု ပြောကာ ကျော်ကြီးနှင့်မရွှေလေးတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို လက်ထိပ်ခတ်ကာ ဖမ်းဆီးလိုက်လေသည်။

“ဖမ်းပေါ့... . ငါက သူ့ဌေးမတစ်ယောက်ပဲ၊ တရားရုံး ရောက် ရင် အကောင်းဆုံး ဝတ်လုံတော်ရတွေ ငှားပြီး လွတ်အောင် လုပ်ပြမယ်”

ဟု မလျှော့သေးဘဲ ပြောနေလေသည်။

“နေစမ်းပါဦး... . သူ့ဌေးလို့ ပြောရအောင် နင့်မှာ ဘယ်နှစ် ပြားရှိလို့လဲ”

“မရှိဘဲ နေပါ့မလား၊ ဒီအိမ်တွေ ခြံတွေ လယ်မြေတွေ၊ လက်

ဝတ်လက်စားတွေ မှန်သမျှ ကျွန်မယောက်ျား မသေခင်ကတည်းက ကျွန်မနာမည်နဲ့ လွဲပေးခဲ့ပြီးသားလေ၊ ဒီမှာ စာချုပ်. . . မမြင်ဘူးလား”

မရွှေလေးက ဦးမင်းမောင်ကို သေတမ်းစာရွက် ပြသည်။ ဝတ်လုံတော်ရ ဦးမင်းမောင်က မရွှေလေးလက်ထဲမှ သေတမ်းစာရွက်ကို ကြည့်ပြီး သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်သည်။

“ဟင်. . . ဘာရယ်စရာရှိလို့လဲ”

“နင့်ဆီမှာ ရှိတဲ့သေတမ်းစာက အတုကြီးပဲ၊ အမွေလွှဲတဲ့ လက်မှတ်ကလည်း ဦးရွှေမောင်လက်မှတ်အစစ် မဟုတ်ဘူး၊ ဒီသေတမ်းစာက ဦးရွှေမောင် ရေးတဲ့သေတမ်းစာ မဟုတ်ဘူး၊ သင်္ချိုင်းစောင့် ရေးပေးတဲ့ သေတမ်းစာအတုပဲ”

“ဟင်. . .”

ထိုအခါမှ မရွှေလေးတို့နှစ်ယောက်ရော ကြားရသူအပေါင်းပါ အံ့ဩသွားလေသည်။

“သူတို့က ဦးရွှေမောင် သေသွားလို့ သင်္ချိုင်းမှာ သွားပို့တယ်လို့ ပြောပါတယ်၊ ဒီသေတမ်းစာက မကြာသေးခင်ကမှ ကျုပ်တို့သုံးယောက် ရှေ့မှာတင် ချုပ်တာပါ၊ သက်သေကလည်း မခိုင်လုံပါဘူး၊ သေပြီးသားလူက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး စာချုပ်ချုပ်ပေးနိုင်မှာလဲ၊ စဉ်းစားသာ ကြည့်ကြပါဗျာ”

ဟု ပြောသောအခါ အများက ဟုတ်မှန်ကြောင်း ပြောဆိုသောကြောင့် မရွှေလေးတို့မှာ မငြင်းနိုင်အောင်ဖြစ်သွားကြတော့သည်။

“အဲဒီတော့ သင်္ချိုင်းစောင့် ရေးခဲ့တဲ့သေတမ်းစာဆိုတာ တရားမဝင်ပါဘူး၊ ဦးရွှေမောင် မသေခင်က ရေးပေးခဲ့တဲ့ သေတမ်းစာအစစ်က ဟောဒီမှာပါ”

ဟု ပြောကာ ဦးမင်းမောင်က ၎င်းသိမ်းဆည်းထားသော စာအစစ်ကို အများမြင်သာအောင် ချပြလိုက်ရာ မရွှေလေးမှာ မျက်လုံးပြူးသွားတော့သည်။

“ဒီသေတမ်းစာကမှ ဦးရွှေမောင် ရေးခဲ့တဲ့ သေတမ်းစာအစစ်ပါ၊ သူရေးထိုးခဲ့တဲ့လက်မှတ်ကို တိုက်ကြည့်ရင် ဘယ်ဟာအတု ဘယ်ဟာ အစစ်ဆိုတာ ကွဲသွားပါလိမ့်မယ်”

“ဒါဖြင့် ဟိုတလောက ဆွဲဆုတ်လိုက်တဲ့စာချုပ်က ဘာလဲ”

“အဲဒါ နင်တို့အကြံကို ရိပ်မိလို့ အစစ်ကို မပေးဘဲ အတုကို ပေးလိုက်တာပဲ၊ စာချုပ်ပါ စည်းကမ်းတွေက နီမောင်တို့မောင်နှမပဲ ပိုင်တယ်၊ လယ်နဲ့အိမ်ခြံတွေကတော့ နီမောင်တို့ စေတနာရှိရင် နင်တဝက်ရမှာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မရွှေလေးမှာ မျက်ဖြူလန်သွားပြီးနောက်. . .

“အမယ်လေး. . . ကြံစည်ခဲ့သမျှ သဲထဲရေသွန်ဖြစ်ပါပြီတော့”

ဟု ငြီးငြူကာ မေ့လဲကျသွားလေတော့သည်။

ထို့နောက် ဆရာကျော်ကြီးအမည်ခံ ငကျော်ကို စစ်ဆေးသော အခါ မငြင်းဝံ့တော့ဘဲ အမှန်အတိုင်း ပြောဆိုချက်ပေးရာ နှစ်ယောက်စလုံးကို သန်လျင်ဂါတ်တဲမှ အချုပ်သို့ ခေါ်သွားကြလေတော့သည်။

ထို့နောက်မှာတော့ ဦးမင်းမောင်၊ ဦးသူတော်၊ ဦးမြတ်စံတို့က
 ၎င်းတို့ ထိန်းသိမ်းထားသော သေတမ်းစာကို နီမောင်တို့မောင်နှမ လက်
 ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်ရာ မိဘဘိုးဘွားအမွေပစ္စည်းများမှာ ၎င်းတို့
 မောင်နှမလက်ထဲသို့ ပြန်ရောက်လာတော့သည်။

သူတို့သည် ရန်ကုန်သို့ မပြန်တော့ဘဲ ဒုက္ခရောက်စဉ်က အကူ
 အညီပေးခဲ့သော ဘကြီးမိသားစုကိုပါ ခေါ်၍ စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့လေ
 သည်။

နောက်ပိုင်းမှာတော့ ပစ္စည်းဥစ္စာအချို့ကို ထုခွဲ၍ ဘုရားတည်
 ခြင်း၊ ကျောင်းဆောက်ခြင်း၊ အခြားအလှူဒါနများပြုလုပ်၍ ကွယ်လွန်
 သွားသော မိဘနှစ်ဦးအတွက် ရည်စူးကာ အမျှအတမ်းများ ဝေပေးလေ
 သည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပြီး လအတန်ကြာသောအခါ အချုပ်
 ထံ၌ ရောက်နေသော ငကျော်မှာ ရန်ငြိ၊ ရှိသူတစ်ယောက်က သတ်
 ဖြတ်သဖြင့် သေဆုံးသွားခဲ့ပြီး မိန်းမထောင်ထဲ ရောက်နေသည့် မရွှေ
 လေးမှာလည်း ညအချိန်ရောက်လာသည်နှင့်...

“ဟိုမှာ သင်္ချိုင်းစောင့်သရဲကြီး လာနေပြီ၊ သင်္ချိုင်းစောင့် သရဲ
 ကြီး လာနေပြီ။

ငါ့ကို လာသတ်တော့မယ်၊

ငါ့ကို လာသတ်တော့မယ်”

ဟု နေ့စဉ်နှင့်အမျှ အော်ဟစ်နေပြီး တစ်နေ့သ၌ အခန်း

ထောင့်တွင် ခွေခွေကလေး လဲကျနေသောကြောင့် တန်းစီးမိန်းမများ
 က သွားရောက်စစ်ဆေးကြည့်သောအခါ အသက်ပျောက်နေသည်ကို
 တွေ့ကြရသည်။

ထောင်ဆရာဝန်များက စစ်ဆေးကြည့်သောအခါ လည်ပင်း၌
 လက်ငါးချောင်းရာများ ပေါ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

မိန်းမထောင်အတွင်းမှာ အချင်းချင်းပဲ သတ်၍ သေလေ
 သလား။

ဒါမှမဟုတ် သူ့အော်နေသလို သင်္ချိုင်းစောင့်သရဲကပင် အငြိုး
 နှင့် လာရောက်သတ်သွားခဲ့လေသလား မပြောနိုင်တော့ပေ။

သို့သော်လည်း လောဘကြီးပြီး ယုတ်မာသောအကြံအစည်
 ရှိကြသူနှစ်ဦး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် သေဆုံးသွားပုံကတော့ ဆန်းကြယ်
 လှပေသည်။

နောက်ထပ် နှစ်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ မောရမြိုင်ရွာရှိ
 နီမောင်တို့မောင်နှမ နေထိုင်သော အိမ်ကြီးတွင် မင်္ဂလာပွဲတစ်ခု ကျင်းပ
 လေသည်။

သတို့သားမှာ စုံထောက်ကျော်စွာဖြစ်ပြီး သတို့သမီးမှာ မြလေး
 နွယ်ပင်ဖြစ်တော့သည်။

ထိုမင်္ဂလာပွဲသို့ ဝတ်လုံတော်ရဦးမင်းမောင်၊ ရွာသူကြီး ဦးသူ
 တော်၊ တရားသူကြီးဟောင်းဦးမြတ်စံတို့အပြင် ပါဒကြီးရွာမှ ဆေးဆရာ
 ကြီးဦးဗန်ကောင်းပါ လာရောက်ချီးမြှင့်ပေးလေသည်။

မောရမြိုင်ရွာမှာတော့ ထိုမင်္ဂလာပွဲသည် ကြီးကျယ်စည်ကား
သော မင်္ဂလာပွဲကြီးတစ်ခုဖြစ်ခဲ့လေသည်။

နီမောင်ကတော့ နှမအတွက် စိတ်အေးသွားရပြီမို့ အပူမရှာ
တော့ဘဲ လူပျိုကြီးဘဝနှင့်ပင် နေထိုင်ရန် စိတ်ကူးထားပေသည်။

ဤနေရာတွင် ကျွန်ုပ်ရေးသားသော (မရဏသေတမ်းစာ)
အမည်ရှိ ပရလောက ဂမ္ဘီရဆန်းကြယ်ဝတ္ထုမှာလည်း နိဂုံးကမ္မတ် အဆုံး
သတ်ပြီဖြစ်ပေတော့သတည်း။

အနိယာဟောတု သုခိအတ္တာနံ ပရိဟရန္တု။

စာပြီးချိန် ။ ။ (၂၀၀၉)ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ(၁၆)ရက်၊
ကြာသပတေးနေ့၊ ည(၉)နာရီ။